Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kolmas koda laiendatud koosseisus)

1. juuni 2022 *

Majandus- ja rahaliit – Pangandusliit – Krediidiasutuste ja teatud investeerimisühingute ühtne kriisilahenduskord – Maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääva ettevõtja suhtes kohaldatav kriisilahendusmenetlus – Kriisilahendusnõukogu poolt Banco Popular Español suhtes vastu võetud kriisilahendusskeem – Ärakuulamisõigus – Volituste delegeerimine – Omandiõigus – Põhjendamiskohustus – Määruse (EL) nr 806/2014 artiklid 18 ja 20 ning artikli 21 lõige 1

Kohtuasjas T-510/17,

Antonio Del Valle Ruíz, elukoht Mexico (Mehhiko), ja teised hagejad, kelle nimed on ära toodud lisas [1], esindajad: *barrister* J. Pobjoy, B. Kennelly, *QC*, ja *solicitor* S. Walker,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: L. Flynn ja A. Steiblytė,

ja

Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB), esindajad: J. King ja M. Fernández Rupérez, keda abistasid advokaadid B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch ja S. Ianc,

kostjad,

keda toetavad

Hispaania Kuningriik, esindajad: L. Aguilera Ruiz ja J. Rodríguez de la Rúa Puig,

Euroopa Parlament, esindajad: L. Visaggio, J. Etienne, M. Menegatti, M. Sammut, L. Stefani ja M. Martínez Iglesias,

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: A. de Gregorio Merino, J. Bauerschmidt, A. Westerhof Löfflerová ja H. Marcos Fraile,

ja

* Kohtumenetluse keel: inglise

[1] Teiste hagejate loetelu lisatakse vaid pooltele teatavaks tehtavale versioonile.

Banco Santander, SA, asukoht Santander (Hispaania), esindajad: advokaadid J. Rodríguez Cárcamo, A. Rodríguez Conde, D. Sarmiento Ramírez-Escudero ja *barrister* G. Cahill,

menetlusse astujad,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada kriisilahendusnõukogu täitevistungi 7. juuni 2017. aasta otsus SRB/EES/2017/08 Banco Popular Español, SA kriisilahendusskeemi vastuvõtmise kohta ning komisjoni 7. juuni 2017. aasta otsus (EL) 2017/1246, millega kinnitatakse Banco Popular Español S.A. kriisilahenduse skeem (ELT 2017, L 178, lk 15),

ÜLDKOHUS (kolmas koda laiendatud koosseisus),

koosseisus koja president M. van der Woude ning kohtunikud M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (ettekandja) ja G. Steinfatt,

kohtusekretär: ametnik P. Cullen,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 21. juuni 2021. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Õiguslik raamistik

1 2008. aasta finantskriisi järel otsustati luua Euroopa Liidus pangandusliit, mille aluseks on ühtne, täielik ja üksikasjalik finantsteenuste reeglistik, mis kehtib kogu siseturul ja hõlmab ühtset järelevalvemehhanismi ning uusi hoiuste tagamise ja pankade kriisilahenduse raamistikke.

2 Pangandusliidu loomise esimeseks etapiks oli ühtse järelevalvemehhanismi loomine nõukogu 15. oktoobri 2013. aasta määrusega (EL) nr 1024/2013, millega antakse Euroopa Keskpangale eriülesanded seoses krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga (ELT 2013, L 287, lk 63). Selle määruse põhjenduse 12 kohaselt peaks ühtne järelevalvemehhanism tagama, et liidu poliitikat seoses krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalvega rakendatakse ühtselt ja tõhusalt, finantsteenuste ühtset reeglistikku kohaldatakse krediidiasutuste suhtes samamoodi kõigis asjaomastes liikmesriikides ning kõnealuste krediidiasutuste suhtes kohaldatakse kõrgeima kvaliteediga järelevalvet, mis on vaba muudest, usaldatavusnõuetega mitteseotud kaalutlustest. Selleks antakse määrusega nr 1024/2013 Euroopa Keskpangale (EKP) krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga seotud eriülesanded eesmärgiga aidata kaasa krediidiasutuste turvalisusele ja toimekindlusele ning finantssüsteemi stabiilsusele liidus ja kõikides liikmesriikides.

3 Seejärel võeti vastu Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiiv 2014/59/EL, millega luuakse krediidiasutuste ja investeerimisühingute finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse õigusraamistik ning muudetakse nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ ning Euroopa

Parlamendi ja nõukogu direktiive 2001/24/EÜ, 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2005/56/EÜ, 2007/36/EÜ, 2011/35/EL, 2012/30/EL ja 2013/36/EL ning määruseid (EL) nr 1093/2010 ja (EL) nr 648/2012 (ELT 2014, L 173, lk 190). Selle põhjenduses 1 on märgitud:

„Finantskriis on näidanud, et liidu tasandil puuduvad adekvaatsed vahendid, et tõhusalt tegeleda ebatervete või maksejõuetute krediidiasutuste ja investeerimisühingutega. Selliseid vahendeid on vaja eelkõige maksejõuetuse vältimiseks ning kui maksejõuetus on juba tekkinud, siis tagamaks, et ebasoodsad tagajärjed oleksid võimalikult väikesed, säilitades asjaomase krediidiasutuse või investeerimisühingu süsteemselt kriitilised funktsioonid. Need rasked ülesanded olid kriisi ajal oluliseks teguriks, mis sundis liikmesriike päästma krediidiasutusi ja investeerimisühinguid maksumaksja raha kasutades. Usaldusväärse finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistiku eesmärk on kõrvaldada võimalikult ulatuslikult vajadus selliste meetmete järele.“

4 Direktiivi 2014/59 eesmärk on kehtestada liidus pankade kriisilahendust reguleerivate liikmesriigi sätete minimaalsed ühtlustamisnormid ning seal nähakse ette kriisilahendusasutuste koostöö piiriüleste pankade kriiside korral. Seejuures on direktiivis 2014/59 ja eelkõige selle artikli 3 lõikes 1 sätestatud, et iga liikmesriik määrab ühe või erandkorras mitu kriisilahendusasutust, millel on õigus rakendada kriisilahenduse vahendeid ja kasutada kriisilahendusõigusi.

5 Pidades aga silmas ühelt poolt seda, et direktiiv 2014/59 ei too kaasa kriisilahendust puudutava otsustusprotsessi tsentraliseerimist, et selles nähakse ette ühtsed kriisilahendusvahendid ja -õigused, mida iga liikmesriigi ametiasutused kasutada saavad ning et sellega jäetakse viimastele kaalutlusõigus nende vahendite kohaldamise ja kriisilahenduse toetamiseks liikmesriigi rahastu kasutamise üle otsustamisel ning võttes teisalt arvesse seda, et selle direktiiviga ei ole täielikult välistatud, et liikmesriigid teevad piiriüleste konsolideerimisgruppide kriisilahenduse kohta eraldi ja potentsiaalselt vastukäivaid otsuseid, otsustati luua ühtne kriisilahenduskord.

6 Panganduslidu loomise teise etapina võeti niisiis vastu Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. juuli 2014. aasta määrus (EL) nr 806/2014, millega kehtestatakse ühtsed eeskirjad ja ühtne menetlus krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute kriisilahenduseks ühtse kriisilahenduskorra ja ühtse kriisilahendusfondi raames ning millega muudetakse määrust (EL) nr 1093/2010 (ELT 2014, L 225, lk 1).

7 Määruse nr 806/2014 põhjenduses 12 on märgitud:

„Tulemuslike kriisilahendusotsuste tegemise tagamine liidus maksejõuetuks jäävate pankade kohta, sealhulgas liidu tasandil kogutud rahaliste vahendite kasutamise kohta, on finantsteenuste siseturu loomise lõpuleviimisel keskse tähtsusega. Siseturu piires võib ühe liikmesriigi panga maksejõuetus mõjutada liidu kui terviku finantsturu stabiilsust. Tulemuslike ja ühtsete kriisilahendusnormide ja kriisilahenduse rahastamise võrdsete tingimuste tagamine kõigis liikmesriikides ei ole mitte ainult nende liikmesriikide huvides, kus need pangad tegutsevad, vaid üldkokkuvõttes kõigi liikmesriikide huvides, kuna see on vahend, mis tagab võrdsed konkurentsitingimused ja parandab siseturu toimimist. Pangandussüsteemid on siseturul omavahel tihedalt seotud, pankade konsolideerimisgrupid on rahvusvahelised ja pankade aktivates on suur osakaal välismaisel varal. Ühtse kriisilahenduskorra puudumisel oleks ühtses järelevalvemehhanismis osalevates liikmesriikides aset leidvatel panganduskriisidel suurem negatiivne süsteemne mõju ka selles mitteosalevatele liikmesriikidele. Ühtse kriisilahenduskorra loomine tagaks maksejõuetute pankade probleemiga tegelemisel neutraalse lähenemisviisi ja suurendaks seetõttu osalevate liikmesriikide pankade stabiilsust ja väldiks kriisi levikut mitteosalevatesse liikmesriikidesse ning hõlbustaks seega kogu siseturu toimimist. Nii osalevates

kui ka mitteosalevates liikmesriikides asutatud krediidiasutuste ja investeerimisühingute koostöömehhanismid peaksid olema selged ning ühtki liikmesriiki ega liikmesriikide rühma ei tohiks finantsteenuste pakkumise kohana otseselt ega kaudselt diskrimineerida.“

8 Määruse nr 806/2014 artikli 1 esimese lõigu kohaselt kehtestatakse sellega osalevates liikmesriikides asutatud ja artiklis 2 osutatud ettevõtjate – see tähendab pankade, mille päritoluriigi järelevalveasutus on EKP või liikmesriigi pädev asutus liikmesriigis, mille rahaühik on euro, või liikmesriigis, mille rahaühik ei ole euro ja mis on sisse seadnud tiheda koostöö määruse nr 1024/2013 artikli 7 kohaselt (vt määruse nr 806/2014 põhjendus 15) – kriisilahenduse ühtsed õigus- ja menetlusnormid.

9 Määruse nr 806/2014 artikli 1 teises lõigus on sätestatud, et Ühtne Kriisilahendusnõukogu (edaspidi „kriisilahendusnõukogu“), mis on loodud kooskõlas sama määruse artikliga 42, kohaldab neid ühtseid õigus- ja menetlusnorme koos Euroopa Liidu Nõukogu ja Euroopa Komisjoniga ning liikmesriikide kriisilahendusasutustega kõnealuse määrusega loodava ühtse kriisilahenduskorra raames. Samuti on seal sätestatud, et ühtset kriisilahenduskorda toetab ühtne kriisilahendusfond (edaspidi „kriisilahendusfond“).

10 Määruse nr 806/2014 artikli 16 lõike 1 kohaselt otsustab kriisilahendusnõukogu osalevas liikmesriigis asutatud finantseerimisasutuse suhtes võtta kriisilahenduse meetme, kui täidetud on selle määruse artikli 18 lõikes 1 sätestatud kolm tingimust.

11 Esimese tingimuse kohaselt peab ettevõtja olema maksejõuetu või jääma tõenäoliselt maksejõuetuks. Seda tingimust hindab EKP pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist või kriisilahendusnõukogu, ning see loetakse täidetuks, kui ettevõtja puhul esineb üks või mitu määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 4 loetletud asjaoludest.

12 Teine tingimus eeldab seda, et puudub põhjendatud väljavaade, et mõni muu erasektoripoolne meede või järelevalvemeede aitaks ettevõtja maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida.

13 Kolmanda tingimuse kohaselt peab kriisilahenduse meede olema vajalik avaliku huvi seisukohast ehk olema vajalik ühe või mitme kriisilahenduse eesmärgi saavutamiseks olukorras, kus ettevõtja lõpetamine ja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses ei aitaks kriisilahenduse eesmärke samavõrra saavutada.

14 Määruse nr 806/2014 artikli 14 kohaselt on kriisilahenduse eesmärkideks tagada kriitiliste funktsioonide jätkuvus, vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele, eelkõige hoides ära finantsraskuste ülekandumise, kaitsta avaliku sektori vahendeid, minimeerides tuginemist erakorralisele avaliku sektori finantstoetusele, kaitsta hoiustajaid ja investoreid ning kaitsta klientide rahalisi vahendeid ja klientide vara.

15 Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 1 on sätestatud, et enne kriisilahenduse meetme kohta otsuse tegemist või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamist tagab kriisilahendusnõukogu, et asjaomase ettevõtja vara ja kohustuste väärtust hindab õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult isik, kes on sõltumatu mis tahes ametiasutusest, sealhulgas kriisilahendusnõukogust, liikmesriigi kriisilahendusasutusest ja asjaomasest ettevõtjast.

16 Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 15 kohaselt on väärtuse hindamine kriisilahenduse vahendi kohaldamist või kriisilahendusõiguste kasutamist käsitleva otsuse või kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamist käsitleva otsuse lahutamatu osa.

17 Kui määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 1 sätestatud tingimused on täidetud, võtab kriisilahendusnõukogu vastu kriisilahendusskeemi.

18 Kriisilahendusmenetlust läbi viies peavad kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjon tagama, et kriisilahendus toimuks kooskõlas määruse nr 806/2014 artiklis 15 loetletud põhimõtetega, mille hulgas on põhimõte, et kahjumi katavad esimeses järjekorras kriisilahendusmenetluses oleva ettevõtja aktsionärid ning ka põhimõte, et ükski võlausaldaja ei kata suuremat kahjumit kui see, mida ta oleks katnud juhul, kui ettevõtja, keda kriisilahendus puudutab, oleks likvideeritud tavalises maksejõuetusmenetluses.

19 Kriisilahendusnõukogu määrab kriisilahendusskeemiga kindlaks kasutatavad kriisilahenduse vahendid. Määruse nr 806/2014 artikli 22 lõikes 2 on loetletud erinevad võimalikud kriisilahenduse vahendid, milleks on ettevõtte võõrandamine, sildasutuse loomine, vara eraldamine ning kohustuste ja nõudeõiguste teisendamine.

20 Määruse nr 806/2014 artiklis 21 sätestatud tingimustel võib kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis kasutada ka asjaomase ettevõtja kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õigust. Määruse nr 806/2014 artikli 19 kohaselt võib kriisilahenduse meede hõlmata ka riigiabi andmist või kriisilahendusfondi vahendite kasutamist.

21 Määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 kohaselt edastab kriisilahendusnõukogu vahetult pärast kriisilahendusskeemi vastuvõtmist selle komisjonile. 24 tunni jooksul pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemi edastanud, kinnitab komisjon kriisilahendusskeemi või esitab selle kohta vastuväiteid kaalutlusõigust kätkevates aspektides, mis ei hõlma kõnealuse lõike kolmandas lõigus sätestatud aspekte ehk vastavust avaliku huvi kriteeriumile või kriisilahendusfondi summa olulist muutmist. Viimati nimetatud kaalutlusõigust kätkevate aspektide osas võib komisjon 12 tunni jooksul pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemi edastanud, teha nõukogule ettepaneku esitada kriisilahendusskeemi kohta vastuväited põhjendusega, et kriisilahendusnõukogu vastu võetud skeem ei vasta avaliku huvi kriteeriumile või kiita kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis ettenähtud fondi summa oluline muutmine heaks või esitada selle kohta vastuväide. Kriisilahendusskeem võib jõustuda ainult siis, kui nõukogu ega komisjon ei ole selle kohta 24 tunni jooksul pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu selle edastas, vastuväiteid esitanud.

22 Määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 9 on märgitud, et kriisilahendusnõukogu tagab, et asjaomased liikmesriikide kriisilahendusasutused võtavad kriisilahendusskeemi elluviimiseks vajaliku kriisilahenduse meetme. Kriisilahendusskeem adresseeritakse viimati nimetatutele ja selles antakse neile juhiseid, et võtta kriisilahendusõigusi kasutades kõik vajalikud meetmed, et rakendada kriisilahendusskeem vastavalt kõnealuse määruse artiklile 29.

23 Pärast kriisilahenduse meedet käsitleva otsuse vastuvõtmist tagab kriislahendusnõukogu vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikele 16, et sõltumatu isik viiks läbi hindamise, tegemaks kindlaks, kas aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud paremini, kui kriisilahendusmenetluses oleva ettevõtja suhtes oleks algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus. Selle hinnangu põhjal võidakse määruse nr 806/2014 artikli 76 lõike 1 punkti e kohaselt maksta aktsionäridele või võlausaldajatele hüvitist, kui nad on kriisilahenduse tõttu kandnud suuremat kahju kui nad oleksid kandnud tavalises maksejõuetusmenetluses toimunud likvideerimise korral.

Vaidluse taust ja pärast hagi esitamist aset leidnud asjaolud

24 Hagejad Antonio Del Valle Ruíz ning teised füüsilised ja juriidilised isikud, kelle nimed kajastuvad lisas, olid enne Banco Popular Español, SA (edaspidi „Banco Popular“) suhtes kriisilahendusskeemi vastuvõtmist selle aktsionärid või võlakirjade omanikud.

Banco Populari olukord enne kriisilahendusskeemi vastuvõtmist

25 Banco Populari kontsern, mille emaettevõtja oli Banco Popular, oli kriisilahenduse ajal Hispaania kuues panganduskontsern.

26 Banco Popular suurendas 2016. aastal kapitali 2,5 miljardi euro võrra.

27 Kriisilahendusnõukogu 5. detsembri 2016. aasta täitevistungil võeti vastu Banco Populari kontserni kriisilahenduskava (edaspidi „2016. aasta kriisilahenduskava“). 2016. aasta kriisilahenduskavas eelistati kriisilahendusvahendina määruse nr 806/2014 artiklis 27 sätestatud kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendit.

28 Banco Popular avaldas 3. veebruaril 2017 oma 2016. aasta majandusaasta aruande, milles teatas vajadusest võtta kasutusele 5,7 miljardi euro ulatuses erakorralisi reserve, mis tõi kaasa 3,485 miljardi euro suuruse konsolideeritud kahjumi, ning uue presidendi ametisse nimetamisest.

29 DBRS Ratings Limited (DBRS) (hilisem DBRS Morningstar) alandas 10. veebruaril 2017 Banco Populari reitingut negatiivse väljavaatega, pidades silmas Banco Populari nõrgenenud kapitalipositsiooni tulenevalt eespool punktis 28 osutatud majandusaasta aruandes prognoositust suuremast netokahjumist ning Banco Populari pingutustest vähendada endiselt suurt halbade varade mahtu.

30 Banco Popular tegi 3. aprillil 2017 teatavaks siseauditi tulemused, kust nähtus, et 2016. aasta majandusaasta aruannet võib olla vaja korrigeerida. Need kohandused tehti Banco Populari 2017. aasta esimese kvartali finantsaruandes.

31 Juhatuse esimees teatas 10. aprillil 2017 toimunud Banco Populari aktsionäride üldkoosolekul, et arvestades kontserni olukorda seoses omavahendite ja halbade varade mahuga, kavandab pank kapitali suurendamist või ettevõtte võõrandamise tehingut. Banco Populari president-peadirektor vahetati välja vähem kui aasta pärast ametisse nimetamist.

32 Pärast 3. aprilli 2017. aasta teadet 2016. aasta finantstulemuste korrigeerimise vajaduse kohta alandas DBRS 6. aprillil Banco Populari reitingut, jättes reitingu väljavaate negatiivseks. Vastavalt 7. aprillil ja 21. aprillil 2017 alandasid Banco Populari reitingut ka Standard & Poor’s ja Moody’s Investors service (edaspidi „Moody’s“), hinnates reitingu väljavaate negatiivseks.

33 Banco Popular alustas 2017. aasta aprillis eraõiguslikku müügiprotsessi enda müümiseks mõnele tugevale konkurendile, mis taastaks tema finantsolukorra. Banco Populari omandamisest huvitatud võimalikele omandajatele määrati pakkumuste esitamise tähtpäevaks 10. juuni 2017 ning hiljem pikendati seda tähtaega 2017. aasta juunikuu lõpuni.

34 Banco Popular tutvustas 5. mail 2017 oma 2017. aasta esimese kvartali finantsaruannet, kus teatati 137 miljoni euro suurusest kahjumist.

35 12. mail 2017 langes Banco Populari likviidsuskatte nõue (*Liquidity Coverage Requirement*) alla Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 575/2013 krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT 2013, L 176, lk 1) artikli 460 lõike 2 punktis c sätestatud 80%-lise miinimummäära.

36 Banco Santander, SA teatas 16. mai 2017. aasta kirjas Banco Popularile, et tal ei ole võimalik eraõigusliku müügiprotsessi raames siduvat pakkumust esitada.

37 Banco Popular teavitas 16. mail 2017 riiklikku väärtpaberituru komisjoni (Comisión nacional del mercado de valores (CNMV), Hispaania) asjasse puutuvast asjaolust, et eraõigusliku müügiprotsessi raames näitasid potentsiaalsed omandajad üles oma huvi, ent ühtki siduvat pakkumust ei saadud.

38 Agentuur FITCH langetas 19. mail 2017 Banco Populari pikaajalist reitingut.

39 Kriisilahendusnõukogu president Elke König andis 23. mail 2017 telekanalile Bloomberg intervjuu, kus temalt küsiti eelkõige Banco Populari olukorra kohta.

40 2017. aasta mais teatati Banco Populari raskustest mitmes ajakirjandusartiklis. Näitena tuleb märkida 11. mail 2017 internetisaidil elconfidencial.com avaldatud artiklit „Saracho tellib JP Morganilt ja Lazardilt pankrotiohu tõttu Populari kiirmüügi“ („Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra“). Artiklis märgitakse, et panga president on volitanud JP Morganit ja Lazardi korraldama panga kiirmüügi tulenevalt pankrotiohust, mis on tingitud massilisest era- ja äriklientide hoiuste väljavõtmisest, ning tema hinnangul on kogu kontserni täielik ja kohene müük ainus viis tagada panga elujõulisus. Artiklis märgitakse, et „jätkuvat hoiuste väljavõtmist ja väliste rahastusallikate sulgumist arvestades on pank tõsises pankrotiohus ning [panga president] on seega sunnitud võtma kõige drastilisema meetme ning hoiduma omavahendite suhtarvude parandamiseks ja panga EKP nõuetele vastavuse tagamiseks varade järkjärgulisest müümisest“.

41 Internetisaidil elconfidencial.com 15. mail 2017 avaldatud artiklis „EKP kontrollib Banco Populari tegevust kahe kuu jooksul keset müügiprotsessi“ („El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta“) teatatakse, et Banco Populari president käivitas oma plaani panga müümiseks pärast EKP kontrolli, mis kinnitas reservide ebapiisavust. Selle artikli kohaselt olid EKP inspektorid asunud seisukohale, et Banco Populari raskused olid seotud kinnisvarariskide katteks piisavate reservide puudumisega ning vaja oleks vältida hoiuste erakorralist väljavõtmist. Samuti olevat inspektorid väljendanud rahulolematust 2016. aasta raamatupidamisaruannetes kajastatuga.

42 Agentuur Reuters avaldas 31. mail 2017 artikli „ELi hoiatati Banco Populari kriisilahenduse ohu eest“ („EU warned of wind-down risk for Spain’s Banco Popular“). Selles artiklis mainitakse nimelt, et ühe anonüümseks jääva liidu kõrge ametniku sõnul hoiatas üks Euroopa peamisi pangandusjärelevalve asutusi liidu ametnikke, et Banco Popular võidakse likvideerida, kui tal ei õnnestu leida omandajat. Artikli kohaselt märkis see ametnik samuti, et kriisilahendusnõukogu president oli hiljuti andnud „eelhoiatuse“ ning oli avaldanud, et kriisilahendusnõukogu jälgib võimaliku sekkumise eesmärgil (Banco Populariga) toimuvat iseäranis tähelepanelikult.

43 Samal päeval avaldas kriisilahendusnõukogu pressiteate, et selle artikli sisu ümber lükata.

44 2017. aasta juuni esimestel päevadel võeti Banco Popularist massiliselt raha välja.

45 Banco Popular esitas 5. juuni 2017. aasta hommikul Hispaania Pangale (Banco de España) esimese erakorralise likviidsusabi taotluse ning seejärel pealelõunal teise, milles suurendas taotletavat summat tulenevalt suurest rahavoogude liikumisest. Lähtudes Hispaania Panga taotlusest ning EKP samal päeval Banco Populari erakorralise likviidsusabi taotlusele antud hinnangust ei esitanud EKP nõukogu vastuväiteid Banco Popularile erakorralise likviidsusabi andmisele ajavahemikul kuni 8. juunini 2017. Banco Popular sai ühe osa sellest erakorralisest likviidsusabist, ent seejärel teatas Hispaania Pank, et tal ei ole võimalik Banco Popularile täiendavat erakorralist likviidsusabi anda.

46 DBRS ja Moody's alandasid 6. juunil 2017 Banco Populari reitingut.

Muud kriisilahendusskeemi vastuvõtmisele eelnenud asjaolud

47 Kriisilahendusnõukogu tellis 23. mail 2017 Deloitte'ilt kui sõltumatult eksperdilt Banco Populari väärtuse hindamise vastavalt määruse nr 806/2014 artiklile 20.

48 Kriisilahendusnõukogu nõudis 24. mail 2017 määruse nr 806/2014 artikli 34 alusel Banco Popularilt tema väärtuse hindamise läbiviimiseks vajalikku teavet. 2. juunil 2017 nõudis kriisilahendusnõukogu Banco Popularilt andmete esitamist ka eraõigusliku müügiprotsessi kohta ning juurdepääsuvõimaluse loomist turvalisele elektroonilisele andmeruumile, mille viimane selle protsessi raames oli loonud.

49 Kriisilahendusnõukogu 3. juuni 2017. aasta täitevistungil võeti vastu otsus SRB/EES/2017/06, mille adressaadiks on Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (Pankade nõuetekohase ümberkorraldamise fond, Hispaania; edaspidi „FROB") ning mis puudutab Banco Populari turundamist. Kriisilahendusnõukogu andis heakskiidu sellele, et FROB alustab viivitamata Banco Populari müügiprotsessi ning tegi FROB-le teatavaks turundamisega seotud nõuded vastavalt direktiivi 2014/59 artiklile 39. Eelkõige märkis kriisilahendusnõukogu, et FROB peab ühendust võtma nende viie potentsiaalse omandajaga, kellele esitati kutse pakkumuste esitamiseks eraõigusliku müügiprotsessi raames.

50 Kaks viiest potentsiaalsest omandajast otsustasid müügiprotsessis mitte osaleda ning ühe kõrvaldas EKP usaldatavusnõuetega seotud põhjustel.

51 Need kaks potentsiaalset omandajat, kes olid otsustanud müügiprotsessis osaleda ehk Banco Santander ja Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA) allkirjastasid 4. juunil 2017 konfidentsiaalsuslepingu ning said 5. juunil 2017 juurdepääsu elektroonilisele andmeruumile.

52 Lähtudes määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punktist a kinnitas kriisilahendusnõukogu 5. juunil 2017 väärtuse esimese hindamise tulemuse (edaspidi „hinnang 1"), mille eesmärk oli saada teavet selleks, et teha kindlaks, kas määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 1 sätestatud kriisilahenduse eeltingimused on täidetud.

53 Vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 teisele lõigule hindas EKP 6. juunil 2017 pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist, kas Banco Popular on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks.

54 EKP märkis selles hinnangus, et eelnevatel kuudel oli Banco Populari likviidsuspositsioon eelkõige hoiusebaasi märkimisväärsest kahanemisest tingituna oluliselt halvenenud. Suures mahus võtsid Banco Popularist raha välja kõigisse segmentidesse kuuluvad kliendid. EKP loetles Banco Populari likviidsusprobleemideni viinud sündmused.

55 Seejuures märkis ta, et 2017. aasta veebruaris toimunud majandusaasta aruande esitlemisel teatas Banco Popular, et tal tuli kasutada 5,7 miljardi euro ulatuses erakorralisi reserve, mis viis 2016. aastal 3,485 miljardi euro suuruse kahjumini, ning oma pikaajalise ja panga strateegia ülevaatamist alustanud presidendi välja vahetamisest. Täiendavatest reservidest ja majandusaasta kahjumist teatamine tõi kaasa Banco Populari reitingu langetamise DBRSi poolt 10. veebruaril 2017 ning tegi Banco Populari kliendid väga murelikuks, mis väljendus hoiuste suuremahulises ja ootamatus väljavõtmises ning klientide sagedasemas panga harukontorite külastamises.

56 Samuti märkis EKP, et uue hoiuste väljavõtmise laine vallandas Banco Populari 3. aprilli 2017. aasta *ad hoc* avalik pöördumine, milles teatati mitme siseauditi tulemusest, mis võisid märkimisväärselt mõjutada asutuse finantsaruandlust, ning kinnitati, et vähem kui aasta pärast ametisse asumist vahetatakse välja asutuse president-peadirektor. EKP märkis, et seda hoiuste väljavõtmise lainet võimendasid ka järgmised asjaolud:

– Standard & Poor's alandas 7. aprillil 2017 Banco Populari reitingut;

– Banco Popular teatas 10. aprillil 2017, et ei maksa dividende ning tingituna pingelisest omakapitalipositsioonist ja vajadusest viia halbade varade kate vastavusse teiste sarnaste pankade omaga, võib vajalikuks osutuda omakapitali suurendamine või ettevõtte võõrandamise tehingu tegemine;

– Moody's alandas 21. aprillil 2017 Banco Populari reitingut;

– avaldati 2017. aasta esimese kvartali tulemused, mis olid prognoositust halvemad;

– pidevas negatiivses meediakajastuses, nagu eespool punktides 40 ja 41 mainitud 11. ja 15. mai 2017. aasta artiklid, viidati sellele, et Banco Populari president oli andnud korralduse panga kiirmüügiks seoses vahetu pankroti- või likviidsuse kaotamise ohuga ning sellele, et järelevalveasutuse kohapealse kontrolli tulemusel tekkis pangal oluline täiendav vajadus reservide järele.

57 Samuti tõdes EKP, et iseäranis palju hoiuseid kaotati pärast 31. maid 2017, kui ajakirjanduses avaldati teave selle kohta, et juhul, kui käimasolev müügiprotsess väga lühikese aja jooksul viljakaks ei osutu, võidakse pank likvideerida.

58 Lisaks sellele märkis EKP, et kuigi Banco Popular oli eelnevate nädalate jooksul välja töötanud meetmeid täiendava likviidse vara leidmiseks ning asunud neid rakendama, ei olnud juba saadud ja oodatavad sissetulevad rahavood hindamise päevaks Banco Populari nõrgeneva likviidsuspositsiooni stabiliseerimiseks piisavad. Samuti märkis ta, et isegi koos erakorralise likviidsusabiga, millele EKP nõukogu 5. juunil 2017 vastuväiteid ei esitanud, ei olnud likviidse vara maht sel päeval piisav tagamaks Banco Populari suutlikkust täita oma kohustusi hiljemalt 7. juunil 2017.

59 EKP leidis, et need meetmed, mille Banco Popular oli juba otsustanud võtta, ei olnud tema likviidsuspositsiooni halvenemise tagasipööramiseks piisavalt tõhusad. Ta märkis, et alternatiivse meetmena selleks, et tagada oma võimekus täita peatselt sissenõutavaks muutuvaid kohustusi, püüdis Banco Popular teha ettevõtte võõrandamise tehingu ehk müüa end mõnele tugevamale konkurendile. Siiski leidis EKP, et võttes arvesse seda, kui nõrgaks oli Banco Populari likviidsuspositsioon muutunud, seda, et puudusid tõendid viimase võimekuse kohta oma likviidsusolukorra oluliseks parandamiseks lähitulevikus, ning asjaolu, et seni ei olnud läbirääkimised positiivse tulemuseni jõudnud, ei olnud sellise eraõigusliku tehingu sõlmimine ettenähtav sellise tähtaja jooksul, mis annaks Banco Popularile võimaluse tasuda oma võlad ja täita muud kohustused tähtaegselt.

60 EKP tõdes, et samal ajal puudus võimalus võtta selliseid järelevalve- või varase sekkumise meetmeid, mis oleksid võimaldanud kohe taastada Banco Populari piisavalt tugevat likviidsuspositsiooni ning andnud talle piisavalt aega ettevõtte võõrandamise tehingu või mõne muu lahenduse elluviimiseks. Meetmed, mida saanuks võtta EKP kui pädev asutus vastavalt õigusnormidele, millega oli liikmesriigi õigusesse üle võetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiivi 2013/36/EL, mis käsitleb krediidiasutuste tegevuse alustamise tingimusi ning krediidiasutuste ja investeerimisühingute usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet, millega muudetakse direktiivi 2002/87/EÜ ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiivid 2006/48/EÜ ja 2006/49/EÜ (ELT 2013, L 176, lk 338), artikkel 104 ja direktiivi 2014/59 artiklid 27–29 või määruse nr 1024/2013 artikkel 16, ei oleks saanud tagada seda, et Banco Popular suudaks tähtaegselt oma võlad tasuda või muud kohustused täita, pidades silmas täheldatud likviidsuse vähenemise ulatust ja tempot.

61 Võttes arvesse eelkõige hoiuste liigset väljavoolu, panga likviidsete vahendite kaotamise kiirust ja viimase võimetust muud likviidset vara leida, asus EKP kokkuvõttes seisukohale, et esinevad objektiivsed asjaolud, millest nähtub, et Banco Popular ei ole lähitulevikus tõenäoliselt võimeline tähtaegselt oma võlgu tasuma või muid kohustusi täitma. EKP leidis, et Banco Popular on maksejõuetu või igal juhul jääb lähitulevikus tõenäoliselt maksejõuetuks määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti a ja lõike 4 punkti c mõistes.

62 Banco Populari juhatus teatas 6. juunil 2017 EKP-le, et on jõudnud järeldusele, et pank jääb tõenäoliselt maksejõuetuks.

63 Samal päeval kinnitas FROB kirja, mis sisaldas müügiprotsessi puudutavat teavet ja milles määrati pakkumuste esitamise tähtpäevaks 6. juuni 2017. aasta südaöö.

64 Samal päeval teatas BBVA, kes oli üks kahest Banco Populari potentsiaalsest omandajast, FROB-le, et tema pakkumust ei esita.

65 Selsamal 6. juunil 2017 esitas Deloitte kriisilahendusnõukogule määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 10 alusel koostatud teise väärtuse hindamise tulemuse (edaspidi „hinnang 2“). Hinnangu 2 eesmärk oli hinnata Banco Populari varade ja kohustuste väärtust, anda hinnang sellele, kuidas koheldaks aktsionäre ja võlausaldajaid juhul, kui Banco Populari suhtes viidaks läbi tavaline maksejõuetusmenetlus, ning esitada teave, mille põhjal on võimalik teha otsus üleantavate aktsiate ja omandiõiguse instrumentide kohta ning mis võimaldab kriisilahendusnõukogul kindlaks määrata, millised on ettevõtte võõrandamise vahendi rakendamise korral äris tavalised tingimused. Selles hinnangus hinnati Banco Populari majanduslikuks väärtuseks parima stsenaariumi korral 1,3 miljardit eurot, halvima stsenaariumi korral –8,2 miljardit eurot ning parima hinnangu kohaselt –2 miljardit eurot.

66 Banco Santander tegi 7. juunil 2017 siduva pakkumuse.

67 FROB teatas 7. juuni 2017. aasta kirjas kriisilahendusnõukogule, et Banco Santander tegi pakkumuse 7. juunil kell 3.12 ning hinnaks, mida Banco Santander Banco Populari aktsiate müügi eest pakkus, oli üks euro. FROB märkis, et tema juhatus käsitab Banco Santanderit konkurentsile avatud müügiprotsessis osalenud pakkujana ning on otsustanud teha kriisilahendusnõukogule ettepaneku nimetada Banco Populari kriisilahendusskeemi vastuvõtmist puudutavas kriisilahendusnõukogu otsuses omandajaks Banco Santander.

Banco Populari 7. juuni 2017. aasta kriisilahendusskeem

68 Kriisilahendusnõukogu 7. juuni 2017. aasta täitevistungil võeti määruse nr 806/2014 alusel vastu otsus SRB/EES/2017/08, mis käsitleb Banco Populari kriisilahendusskeemi (edaspidi „kriisilahendusskeem“).

69 Kriisilahendusskeemi artikli 1 kohaselt otsustas kriisilahendusnõukogu, olles leidnud, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 1 sätestatud tingimused on täidetud, viia Banco Populari suhtes kriisilahenduse kuupäevast alates läbi kriisilahendusmenetluse.

70 Esiteks leidis kriisilahendusnõukogu, et Banco Popular on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks, teiseks puuduvad muud meetmed, millega saaks mõistliku aja jooksul Banco Populari maksejõuetust ära hoida, ning kolmandaks on kriisilahenduse meede, mis seisneb ettevõtte võõrandamise vahendis, avalikes huvides. Selles osas märkis kriisilahendusnõukogu, et kriisilahendus on vajalik ja proportsionaalne määruse nr 806/2014 artikli 14 lõikes 2 nimetatud kahe eesmärgi saavutamiseks ehk selleks, et tagada panga kriitiliste funktsioonide jätkuvus ning vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele.

71 Kriisilahendusskeemi artiklis 5.1 sisaldub järgmine kriisilahendusnõukogu otsus:

„Banco Populari suhtes kohaldatavaks kriisilahendusvahendiks on ettevõtte võõrandamine vastavalt määruse nr 806/2014 artiklile 24, mis toimub aktsiate üleandmise teel omandajale. Kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine toimub vahetult enne ettevõtte võõrandamise vahendi kohaldamist.“

72 Kriisilahendusskeemi artikkel 6 puudutab kapitaliinstrumentide allahindamist ja ettevõtte võõrandamise vahendit. Artiklis 6.1 on kriisilahendusnõukogu märkinud meetmed, mille ta võttis määruse nr 806/2014 artiklis 21 sätestatud allahindamise õigust kasutades.

73 Kriisilahendusskeemi artiklis 6.1 on kriisilahendusnõukogu otsustanud:

– esmalt hinnata alla Banco Populari aktsiakapitali nimiväärtus summas 2 098 429 046 eurot, millega kaasneb Banco Populari aktsiate tühistamine 100% ulatuses;

– seejärel konverteerida Banco Populari emiteeritud ja kriisilahendusotsuse kuupäeval käibel olevate täiendavate esimese taseme kapitaliinstrumentide kogu nimiväärtus Banco Populari uuesti emiteeritud aktsiateks, mis on „I uued aktsiad“;

– seejärel hinnata I uute aktsiate nimiväärtus alla nullini, millega kaasneb nende „I uute aktsiate“ tühistamine 100% ulatuses;

– lõpuks konverteerida Banco Populari emiteeritud ja kriisilahendusotsuse kuupäeva seisuga käibel olevate teise taseme kapitaliinstrumentide kogu nimiväärtus Banco Populari uuesti emiteeritud aktsiateks, mis on „II uued aktsiad“.

74 Kriisilahendusskeemi artiklis 6.3 on sätestatud, et allahindamis- ja konverteerimismeetmete aluseks on väärtuse hinnang 2, mida toetavad Hispaania kriisilahendusasutuse FROB poolt läbi viidud läbipaistva ja avatud müügiprotsessi tulemused.

75 Kriisilahendusskeemi artiklis 6.5 on kriisilahendusnõukogu märkinud, et kasutas ettevõtte võõrandamise vahendiga seotud õigust, mis tuleneb määruse nr 806/2014 artikli 24 lõike 1 punktist a ning määras, et „II uued aktsiad“, mille suhtes ei ole kolmandatel isikutel mis tahes õigusi, antakse ühe euro suuruse tasu eest üle Banco Santanderile. On täpsustatud, et omandaja on üleandmiseks nõusoleku juba andnud.

76 Samuti on kriisilahendusnõukogu märkinud, et „II uute aktsiate“ üleandmine peaks toimuma omandaja 7. juuni 2017. aasta siduva pakkumuse alusel ning FROB peaks selle läbi viima vastavalt 18. juuni 2015. aasta seadusele 11/2015, mis käsitleb krediidiasutuste ja investeerimisteenuseid pakkuvate ühingute finantsseisundi taastamist ja kriisilahendust (Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión, *BOE* nr 146, 19.6.2015, lk 50797).

77 Kriisilahendusskeem esitati komisjonile heakskiitmiseks 7. juunil 2017 kell 5.13.

78 7. juunil 2017 kell 6.30 võttis komisjon vastu otsuse (EL) 2017/1246, millega kinnitatakse Banco Populari kriisilahenduse skeem (ELT 2017, L 178, lk 15) ning tegi selle teatavaks kriisilahendusnõukogule. Seetõttu jõustus kriisilahendusskeem samal päeval.

79 Otsuse 2017/1246 põhjenduses 4 on märgitud:

„Komisjon nõustub kriisilahendusskeemiga. Eelkõige nõustub ta Ühtse Kriisilahendusnõukogu esitatud põhjendustega selle kohta, miks kriisilahendus on avalikes huvides vajalik, vastavalt määruse (EL) nr 806/2014 artiklile 5.“

80 Samal päeval otsustas FROB võtta kriisilahendusskeemi rakendamiseks vajalikud meetmed vastavalt määruse nr 806/2014 artiklile 29. Selleks andis FROB nõusoleku teise taseme kapitaliinstrumentide konverteerimise tulemusel tekkinud Banco Populari uute aktsiate („II uued aktsiad“) üleandmiseks Banco Santanderile.

Pärast kriisilahendusotsuse tegemist aset leidnud asjaolud

81 Deloitte edastas 14. juunil 2018 kriisilahendusnõukogule määruse nr 806/2014 artikli 20 lõigetes 16–18 sätestatud erinevat kohtlemist käsitleva hinnangu, mille eesmärk oli kindlaks teha, kas aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud paremini, kui Banco Populari suhtes oleks läbi viidud tavaline maksejõuetusmenetlus (edaspidi „hinnang 3“). 31. juulil 2018 saatis Deloitte kriisilahendusnõukogule selle hinnangu lisa, parandades mõne vormivea.

82 Ühinemise tulemusena sai Banco Santanderist kui ühendavast ühingust 28. septembril 2018 Banco Populari üldõigusjärglane.

83 Kriisilahendusnõukogu võttis 17. märtsil 2020 vastu otsuse SRB/EES/2020/52, et määrata kindlaks, kas aktsionäridele ja võlausaldajatele, keda Banco Popular suhtes võetud kriisilahenduse meetmed mõjutasid, tuleb maksta hüvitist. Seda otsust puudutav teade avaldati 20. märtsil 2020 *Euroopa Liidu Teatajas* (ELT 2020, C 91, lk 2). Selles otsuses asus kriisilahendusnõukogu seisukohale, et aktsionäridel ja võlausaldajatel, keda Banco Popular kriisilahendus mõjutas, ei ole määruse nr 806/2014 artikli 76 lõike 1 punkti e alusel õigust ühtsest kriisilahendusfondist hüvitist saada.

Menetlus ja poolte nõuded

84 Hagiavaldusega, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 4. augustil 2017, esitasid hagejad käesoleva hagi.

85 Dokumendis, mis saabus kohtukantseleisse 31. oktoobril 2017, palus kriisilahendusnõukogu Üldkohtu kodukorra artikli 92 lõike 3 alusel Üldkohtul määrata menetlustoimingud seoses mõne lisas mainitud dokumendi esitamisega. 6. detsembri 2017. aasta otsusega otsustas Üldkohus kõnealuse menetlustoimingute taotluse selles menetlusstaadiumis rahuldamata jätta.

86 Dokumentides, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse vastavalt 6. ja 21. novembril ning 5. ja 13. detsembril 2017, esitasid Banco Santander, nõukogu, Hispaania Kuningriik ja Euroopa Parlament avalduse astuda menetlusse komisjoni ja kriisilahendusnõukogu nõuete toetuseks. Üldkohtu kaheksanda koja president andis 12. aprilli 2019. aasta kohtumäärusega menetlusse astumiseks loa Banco Santanderile ning 17. aprilli 2019. aasta otsusega andis ta nõukogule, Hispaania Kuningriigile ja parlamendile loa menetlusse astuda. Hispaania Kuningriik, parlament, nõukogu ja Banco Santander esitasid oma seisukohad ning hagejad ja kriisilahendusnõukogu esitasid nende kohta oma märkused ettenähtud tähtaja jooksul.

87 Üldkohus tegi kodukorra artiklis 89 sätestatud menetlust korraldavate meetmete raames 13. veebruaril 2018 kriisilahendusnõukogule ettepaneku esitada kriisilahendusskeemi viimane mittekonfidentsiaalne versioon ja hinnangu 2 mittekonfidentsiaalne versioon, mis olid avaldatud tema internetisaidil. Kriisilahendusnõukogu esitas dokumendid määratud tähtaja jooksul.

88 Üldkohus esitas 6. juulil 2018. aastal kodukorra artiklis 89 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames pooltele kirjalikud küsimused. Hagejad ja kriisilahendusnõukogu vastasid neile määratud tähtaja jooksul.

89 Kirjaga, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 9. oktoobril 2018, taotlesid hagejad, et Üldkohus nõuaks kodukorra artikli 88 alusel võetava menetlust korraldava meetmega komisjonilt ja kriisilahendusnõukogult taotluse lisas loetletud dokumentide esitamist. Komisjon ja kriisilahendusnõukogu esitasid oma märkused selle taotluse kohta ettenähtud tähtaja jooksul.

90 Kuna Üldkohtu kodade koosseisu muudeti Üldkohtu kodukorra artikli 27 lõike 5 kohaselt, määrati ettekandja-kohtunik kolmandasse kotta ning seetõttu anti käesolev kohtuasi lahendada sellele kojale.

91 Kirjaga, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 7. oktoobril 2019, esitasid hagejad uue tõendi kodukorra artikli 85 lõike 3 tähenduses. Komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik, parlament ja nõukogu esitasid oma seisukohad määratud tähtaja jooksul.

92 Kolmanda koja ettepanekul otsustas Üldkohus kodukorra artikli 28 alusel suunata kohtuasja laiendatud koosseisule.

93 Üldkohus tegi 15. märtsil 2021 kodukorra artiklis 89 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames komisjonile ja kriisilahendusnõukogule ettepaneku mitme dokumendi esitamiseks. 30. märtsi 2021. aasta kirjaga vastas kriisilahendusnõukogu, et taotletud dokumendid on osaliselt konfidentsiaalsed ning nende esitamine on võimalik, kui Üldkohus otsustab teha vastava menetlustoimingu. 30. märtsi 2021. aasta kirjaga vastas komisjon, et temal taotletud dokumenti ei ole ning seega ei saa ta seda esitada.

94 Üldkohus tegi 15. aprillil 2021 kodukorra artiklis 89 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames kriisilahendusnõukogule ettepaneku ühe dokumendi esitamiseks. 20. aprilli 2021. aasta kirjaga vastas kriisilahendusnõukogu, et taotletud dokument on konfidentsiaalne ning selle esitamine on võimalik, kui Üldkohus otsustab teha vastava menetlustoimingu.

95 21. mai 2021. aasta kohtumäärusega pani Üldkohus kriisilahendusnõukogule ühelt poolt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 24 esimese lõigu ja teiselt poolt kodukorra artikli 91 punkti b, artikli 92 lõike 3 ning artikli 103 alusel kohustuse esitada täielik versioon kriisilahendusskeemist, hinnangust 2, EKP 6. juuni 2017. aasta hinnangust Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta, Banco Populari 6. juuni 2017. aasta kirjast EKP-le koos lisaga ning EKP 18. mai 2017. aasta kirjast Banco Popularile. Samuti pani Üldkohus kriisilahendusnõukogule kohustuse esitada mittekonfidentsiaalne versioon Banco Populari 6. juuni 2017. aasta kirjast EKP-le koos lisaga ning EKP 18. mai 2017. aasta kirjast Banco Popularile.

96 Üldkohus eemaldas 16. juuni 2021. aasta kohtumäärusega toimikust kriisilahendusnõukogu poolt 21. mai 2021. aasta kohtumääruse täitmiseks esitatud dokumentide konfidentsiaalsed versioonid ning edastas hagejatele, komisjonile, Hispaania Kuningriigile, parlamendile, nõukogule ja Banco Santanderile Banco Populari 6. juuni 2017. aasta kirja EKP-le ilma lisata.

97 Kuna kahel kolmanda koja laiendatud koosseisu kohtunikul esines takistus asja arutamisel osalemiseks, määras Üldkohtu president koja koosseisu täiendamiseks kotta kaks teist kohtunikku.

98 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu suuliselt esitatud küsimustele kuulati ära 21. juuni 2021. aasta kohtuistungil.

99 Hagejad paluvad Üldkohtul:

– tühistada kriisilahendusskeem ja otsus 2017/1246 (edaspidi koos „vaidlustatud otsused“);

– mõista kohtukulud välja kriisilahendusnõukogult ja komisjonilt.

100 Kriisilahendusnõukogu ja komisjon paluvad Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

101 Banco Santander, Hispaania Kuningriik ja nõukogu paluvad Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

102 Parlament palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata osas, milles hageja tugineb määruse nr 806/2014 õigusvastasuse vastuväidetele;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

Õiguslik käsitlus

103 Hagejad on hagi põhjendamiseks esitanud üheksa väidet. Esimene väide on õigusvastasuse vastuväide, mille kohaselt rikub määruse nr 806/2014 artikkel 18 Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklites 41 ja 47 nimetatud ärakuulamisõigust ja õigust tõhusale õiguskaitsevahendile ning proportsionaalsuse põhimõtet. Teine väide puudutab harta artiklite 41 ja 47 rikkumist. Kolmas väide puudutab omandiõiguse rikkumist. Neljas väide puudutab määruse nr 806/2014 artikli 20 rikkumist. Viies väide puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktide a ja b rikkumist. Kuues väide puudutab määruse nr 806/2014 artikli 21 lõike 1 rikkumist. Seitsmes väide puudutab põhjendamiskohustuse rikkumist. Kaheksas väide puudutab proportsionaalsuse põhimõtte ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte rikkumist. Üheksas väide on õigusvastasuse vastuväide, mille kohaselt rikuvad määruse nr 806/2014 artiklid 18 ja 22 volituste delegeerimist puudutavaid põhimõtteid.

104 Kõigepealt tuleb märkida, et Üldkohtu tehtava kontrolli ulatusega seoses tuginevad hagejad 18. juuli 2013. aasta kohtuotsusele komisjon jt *vs.* Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518) ning leiavad, et Üldkohus peab tegema täieliku kontrolli ning asjasse puutuvat teavet ja tõendeid silmas pidades kontrollima väidetud faktide sisulist täpsust ja hindama selle teabe või nende tõendite tõenduslikku jõudu konkreetse asja asjaolude põhjal, võttes arvesse puudutatud isiku esitatud märkusi. See nõue on rangem, kui hagejaid ei ole – nagu käesoleval juhul – kriisilahendusmenetluse vältel ära kuulatud.

105 Kriisilahendusnõukogu leiab, et Üldkohtu kohtulik kontroll on selline nagu see tuleneb kohtupraktikast, mida kohaldatakse õigusakti suhtes, mille aluseks on sätted, mis annavad asjaomasele asutusele kaalutlusõiguse ja puudutavad majanduslikke ja iseäranis tehnilisi küsimusi.

106 Siinkohal tuleb märkida, et kohtupraktika kohaselt on Üldkohtu tehtava kontrolli ulatus piiratud nii olukordades, kus vaidlustatud akt tugineb äärmiselt keerulistele teaduslikele ja tehnilistele faktilistele asjaoludele antud hinnangule kui ka siis, kui tegemist on keeruliste majanduslike hinnangutega.

107 Ühelt poolt peab olukordades, kus liidu ametivõimudel on nende võetavate meetmete olemuse ja ulatuse kindlaksmääramisel lai kaalutlusõigus – eeskätt äärmiselt keeruliste teaduslike ja tehniliste faktiliste asjaolude hindamisel –, liidu kohtu kontroll piirduma hinnanguga sellele, kas sellise õiguse teostamisel esineb ilmne viga või võimu kuritarvitamine või kas ametivõimud on oma kaalutlusõigust ilmselgelt ületanud. Niisuguses kontekstis ei saa liidu kohus asendada oma

hinnanguga hinnangut, mille on teaduslike ja tehniliste asjaolude kohta andnud liidu ametivõimud, kellele ainsana on EL toimimise lepinguga see ülesanne pandud (21. juuli 2011. aasta kohtuotsus Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, punkt 60, ja 7. märtsi 2013. aasta kohtuotsus Bilbaína de Alquitranes jt *vs.* ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, punkt 76; vt ka 11. mai 2017. aasta kohtuotsus Deza *vs.* ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, punkt 163 ja seal viidatud kohtupraktika).

108 Teiselt poolt, mis puudutab liidu kohtute kontrolli liidu asutuste tehtavate keeruliste majanduslike hinnangute üle, siis see on piiratud kontroll, mille käigus kontrollitakse tingimata üksnes seda, kas on järgitud menetlusnorme ja põhjendamisreegleid, kas asjaolud on sisuliselt täpselt kindlaks tehtud, ega ei ole tehtud ühtki ilmset hindamisviga ning ega ei ole tegemist võimu kuritarvitamisega. Selle kontrolli raames ei saa liidu kohus asendada liidu pädeva asutuse majanduslikku hinnangut enda omaga (vt selle kohta 11. juuli 1985. aasta kohtuotsus Remia jt *vs.* komisjon, 42/84, EU:C:1985:327, punkt 34; 10. detsembri 2020. aasta kohtuotsus Comune di Milano *vs.* komisjon, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punkt 100 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 16. jaanuari 2020. aasta kohtuotsus Iberpotash *vs.* komisjon, T-257/18, EU:T:2020:1, punkt 96 ja seal viidatud kohtupraktika).

109 Kuna otsused, mille kriisilahendusnõukogu kriislahendusmenetluses tegema peab, tuginevad äärmiselt keerulistele majanduslikele ja tehnilistele hinnangutele, tuleb tõdeda, et kohtu tehtava kontrolli osas on kohaldatavad eespool punktides 107 ja 108 mainitud kohtupraktikast tulenevad põhimõtted.

110 See, et kriisilahendusnõukogul on majanduslikes ja tehnilistes küsimustes kaalutlusõigus, ei tähenda siiski, et liidu kohus peaks hoiduma kontrollimast seda, kuidas on kriisilahendusnõukogu tema otsuse aluseks olevaid majanduslikke andmeid tõlgendanud. Nagu ka Euroopa Kohus leidnud on, ei tule liidu kohtul ka keeruliste hinnangute korral kontrollida mitte üksnes esitatud tõendite sisulist õigsust, usaldusväärsust ja sidusust, vaid ka seda, kas need tõendid kujutavad endast kogu asjakohast teavet, mida keerulise olukorra hindamisel tuleb arvesse võtta, ja kas need toetavad järeldusi, mis nende põhjal on tehtud (vt 22. novembri 2007. aasta kohtuotsus Hispaania *vs.* Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, punkt 57 ja seal viidatud kohtupraktika; 26. märtsi 2019. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Itaalia, C-621/16 P, EU:C:2019:251, punkt 104 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 10. detsembri 2020. aasta kohtuotsus Comune di Milano *vs.* komisjon, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punkt 115 ja seal viidatud kohtupraktika).

111 Tuvastamaks, et kriisilahendusnõukogu on faktiliste asjaolude hindamisel teinud ilmse hindamisvea, millega saaks olla põhjendatav kriisilahendusskeemi tühistamine, peavad hagejate esitatud tõendid olema piisavad, et kriisilahendusskeemis asjaoludele antud hinnang muutuks ebausutavaks (vt analoogia alusel 14. juuni 2018. aasta kohtuotsus Lubrizol France *vs.* nõukogu, C-223/17 P, ei avaldata, EU:C:2018:442, punkt 39; 12. detsembri 1996. aasta kohtuotsus AIUFFASS ja AKT *vs.* komisjon, T-380/94, EU:T:1996:195, punkt 59, ning 13. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Comune di Milano *vs.* komisjon, T-167/13, EU:T:2018:940, punkt 108 ja seal viidatud kohtupraktika).

112 Üldkohus peab otstarbekaks kõigepealt käsitleda esimeses ja üheksandas väites sisalduvaid õigusvastasuse vastuväiteid, seejärel neljandat, viiendat ja kuuendat väidet ning viimaks teist, kolmandat, seitsmendat ja kaheksandat väidet.

Esimene väide, mille kohaselt on määruse nr 806/2014 artikkel 18 õigusvastane, kuna see rikub harta artiklites 41 ja 47 nimetatud ärakuulamisõigust ja õigust tõhusale õiguskaitsevahendile ning proportsionaalsuse põhimõtet

113 Hagejad on ELTL artikli 277 alusel esitanud määruse nr 806/2014 artikli 18 õigusvastasuse vastuväite. See väide jaguneb kolmeks osaks, mis puudutavad seda, et selles artiklis ette nähtud menetlus rikub esiteks harta artikli 41 lõike 2 punktis a nimetatud ärakuulamisõigust, teiseks harta artiklis 47 nimetatud õigust tõhusale õiguskaitsevahendile ning kolmandaks proportsionaalsuse põhimõtet.

114 Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale väljendab ELTL artikkel 277 üldpõhimõtet, mis tagab igale menetlusosalisele õiguse vaidlustada neid otseselt ja isiklikult puudutava otsuse tühistamiseks institutsioonide selliste varasemate aktide kehtivus, mis on vaidlustatud otsuse õiguslikuks aluseks, kui menetlusosalistel ei olnud õigust esitada otse ELTL artikli 263 alusel hagi aktide vastu, mis toovad nende suhtes kaasa õiguslikke tagajärgi, ilma et neil oleks olnud võimalus taotleda vastavate aktide tühistamist (vt 17. detsembri 2020. aasta kohtuotsus Banco Popular *vs.* EL põhiõiguste amet, C-601/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:1048, punkt 26 ja seal viidatud kohtupraktika).

115 Kuivõrd ELTL artikli 277 eesmärk ei ole võimaldada menetlusosalisel vaidlustada mis tahes üldkohaldatava akti kohaldatavust mis tahes õiguskaitsevahendi põhistamiseks, siis peab akt, mille õigusvastasusele tuginetakse, olema õiguskaitsevahendi esemeks oleva kohtuasja suhtes otseselt või kaudselt kohaldatav (vt 8. septembri 2020. aasta kohtuotsus komisjon ja nõukogu *vs.* Carreras Sequeros jt, C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676, punkt 68 ja seal viidatud kohtupraktika).

116 Nii on Euroopa Kohus üksikotsuste peale esitatud tühistamishagide puhul möönnud, et õigusvastasuse vastuväite saab õiguspäraselt esitada sellise üldkohaldatava akti sätete peale, mis on asjaomaste otsuste aluseks või millel on vahetu õiguslik seos selliste otsustega. Seevastu on Euroopa Kohus asunud seisukohale, et vastuvõetamatu on õigusvastasuse vastuväide, mis on esitatud sellise üldkohaldatava akti peale, mille rakendusmeede vaidlustatud üksikotsus ei ole (vt 8. septembri 2020. aasta kohtuotsus komisjon ja nõukogu *vs.* Carreras Sequeros jt, C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676, punktid 69 ja 70 ning seal viidatud kohtupraktika).

Esimene osa, mis puudutab seda, et määruse nr 806/2014 artikkel 18 rikub ärakuulamisõigust

117 Hagejad leiavad, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud kriisilahendusmenetluses ei ole tagatud harta artikli 41 lõike 2 punktis a nimetatud ärakuulamisõigus, kuna selles menetluses ei ole ettevõtja aktsionäridele ja võlausaldajatele, kelle õigusi see puudutab, ette nähtud võimalust esitada enne kriisilahendusskeemi vastuvõtmist oma seisukohti.

118 Kriisilahendusnõukogu ja parlament leiavad, et juhul, kui kriisilahenduse subjektiks oleva ettevõtja aktsionäridel oleks harta artikli 41 lõike 2 punktist a tulenev õigus olla ära kuulatud, tuleks seda õigust tunnustada ka määruses nr 806/2014 vastava sõnaselge sätte puudumise korral. Määruse nr 806/2014 artiklis 18 aktsionäride ärakuulamist ette nägeva sõnaselge sätte puudumine ei muuda seda määrust õigusvastaseks, kuna ükski säte sellist ärakuulamist ei keela.

119 Tuleb märkida, et harta artikli 41 lõike 2 punktis a on sätestatud, et õigus heale haldusele kätkeb igaühe õigust, et teda kuulatakse ära enne seda, kui tema suhtes kohaldatakse üksikmeedet, mis võib teda kahjustada.

120 Õigus olla ära kuulatud tagab igaühele võimaluse teha haldusmenetluse raames, enne tema huve kahjustada võiva otsuse tegemist, tegelikult ja tõhusalt teatavaks oma seisukoht. Lisaks olgu täpsustatud, et õigus olla ära kuulatud täidab kahte ülesannet. Esiteks võimaldab see uurida tegelikku olukorda ja tuvastada faktilised asjaolud nii täpselt ja õigesti kui võimalik ning teiseks tagada asjaomase isiku tõhus kaitse. Täpsemalt on õiguse olla ära kuulatud eesmärk tagada, et iga otsus, mis avaldab isikule ebasoodsat mõju, tehtaks kõikidest asjaoludest täielikult teadlikuna, ning eelkõige on selle eesmärk võimaldada pädeval asutusel parandada viga või asjaomasel isikul esitada oma isiklikku olukorda puudutavad asjaolud, mis räägivad selle kasuks, et otsus tehakse või seda ei tehta, või siis selle kasuks, et otsusel on pigem niisugune kui teistsugune sisu (vt 4. juuni 2020. aasta kohtuotsus SEAE *vs.* De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punktid 68 ja 69 ning seal viidatud kohtupraktika).

121 Tuleb märkida, et Euroopa Kohus on kinnitanud ärakuulamisõiguse olulisust ja väga suurt ulatust liidu õiguskorras, leides, et see õigus peab olema tagatud kõigis menetlustes, mis võivad lõppeda isiku õigusi piirava akti andmisega. Euroopa Kohtu praktika kohaselt tuleb ärakuulamisõigust järgida ka siis, kui kohaldatavad õigusaktid niisugust formaalsust sõnaselgelt ette ei näe (vt 22. novembri 2012. aasta kohtuotsus M., C-277/11, EU:C:2012:744, punktid 85 ja 86 ning seal viidatud kohtupraktika; 18. juuni 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, punkt 67 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 7. novembri 2019. aasta kohtuotsus ADDE *vs.* parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, punkt 89 ja seal viidatud kohtupraktika).

122 Seetõttu ja arvestades asjaoluga, et see põhimõte on liidu õiguse oluline üldpõhimõte, ei saa ärakuulamisõigust hõlmava kaitseõiguse põhimõtte kohaldamist määrusega välistada ega piirata ja selle põhimõtte järgimine tuleb tagada ka siis, kui vastavad erinormid puuduvad või kui tegemist on õigusnormidega, mis ise seda põhimõtet arvesse ei võta (vt 18. juuni 2014. aasta kohtuotsus Hispaania *vs.* komisjon T-260/11, EU:T:2014:555, punkt 62 ja seal viidatud kohtupraktika).

123 Järelikult kuulub liidu õiguskorra üldpõhimõtteks ja põhiõiguseks oleva ärakuulamisõiguse kohaldamisalasse see, kui haldusasutus kavatseb vastu võtta subjektiivseid õigusi piirava akti ehk akti mis võib eraisiku või asjaomase liikmesriigi huve kahjustada, kusjuures selle põhimõtte kohaldamine ei sõltu sellest, kas mõnes teisese õiguse normis on see sõnaselgelt sätestatud (vt 18. juuni 2014. aasta kohtuotsus Hispaania *vs.* komisjon T-260/11, EU:T:2014:555, punkt 64).

124 Seejuures tuleb ühelt poolt märkida, et määruse nr 806/2014 põhjenduse 121 kohaselt austatakse selles määruses põhiõigusi ja järgitakse eelkõige hartaga tunnustatud õigusi, vabadusi ja põhimõtteid, sealhulgas õigust kaitsele, ning seda määrust tuleb rakendada kooskõlas kõnealuste õiguste ja põhimõtetega. Teiselt poolt ei välista ega piira ükski määruse nr 806/2014 säte sõnaselgelt asjaomase ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate õigust olla kriisilahendusmenetluse ajal ära kuulatud.

125 Seega, vastupidi hagejate väidetule ei saa enne otsuse tegemist kriisilahenduse meetme subjektiks oleva ettevõtja aktsionäride ära kuulamist ette nägeva erisätte puudumist määruse nr 806/2014 artiklis 18 tõlgendada nii, et ärakuulamisõigus on sõltumata asjaoludest täielikult välistatud, mis läheks vastuollu selle õiguse olemusega. Hagejad leiavad ekslikult, et määruse nr 806/2014 artikkel 18 võimaldab ärakuulamisõiguse välistada kõigil, mitte üksnes kiireloomulistel juhtudel.

126 Lisaks sellele tuleb komisjoni, nõukogu ja parlamendi eeskujul märkida, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud menetluse tulemusena kriisilahendusnõukogu poolt vastu võetava kriisilahenduse meetme eesmärk on ettevõtja kriisi lahendamine. Võetava üksikmeetme adressaadina ja isikuna, kellele on harta artikli 41 lõike 2 punktiga a tagatud õigus olla ära kuulatud, tuleb käsitada isikut, kelle suhtes kriisilahendust läbi viiakse.

127 Seega tuleb arvesse võtta, et selle ettevõtja aktsionärid ja võlausaldajad ei ole kriisilahenduse meetme adressaadiks ning selle näol ei ole tegemist nende suhtes tehtava üksikotsusega.

128 Tuleb siiski märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 21 lõike 1 kohaselt saab kriisilahendusnõukogu selle määruse artiklis 18 sätestatud menetluskorra kohaselt tegutsedes kasutada kriisilahenduse subjektiks oleva ettevõtja kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õigust.

129 Kuigi määruse artiklis 18 ette nähtud menetluse näol ei ole tegemist konkreetselt asjaomase ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate suhtes algatatud menetlusega, võib see lõppeda nende huve ebasoodsalt mõjutada võiva kriisilahenduse meetme vastuvõtmisega.

130 Eespool punktis 121 osundatud Euroopa Kohtu kohtupraktikas on aga valitud ärakuulamisõiguse lai tõlgendus, mille kohaselt on see õigus tagatud igaühele, kelle õigusi võib menetluse tulemusena antav akt piirata. Seetõttu ei saa välistada, et kriisilahenduse subjektiks oleva ettevõtja aktsionärid võivad kriisilahendusmenetluses ärakuulamisõigusele tugineda.

131 Ärakuulamisõigust võib aga piirata vastavalt harta artikli 52 lõikele 1, kus on sätestatud:

„Hartaga tunnustatud õiguste ja vabaduste teostamist tohib piirata ainult seadusega ning arvestades nimetatud õiguste ja vabaduste olemust. Proportsionaalsuse põhimõtte kohaselt võib piiranguid seada üksnes juhul, kui need on vajalikud ning vastavad tegelikult liidu poolt tunnustatud üldist huvi pakkuvatele eesmärkidele või kui on vaja kaitsta teiste isikute õigusi ja vabadusi.“

132 Seega tuleb hinnata, kas see, et määruses nr 806/2014 puudub selle artiklis 18 sätestatud menetluses asjaomase ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate ärakuulamist sõnaselgelt ette nägev säte, on käsitatav harta artikli 52 lõikega 1 kooskõlas oleva ärakuulamisõiguse piiranguna.

133 Euroopa Kohus on leidnud, et põhiõigused, nagu kaitseõiguste tagamine, ei ole absoluutsed õigused, vaid neile võib seada piiranguid tingimusel, et need piirangud vastavad tegelikult asjaomase meetmega taotletud üldise huvi eesmärkidele ega kujuta endast taotletavat eesmärki arvestades ülemäärast ja lubamatut sekkumist, mis kahjustab tagatud õiguste sisu (vt 10. septembri 2013. aasta kohtuotsus G. ja R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punkt 33 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 20. detsembri 2017. aasta kohtuotsus Prequ’Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika).

134 Selles osas leiavad kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik, parlament ja nõukogu, et aktsionäride ärakuulamisõiguse piiramine on põhjendatav ühelt poolt finantsturgude stabiilsuse tagamise eesmärgiga ning teiselt poolt vajadusega tagada kiiret vastuvõtmist nõudvate kriisilahendusotsuste tõhusus.

135 Esimesena tuleb märkida, et mitmes määruse nr 806/2014 põhjenduses, eelkõige põhjendustes 12, 58 ja 61, on märgitud, et üheks selles määruses ette nähtud kriisilahenduse mehhanismidega taotletavaks eesmärgiks on finantsturgude stabiilsus.

136 Lisaks sellele käsitatakse kriisilahenduse meedet määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 5 kohaselt avaliku huvi seisukohast vajalikuna, kui see on vajalik ühe või mitme artiklis 14 viidatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamiseks ja see on nende eesmärkidega proportsionaalne ning ettevõtja lõpetamine ja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses ei aitaks kriisilahenduse eesmärke samavõrra saavutada. Määruse nr 806/2014 artiklis 14 sätestatud kriisilahenduse eesmärkide hulgas on loetletud eelkõige eesmärk „vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele, eelkõige hoides ära finantsraskuste ülekandumise, sealhulgas turuinfrastruktuuridele, ja säilitades turudistsipliini“ ning eesmärk „kaitsta avaliku sektori vahendeid, minimeerides tuginemist erakorralisele avaliku sektori finantstoetusele“.

137 Euroopa Kohus on seejuures leidnud, et finantsteenustel on liidu majanduses keskne roll. Pangad ja krediidiasutused on eri turgudel tegutsevate ettevõtjate jaoks oluline rahastamisallikas. Lisaks on pangad sageli omavahel seotud ja paljud nende seast tegutsevad rahvusvaheliselt. Seetõttu võib ühe või mitme panga maksejõuetus kiiresti üle kanduda teistele samas liikmesriigis või muudes liikmesriikides tegutsevatele pankadele. See omakorda võib tekitada ülekanduvaid negatiivseid mõjusid teistes majandussektorites (19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 50; 20. septembri 2016. aasta kohtuotsus Ledra Advertising jt *vs.* komisjon ja EKP, C-8/15 P – C-10/15 P, EU:C:2016:701, punkt 72, ja 25. märtsi 2021. aasta kohtuotsus Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punkt 108).

138 Euroopa Kohus on leidnud, et ülekaalukaks avalikuks huviks on eesmärk tagada finantssüsteemi stabiilsus, vältides samal ajal liigset avaliku sektori raha kulutamist ja minimeerides konkurentsimoonutusi (19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 69).

139 Lisaks sellele on Euroopa Inimõiguste Kohus (edaspidi „EIK“) oma 1. aprilli 2004. aasta kohtuotsuses Camberrow MM5 AD *vs.* Bulgaaria (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, punkt 6) leidnud, et sellistes majanduslikult tundlikes valdkondades nagu pangandussüsteemi stabiilsus, on riikidel avar kaalutlusõigus ning see, et aktsionäril ei ole võimalik osaleda menetluses, mis võib lõppeda panga müügiga, ei ole seetõttu ebaproportsionaalne legitiimsete eesmärkide suhtes kaitsta võlausaldajate õigusi ning säilitada panga maksejõulisus.

140 Samuti tuleb mainida 8. novembri 2016. aasta kohtuotsust Dowling jt (C-41/15, EU:C:2016:836), mis tehti eelotsusetaotluse kohta, mis käsitles nõukogu 13. detsembri 1976. aasta teise direktiivi 77/91/EMÜ tagatiste kooskõlastamise kohta, mida liikmesriigid äriühingu liikmete ja kolmandate isikute huvide kaitseks [ELTL artikli 54 teises lõigus] tähendatud äriühingutelt nõuavad seoses aktsiaseltside asutamise ning nende kapitali säilitamise ja muutmisega, et muuta sellised tagatised ühenduse kõigis osades võrdväärseteks (EÜT 1977, L 26, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 8) artiklite 8, 25 ja 29 tõlgendamist. See kohtuasi puudutas liikmesriigi ametivõimude erakorralist meedet, mille eesmärk oli vältida äriühingu kapitali suurendamise teel selle maksejõuetust, mis eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul võinuks ohustada liidu finantsstabiilsust. Euroopa Kohus leidis, et kaitse, mida teine direktiiv 77/91 aktsiaseltsi aktsionäridele ja võlausaldajatele pakub äriühingu kapitaliga seoses, ei hõlma sellist riigisisest meedet, mis võetakse liikmesriigi majanduse ja finantssüsteemi tõsise häire korral ning millega soovitakse kõrvaldada asjaomase äriühingu omakapitali puudujäägist põhjustatud süsteemne oht liidu finantsstabiilsusele (8. novembri 2016. aasta kohtuotsus Dowling jt, C-41/15, EU:C:2016:836, punkt 50). Euroopa Kohus lisas, et teise direktiiviga 77/91 ei ole seega vastuolus aktsiaseltsi kapitali puudutav erakorraline meede, mille liikmesriigi asutus on tõsise häire esinemisel mõne liikmesriigi

majandus- ja finantssüsteemis võtnud selle äriühingu üldkoosoleku nõusolekuta ning eesmärgiga vältida ohtu kogu süsteemile ja tagada liidu finantsstabiilsus (vt 8. novembri 2016. aasta kohtuotsus Dowling jt, C-41/15, EU:C:2016:836, punkt 51 ja seal viidatud kohtupraktika).

141 Neist kaalutlustest saab analoogia alusel lähtuda ka määruse nr 806/2014 alusel läbi viidavas kriisilahendusmenetluses olnud panga endiste aktsionäride suhtes.

142 Lisaks sellele tuleb märkida, et avalikest huvidest lähtuva eesmärgiga finantsturgude stabiilsuse tagamise vastu on seotud ka määruse nr 806/2014 artikli 14 lõike 2 punktis a nimetatud kriisilahenduse teine eesmärk ehk eesmärk tagada kriisilahenduse meetme subjektiks oleva ettevõtja kriitiliste funktsioonide jätkuvus.

143 Direktiivi 2014/59 artikli 2 lõike 1 punktis 35 on ettevõtja kriitilised funktsioonid määratletud järgmiselt: „tegevus, teenused või tegevused, mille seiskumine toob ühes või enamas liikmesriigis tõenäoliselt kaasa reaalmajanduse jaoks oluliste teenuste katkemise või häirib tõenäoliselt finantsstabiilsust krediidiasutuse või investeerimisühingu või konsolideerimisgrupi suuruse, turuosa, välise ja sisemise seotuse, keerukuse või piiriülese tegevuse tõttu, pidades eelkõige silmas kõnealuste tegevuste, teenuste või tegevuste asendatavust“.

144 Kriitiliste funktsioonide kindlaksmääramise kriteeriumid on seejuures sätestatud komisjoni 2. veebruari 2016. aasta delegeeritud määruse (EL) 2016/778, millega täiendatakse direktiivi 2014/59/EL seoses asjaolude ja tingimustega, mille korral võib krediidiasutuse või investeerimisühingu tasutavad erakorralised *ex post* osamaksed täielikult või osaliselt edasi lükata, ja kriitiliste funktsioonidega seotud tegevuste, teenuste ja toimingute kindlaksmääramise ning põhiäriliinide ja nendega seotud teenuste kindlaksmääramise kriteeriumidega (ELT 2016, L 131, lk 41) artikli 6 lõikes 1. Tegemist on funktsiooniga, mida krediidiasutus või investeerimisühing täidab krediidiasutuse või investeerimisühingu või konsolideerimisgrupiga mitteseotud kolmandate isikute jaoks ning funktsiooni täitmise ootamatu katkemine avaldaks tõenäoliselt olulist negatiivset mõju kolmandatele isikutele, põhjustaks finantsraskuste levimist või vähendaks turuosaliste üldist kindlustunnet, sest funktsioon on kolmandatele isikutele süsteemselt oluline ning krediidiasutus või investeerimisühing või konsolideerimisgrupp on funktsiooni täitmisel süsteemselt oluline.

145 Määruse nr 806/2014 artikli 14 lõike 2 punktis a sätestatud eesmärgiga tagada kriisilahenduse meetme subjektiks oleva ettevõtja kriitiliste funktsioonide jätkuvus soovitakse vältida nende funktsioonide katkemist, mis võiks lisaks asjaomasele turule häirida ka kogu liidu finantsstabiilsust.

146 Kuna kriisilahenduse meetme eesmärk on krediidiasutuse rahalise olukorra säilitamine või taastamine, eelkõige kuivõrd tegemist on alternatiiviga likvideerimisele, tuleb seda pidada tegelikult vastavaks liidu poolt tunnustatud üldist huvi pakkuvale eesmärgile (vt analoogia alusel 25. märtsi 2021. aasta kohtuotsus Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punkt 108).

147 Eeltoodust tuleneb, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 ette nähtud kriisilahendusmenetlusel on harta artikli 52 lõike 1 tähenduses üldist huvi pakkuv eesmärk ehk eesmärk tagada finantsturgude stabiilsus, millega saab olla põhjendatav ärakuulamisõiguse piiramine.

148 Teisena tuleneb mitmest määruse nr 806/2014 põhjendusest, et kui kriisilahenduse meede osutub vajalikuks, tuleb see vastu võtta kiiresti. Eelkõige puudutab see selle määruse põhjendusi 26, 31, 53 ning iseäranis põhjendust 56, kus on märgitud, et selleks, et finantsturgusid ja majandust minimaalselt häirida, tuleks kriisilahendusmenetlus lõpule viia lühikese ajaga.

149 Seejuures on Euroopa Kohus leidnud, et määruse nr 806/2014 eesmärk vastavalt selle põhjendusele 8 on kehtestada tõhusamad kriisilahendusmehhanismid, mis peaksid olema oluline vahend sellise kahju ärahoidmiseks, mida pankade maksejõuetus on minevikus tekitanud ning et selline eesmärk eeldab otsuse tegemist kiirelt – mida näitavad selle määruse artiklis 18 ette nähtud lühikesed tähtajad –, et ei seataks ohtu finantsstabiilsust (6. mai 2021. aasta kohtuotsus ABLV Bank jt *vs.* EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 55).

150 Nii on eelkõige määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 1 märgitud, et kui EKP leiab, et ettevõtja on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv, edastab ta oma hinnangu viivitamatult komisjonile ja kriisilahendusnõukogule. Sama artikli lõikest 2 tuleneb, et kui kriisilahendusnõukogu ise sellise hinnangu annab, edastatakse see viivitamatult EKP-le. Kui selle artikli lõikes 1 sätestatud tingimused on täidetud, võtab kriisilahendusnõukogu vastu kriisilahendusskeemi, mis edastatakse määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 kohaselt komisjonile vahetult pärast selle vastuvõtmist. Seejärel on komisjonil 24 tundi aega kriisilahendusskeemi heakskiitmiseks või vastuväidete esitamiseks.

151 Sellest järeldub, et juhul kui kriisilahenduse meetme vastuvõtmise tingimused on ettevõtja puhul täidetud ehk esiteks kui ta on maksejõuetu või tõenäoliselt jääb maksejõuetuks, teiseks, kui puudub põhjendatud väljavaade, et mõni tema suhtes võetav alternatiivne erasektoripoolne meede või järelevalvemeede aitaks maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida ning kolmandaks, kui kriisilahenduse meede on vajalik ühe või mitme määruse nr 806/2014 artiklis 14 nimetatud eesmärgi saavutamiseks, on sama määruse artiklis 18 ette nähtud, et otsus tuleb vastu võtta väga lühikese tähtaja jooksul.

152 Kiire otsustamise eesmärk on eelkõige asjaomase ettevõtja kriitiliste funktsioonide jätkuvuse tagamine ning finantsstabiilsusele ettevõtja maksejõuetusest tingitud tagajärgede vältimine. Otsuse tõhusus sõltub seega otsuse tegemise kiirusest.

153 Euroopa Kohus on juba leidnud, et pädeva asutuse viivitamatut sekkumist nõudva olukorra kiireloomulisusega on põhjendatav isikute, keda vastuvõetavad meetmed puudutavad, ärakuulamisõiguse piiramine keskkonnavastutuse valdkonnas (vt selle kohta 9. märtsi 2010. aasta kohtuotsus ERG jt, C-379/08 ja C-380/08, EU:C:2010:127, punkt 67) ning põllumajanduse valdkonnas (vt selle kohta 15. juuni 2006. aasta kohtuotsus Dokter jt, C-28/05, EU:C:2006:408, punkt 76).

154 Lisaks sellele on Euroopa Kohus rahaliste vahendite külmutamise valdkonnas leidnud, et see, kui teatada enne isiku või üksuse kandmist nende isikute või üksuste loetellu, kelle suhtes piiravaid meetmeid kohaldatakse, talle sellesse loetellu kandmise põhjused, seaks ohtu liidu õiguses ette nähtud rahaliste vahendite ja majandusressursside külmutamise meetmete tõhususe. Kohaldamisele kuuluva määruse eesmärkide saavutamiseks peab selliste meetmetega juba kaasnema üllatusmoment ja need peavad olema viivitamatult kohaldatavad (vt selle kohta 3. septembri 2008. aasta kohtuotsus Kadi ja Al Barakaat International Foundation *vs.* nõukogu ja komisjon, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, punktid 338–340; 21. detsembri 2011. aasta

kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punkt 61, ning 12. veebruari 2020. aasta kohtuotsus Amisi Kumba *vs.* nõukogu, T-163/18, EU:T:2020:57, punkt 51).

155 Samuti ei pea liidu asutused liidu õigusega taotletava eesmärgi ja liidu õiguses ette nähtud meetmete tõhususega seotud põhjustel hagejaid ära kuulama enne nende nimede esmakordset kandmist piiravate meetmete adressaatideks olevate isikute loetellu (vt selle kohta 3. septembri 2008. aasta kohtuotsus Kadi ja Al Barakaat International Foundation *vs.* nõukogu ja komisjon, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkt 341, ning 25. aprilli 2013. aasta kohtuotsus Gbagbo *vs.* nõukogu, T-119/11, ei avaldata, EU:T:2013:216, punkt 103).

156 Veelgi enam on see nii juhul, kui ärakuulamisõiguse piirang ei puuduta mitte isikut, kelle suhtes kriisilahendusmenetlust läbi viiakse, vaid tema aktsionäre ja võlausaldajaid.

157 Samuti tuleb märkida, et 1. aprilli 2004. aasta kohtuotsuses Camberrow MM5 AD *vs.* Bulgaaria (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799) sedastas EIK, et maksejõuetuks muutunud pank müüdi tegutseva ettevõtjana selleks, et rahuldada kiiresti ja kõige kindlamal viisil juba aastaid neile tasumisele kuuluvate summade saamist oodanud võlausaldajate nõuded ning viia maksejõuetusmenetlus kiiresti lõpule. Seetõttu oli kõige olulisem see, et panga müümisega lõppenud menetlus oleks lihtne ja kiire. Kui seaduses olnuks ette nähtud maksejõuetusasju lahendava kohtu kohustus konsulteerida kõigi panga aktsionäride ja võlausaldajatega, oleks see kaasa toonud menetluse olulise venimise ning seetõttu võlausaldajatele tasumisele kuuluvate summade väljamaksmise ja maksejõuetusmenetluse lõpule viimise täiendava viibimise.

158 24. novembri 2005. aasta kohtuotsuses Capital Bank AD *vs.* Bulgaaria (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, punkt 136) leidis EIK, et sellises majanduslikult tundlikus valdkonnas nagu pangandussüsteemi stabiilsus võib teatud olukordades esineda ülekaalukas vajadus tegutseda suurema hoolsusega ja ette teatamata, et vältida hüvitamatu kahju tekkimist pangale, selle hoiustajatele ja teistele võlausaldajatele või pangandus- ja finantssüsteemile tervikuna.

159 Pealegi asjaoluga, et kriisilahenduse meede võib kaasa tuua asjaomase ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate omandiõiguse riive, ei saa olla põhjendatav kohustus tagada neile õigus olla enne selle vastuvõtmist ära kuulatud.

160 Sellega seoses on Üldkohus 13. juuli 2018. aasta kohtuotsuse K. Chrysostomides & Co. jt *vs.* nõukogu jt (T-680/13, EU:T:2018:486) punktis 282 juba rõhutanud, et kohaldatavad menetlused peavad andma puudutatud isikule asjakohase võimaluse esitada pädevatele asutustele oma seisukohad. Selleks et tagada selle nõude järgimine, mis kujutab endast Roomas 4. novembril 1950. aastal allkirjastatud inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni (edaspidi „EIÕK") protokolli nr 1 artikli 1 olemuslikku nõuet, tuleb kohaldatavaid menetlusi vaadelda üldiselt (vt selle kohta 3. septembri 2008. aasta kohtuotsus Kadi ja Al Barakaat International Foundation *vs.* nõukogu ja komisjon, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkt 368 ja seal viidatud kohtupraktika; 25. aprilli 2013. aasta kohtuotsus Gbagbo *vs.* nõukogu, T-119/11, ei avaldata, EU:T:2013:216, punkt 119, ning EIK 20. juuli 2004. aasta kohtuotsus Bäck *vs.* Soome, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, punkt 56). Niisiis ei saa nimetatud nõuet tõlgendada nii, et huvitatud isik peab igal juhul saama esitada pädevatele asutustele oma seisukoha enne tema omandiõigust kahjustavate meetmete vastuvõtmist (vt selle kohta EIK 19. septembri 2006. aasta otsus Maupas jt *vs.* Prantsusmaa, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, punktid 20 ja 21).

161 Üldkohus leidis, et nii on see eelkõige sellisel juhul – nagu kriisilahenduse meetme puhul – kui asjasse puutuvad meetmed ei kujuta endast sanktsioone ja on võetud eriti kiireloomulist tegutsemist nõudvas olukorras. Viimati nimetatu kohta märkis Üldkohus, et ära tuli hoida asjaomaste pankade kokkuvarisemise vahetu oht, et säilitada ühe liikmesriigi finantssüsteemi stabiilsus, ning seega vältida probleemi levimist teistesse euroala liikmesriikidesse. Kui aga oleks alustatud eelnevat konsulteerimismenetlust, mille käigus asjaomaste pankade tuhanded hoiustajad ja aktsionärid oleksid saanud tegelikult esitada enda seisukoha enne kahju tekitanud sätete vastuvõtmist, siis oleks paratamatult viibinud sellise pangakrahhi ärahoidmisele suunatud meetmete kohaldamine. Eesmärgi – säilitada selle liikmesriigi finantssüsteemi stabiilsus ja seega vältida probleemi levikut teistesse euroala liikmesriikidesse – saavutamine oleks sattunud tõsisesse ohtu (vt 13. juuli 2018. aasta kohtuotsus K. Chrysostomides & Co. jt *vs.* nõukogu jt, T-680/13, EU:T:2018:486, punkt 282 ja seal viidatud kohtupraktika).

162 Euroopa Kohus nõustus selle seisukohaga, leides, et Üldkohus oli põhjendatult tuginenud oma arutluskäigus EIK 21. juuli 2016. aasta otsusele kohtuasjas Mamatas jt *vs.* Kreeka (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), millest nähtub, et nõuet, mille kohaselt saab omandiõigust piirata vaid seadusega, ei saa tõlgendada nii, et isikutega, keda see seadus puudutab, tuleb enne seaduse vastuvõtmist konsulteerida, eriti juhul, kui niisugune eelnev konsulteerimine oleks paratamatult tekitanud viivituse asjasse puutuvate pankade kokkuvarisemise vältimiseks võetavate meetmete kohaldamisel (16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus nõukogu jt *vs.* K. Chrysostomides & Co. jt, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P ja C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punkt 159).

163 Lisaks sellele tuleb märkida, et kiiresti ning ettevõtja aktsionäre ja võlausaldajaid kohesest kriisilahendusmenetlusest teavitamata jättes tegutsemise eesmärk on vältida ettevõtja olukorra halvenemist, misjuhul ei oleks kriisilahenduse meede tõhus. Nimelt see, kui teatada panga aktsionäridele või võlakirjaomanikele, et panga suhtes võidakse läbi viia kriisilahendusmenetlus ning seega käsitatakse panka maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, võib neid ajendada turgudel oma väärtpabereid müüma ning samuti tuua kaasa massilise hoiuste väljavoolu, mille tagajärjel panga finantsolukord halveneks, ja muuta mõne panga likvideerimist vältiva lahenduse leidmise veel raskemaks või lausa võimatuks.

164 Nagu määruse nr 806/2014 põhjendusest 116 tuleneb, siis mis tahes teave otsuse kohta enne selle tegemist, olenemata sellest, kas see puudutab kriisilahenduse eeltingimuste täitmist, konkreetse vahendi kasutamist või menetluses võetavat mis tahes meedet, võib mõjutada selle meetmega seotud avalikke ja erahuve.

165 Seega tuleb asuda seisukohale, et sellega, kui määruses nr 806/2014 oleks ette nähtud asjaomase ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajatega konsulteerimine enne kriisilahenduse meetme vastuvõtmist, kaasneks menetluse oluline aeglustumine ning see kahjustaks seeläbi nii selle meetme eesmärkide saavutamist kui tõhusust.

166 Lisaks sellele leiab kriisilahendusnõukogu, et finantsasutusi või -turgusid puudutavatel kuulujuttudel võivad olla ulatuslikud tagajärjed ning seetõttu peab ta kindlustama protseduuride konfidentsiaalsuse. Kuna sellega, kui kuulata ära isikud, keda kriisilahendus mõjutada võib, kaasneks tulevasi meetmeid puudutava teabe avaldamine, on sellise teabe süsteemse olulisuse tõttu ette nähtav negatiivne mõju finantsstabiilsusele.

167 Hagejate seisukoht, et teiseks kriisilahendusnõukogu esile toodud üldist huvi pakkuvaks eesmärgiks on konfidentsiaalsuse kaitse, lähtub kriisilahendusnõukogu argumendi vääriti mõistmisest. Selle argumendiga väidab kriisilahendusnõukogu nimelt, et protsessi konfidentsiaalsus on vajalik vahend selleks, et kaitsta üldist huvi finantssüsteemi stabiilsuse tagamise vastu.

168 Lisaks leiavad hagejad, et kõik teabe avaldamisega seotud mured on võimalik lahendada rangete konfidentsiaalsuseeskirjade abil.

169 See argument lähtub menetluse konfidentsiaalsuse kaitsmisega taotletava eesmärgi vääriti mõistmisest. Teave, mis tuleb eelkõige aktsionäridele avaldamata jätta, puudutab nimelt kriisilahendusmenetluse läbi viimist. Arvestada tuleb riskiga, et aktsionäridel, kes on sellest menetlusest enne otsuse vastuvõtmist teada saanud, võib tekkida huvi oma osalus võõrandada, mille tagajärjel muutuks ettevõtja olukord raskemaks ja tekiks pankrotioht ning süsteemse tähtsusega pankade puhul kaasneks sellega ülekandumise oht kogu turule.

170 Pealegi – nagu märgib komisjon –, kuivõrd ei ole teada, millistest isikutest ettevõtja aktsionäride ring koosneb, tuleks kriisilahendusasutusel aktsionäridelt arvamuse saamiseks teha avalik pöördumine, millega kaasneks pangapaanika risk. Nagu rõhutab ka nõukogu, siis võttes arvesse, et aktsiate ja võlakirjadega kaubeldakse turul pidevalt, ei oleks praktikas võimalik teada, milliste era- ja äriinvestoritega ühendust võtta tuleb.

171 Seega ei saaks aktsionäride konfidentsiaalsuskohustus, isegi eeldusel, et viimased oleksid tuvastatavad, leevendada riski, mille tekitaks finantsstabiilsusele teabe avaldamine selle kohta, et ettevõtja suhtes viiakse läbi kriisilahendusmenetlust.

172 Kohtuistungil väitsid hagejad, et mõeldav oleks aktsionäride ärakuulamine kriisilahenduse meetme ettevalmistamise etapis, enne seda, kui ettevõte on loetud maksejõuetuks või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävaks, võttes arvesse, et selles etapis ajasurvet ei ole.

173 Tuleb märkida, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud kriisilahendusmenetlus algab siis, kui nõutavad tingimused on täidetud ning see menetlus ei hõlma kriisilahenduse planeerimise etappe. Seega ei saa hagejate argument määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud menetluse õiguspärasust kahtluse alla seada. Igal juhul räägivad eespool punktides 169 ja 170 mainitud põhjendused vastu asjaomase ettevõtja aktsionäridega konsulteerimisele nii siis, kui määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud menetlus on alanud, kui ka meetme ettevalmistamise etapis.

174 Kõigest eeltoodust tuleneb, et kriisilahenduse meetme subjektiks oleva ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate ärakuulamine enne selle meetme vastuvõtmist töötaks vastu finantsturgude stabiilsuse ja ettevõtja kriitiliste funktsioonide jätkuvuse eesmärkidele ega oleks kooskõlas kriisilahendusmenetluse kiiruse ja tõhususe nõuetega.

175 Seega on asjaomase määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud menetluses ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate ärakuulamist ette nägeva sätte puudumine käsitatav ärakuulamisõiguse piiranguna, mis on üldist huvi pakkuva eesmärgi seisukohast vajalik ja põhjendanud ning kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega vastavalt harta artikli 52 lõikele 1.

176 Hagejate ülejäänud argumendid seda seisukohta ümber ei lükka.

177 Esiteks tuginevad hagejad komisjoni teenistuste 6. juuni 2012. aasta töödokumendile SWD/2012/166 „Mõju hindamise kokkuvõte. Lisatud dokumendile: Ettepanek: Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv, millega luuakse krediidiasutuste ja investeerimisühingute maksevõime taastamise ja kriisilahenduse raamistik ning muudetakse nõukogu direktiive 77/91/EMÜ ja 82/891/EÜ, direktiive 2001/24/EÜ, 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2005/56/EÜ, 2007/36/EÜ ja 2011/35/EÜ ning määrust (EL) nr 1093/2010“ (edaspidi „mõjuanalüüs“), kus komisjon tunnistas, et aktsionäridel on õigus „esitada restruktureerimismeetmete suhtes oma etteheited“.

178 Siinkohal piisab, kui kriisilahendusnõukogu eeskujul tõdeda, et mõjuanalüüsi tekstiosa, mida hagejad tsiteerinud on, puudutab sõnaselgelt EIÕK artiklites 6 ja 13 nimetatud õigusi õiglasele menetlusele ja tõhusale õiguskaitsevahendile. Seega puudutab see tekstiosa aktsionäride õigust tõhusale õiguskaitsevahendile juba vastu võetud meetme vaidlustamiseks, ent seda ei saa tõlgendada viitena õigusele olla ära kuulatud enne kriisilahendusotsuse vastuvõtmist.

179 Teiseks osutavad hagejad EIK 24. novembri 2005. aasta kohtuotsusele Capital Bank AD *vs.* Bulgaaria (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999). Nad väidavad, et selles kohtuasjas oli liikmesriigi asutus võtnud ühelt pangalt ära krediidiasutuse tegevusloa ilma panka sellest varem hoiatamata ja andmata talle võimalust selle vaidlustamiseks. EIK leidis, et võttes arvesse seda, kuivõrd oluline koht on demokraatlikus ühiskonnas õigusel õiglasele kohtumenetlusele, ei olnud põhjendatud Bulgaaria kohtu otsus, millega nõustuti Bulgaaria keskpanga otsusega, andmata võimalust seda kritiseerida või selle üle arutleda ning seejuures nii, et vahetu kontrolli menetluses selle otsuse üksikasjalikuks läbivaatamiseks mis tahes võimalused puudusid.

180 Nagu hagejad ise rõhutavad, on EIK 24. novembri 2005. aasta kohtuotsuse Capital Bank AD *vs.* Bulgaaria (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999), nagu ka EIK 19. juuni 2008. aasta kohtuotsuse Ismeta Bačić *vs.* Horvaatia (CE:ECHR:2008:0619JUD004359506) kõige tähtsamaks elemendiks kinnitus, et EIÕK artikli 6 lõige 1 kuulub kohaldamisele pankrotimenetluses.

181 Nagu komisjon ja kriisilahendusnõukogu märgivad, puudutas EIK 24. novembri 2005. aasta kohtuotsus Capital Bank AD *vs.* Bulgaaria (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999) olukorda, kus rikuti EIÕK artikli 6 lõikes 1 nimetatud õigust õiglasele kohtumenetlusele, kuna Bulgaaria õiguses ei olnud ette nähtud võimalust vaidlustada kohtus Bulgaaria keskpanga otsust, millega tunnistati kehtetuks panga tegevusluba ning see kohtuotsus puudutas üksnes asjaomase finantsinstitutsiooni menetluslikke õigusi, mitte aga aktsionäride ja võlausaldajate õigusi. See kohtuotsus ei puudutanud õigust olla ära kuulatud enne otsuse tegemist ega ole seetõttu asjasse puutuv.

182 Kolmandaks osutavad hagejad ka mõne liikmesriigi õigusaktidele, millega on võlausaldajatele ja aktsionäridele antud võimalus maksejõuetusmenetluse käigus oma seisukohti esitada.

183 Piisab, kui kriisilahendusnõukogu eeskujul tõdeda, et riigisisesed maksejõuetusmenetlused ei ole määruse nr 806/2014 alusel toimuva kriisilahendusmenetlusega võrreldavad. Nimelt kuulatakse võlausaldajad liikmesriigi tasandil toimuvas maksejõuetusmenetluses ära pärast maksejõuetusmenetluse alustamist. Nagu kriisilahendusnõukogu märgib, on maksejõuetusmenetluse alustamisel aktsionäride ja võlausaldajate kahju juba avaldunud ning maksejõuetust puudutava teabe avaldamine seda suurendada ei saa. Kriisilahendusmenetluse puhul seevastu võivad asjaomase ettevõtja võlausaldajatele potentsiaalset kriisilahendust puudutava teabe avaldamisel olla rasked negatiivsed tagajärjed.

184 Pealegi, nagu kriisilahendusnõukogu märgib, on EIK 1. aprilli 2004. aasta otsuses Camberrow MM5 AD *vs.* Bulgaaria (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799) leidnud, et pankrotimenetluses aktsionäride ja võlausaldajatega konsulteerimise kohustus tooks kaasa menetluse venimise ning see, et enamusaktsionäril ei olnud võimalust menetluses osaleda, ei olnud ebaproportsionaalne õiguspäraste eesmärkide suhtes kaitsta panga võlausaldajate õigusi ning tagada panga pankrotivara nõuetekohane haldamine.

185 Kõigest eeltoodust ilmneb, et õigusvastasuse vastuväide, mille kohaselt rikub määruse nr 806/2014 artikkel 18 ärakuulamisõigust, kuna seal ei ole ette nähtud asjaomase ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate ärakuulamist, tuleb tagasi lükata.

186 Seetõttu tuleb esimene osa tagasi lükata.

Teine osa, mis puudutab seda, et määruse nr 806/2014 artikkel 18 rikub õigust tõhusale õiguskaitsevahendile

187 Hagejad leiavad, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud menetlus rikub õigust tõhusale õiguskaitsevahendile, kuna see menetlus ei ole kohtulikult kontrollitav. Võimalus esitada Üldkohtule tühistamishagi ei saa korvata seda, et rikuti õigust tõhusale õiguskaitsevahendile, kuna Üldkohus ei ole pädev tegema asjaomasele institutsioonile ettekirjutust kriisilahenduse rakendamiseks antud aktide kehtetuks tunnistamiseks.

188 Sisuliselt leiavad hagejad, et määruse nr 806/2014 artikkel 18 rikub õigust tõhusale õiguskaitsevahendile, kuna seal ei ole ette nähtud kohtu sekkumist enne kriisilahendusotsuse tegemist.

189 Tuleb tähele panna, et tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtet nõudva harta artikli 47 esimese lõigu kohaselt on nõutav, et igaühel, kelle liidu õigusega tagatud õigusi või vabadusi rikutakse, oleks selles artiklis kehtestatud tingimuste kohaselt õigus tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus. Liidu õigusnormide järgimist tagava tõhusa kohtuliku kontrolli olemasolu on õigusriigi olemuslik tunnus (vt 6. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus Bank Refah Kargaran *vs.* nõukogu, C-134/19 P, EU:C:2020:793, punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika).

190 Piisab, kui sedastada, et selle argumendi esitamisel on hagejad vääralt tõlgendanud harta artiklis 47 ette nähtud õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile ulatust. Harta artikliga 47 on nimelt tagatud õigus tõhusale õiguskaitsevahendile isiku õigusi piirava akti vaidlustamiseks, mitte aga vaidlustamiseks enne akti vastuvõtmist.

191 Pärast kriisilahenduse meetme vastuvõtmist tagab õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile võimalus esitada ELTL artikli 263 kohane tühistamishagi kriisilahendusnõukogu poolt vastu võetud otsuste peale vastavalt määruse nr 806/2014 artiklile 86 ja komisjoni otsuste peale ning võimalus esitada kahju hüvitamise hagi.

192 Kriisilahenduse meetme peale esitatud tühistamishagi läbi vaadates saab Üldkohus hinnata, kas kriisilahendusnõukogu poolt läbi viidud menetlus oli kooskõlas määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud nõuetega. Seega ei ole õige hagejate väide, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud menetlus ei allu mingisugusele kohtulikule kontrollile.

193 Peale selle leiavad hagejad, et Üldkohtule tühistamishagi esitamise võimalus ei saa korvata õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile rikkumist, kuna Üldkohus ei ole pädev tegema asjaomasele institutsioonile ettekirjutusi kriisilahenduse rakendamiseks antud aktide kehtetuks tunnistamisele suunatud meetmete võtmiseks.

194 Tuleb märkida, et harta artikli 47 eesmärk ei ole muuta aluslepingutes ette nähtud kohtuliku kontrolli süsteemi ja eelkõige otse liidu kohtule esitatavate hagide vastuvõetavusega seotud norme, nagu nähtub ka sama artikli 47 selgitustest, mida tuleb vastavalt ELL artikli 6 lõike 1 kolmandale lõigule ja harta artikli 52 lõikele 7 võtta arvesse selle sätte tõlgendamisel (vt 3. oktoobri 2013. aasta kohtuotsus Inuit Tapiriit Kanatami jt *vs.* parlament ja nõukogu, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punkt 97 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 25. veebruari 2021. aasta kohtuotsus VodafoneZiggo Group *vs.* komisjon, C-689/19 P, EU:C:2021:142, punkt 136 ja seal viidatud kohtupraktika).

195 Piisab, kui meenutada, et kuigi liidu kohtul ei ole pädevust kriisilahendusnõukogule ettekirjutuse tegemiseks, on viimasel määruse nr 806/2014 artikli 86 lõike 4 ja ELTL artikli 266 kohaselt kohustus võtta vajalikud meetmed Euroopa Liidu Kohtu otsuse täitmiseks.

196 Seega tuleb asuda seisukohale, et asjaolu, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 ei ole ette nähtud kohtuvõimu sekkumist kriisilahendusotsuse vastuvõtmisele eelneva menetluse ajal, ei ole käsitatav harta artikli 47 rikkumisena.

197 Hagejad tuginevad ekslikult piiravaid meetmeid puudutavale kohtupraktikale, mille kohaselt on otsuse põhjenduste teatavakstegemise kohustuse täitmine vajalik selleks, et nende meetmete adressaatidel oleks võimalik oma õigusi kõige paremini kaitsta ning et neile oleks tagatud õigus tõhusale kohtulikule kaitsele.

198 Erinevalt piiravatest meetmetest, millega kohaldatakse isiku suhtes individuaalset majandusliku või finantssanktsiooni meedet (varade külmutamine), ei ole kriisilahendusskeem käsitatav asjaomase ettevõtja aktsionäride suhtes võetud individuaalse meetmena. Seega ei ole käesoleval juhul kohaldatav hagejate osutatud kohtupraktika, mille kohaselt tuleb isikule, kelle suhtes piiravat meetmed võetakse, kui sellise otsuse adressaadile põhjendused teatavaks teha.

199 Sellest järeldub, et õigusvastasuse vastuväide, mille kohaselt rikub määruse nr 806/2014 artikkel 18 õigust tõhusale õiguskaitsevahendile, tuleb tagasi lükata, ja seega tuleb teine osa tagasi lükata.

Kolmas osa, mis puudutab seda, et määruse nr 806/2014 artikkel 18 rikub proportsionaalsuse põhimõtet

200 Hagejad leiavad, et kuivõrd määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud kriisilahendusmenetlus rikub käesoleva väite kahes esimeses osas esile toodud põhjustel ärakuulamisõigust ja õigust tõhusale õiguskaitsevahendile, ei ole see kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega, sest läheb kaugemale sellest, mis on vajalik määruse nr 806/2014 põhjenduses 122 sõnastatud eesmärkide saavutamiseks ehk selleks, et „luua tõhus ja tulemuslik üle-euroopaline ühtne raamistik ettevõtjate kriisilahenduseks ning tagada kriisilahendusreeglite järjekindel rakendamine“.

201 Ühelt poolt piisab, kui meenutada, et esimeses osas on asutud seisukohale, et kriisilahendusmenetluses asjaomase ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate ära kuulamata jätmine oli üldist huvi pakkuvast eesmärgist tulenevalt põhjendatud ja vajalik ning kooskõlas

proportsionaalsuse põhimõttega vastavalt harta artikli 52 lõikele 1. Teiselt poolt tuleneb teise osa analüüsist, et hagejad ei ole tõendanud, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud menetlus rikub õigust tõhusale õiguskaitsevahendile.

202 Kuna kaks esimest osa on tagasi lükatud, tuleb seega tagasi lükata ka kolmas osa.

203 Kõigest eeltoodust tuleneb, et esimeses väites esitatud määruse nr 806/2014 artikli 18 õigusvastasuse vastuväide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Üheksas väide, mille kohaselt on määruse nr 806/2014 artiklid 18 ja 22 õigusvastased, kuna need on vastuolus volituste delegeerimist puudutavate põhimõtetega

204 Hagejad on ELTL artikli 277 alusel esitanud määruse nr 806/2014 artiklite 18 ja 22 õigusvastasuse vastuväite, kuna need artiklid on vastuolus 13. juuni 1958. aasta kohtuotsuses Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7) sõnastatud volituste delegeerimist puudutavate põhimõtetega.

205 Hagejad leiavad, et kriisilahendusnõukogu otsus, mis puudutab seda, kas määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud tingimused on täidetud, hõlmab avarat kaalutlusõigust. Kriisilahendusnõukogu annab keerulisi majanduslikke hinnanguid ning osaleb seeläbi tegeliku majanduspoliitika rakendamises. Kriisilahendusnõukogul on määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 6 ja artikli 22 kohaselt avar kaalutlusõigus otsustamaks, millist kriisilahenduse vahendit kasutada. Hagejad leiavad, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 sätete näol, mille kohaselt kinnitab komisjon kriisilahendusskeemi 24 tunni jooksul, on tegemist 13. juuni 1958. aasta kohtuotsuses Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7) sõnastatud põhimõtetest mööda minemisega. Seda kindlaksmääratud tähtaega arvesse võttes otsustab kriisilahenduspoliitika üle kriisilahendusnõukogu ning komisjonil on üksnes heakskiidu andmise funktsioon.

206 Komisjon, kriisilahendusnõukogu ja parlament leiavad sisuliselt, et määruses nr 806/2014 ette nähtud menetlus on 13. juuni 1958. aasta kohtuotsusega Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7) kooskõlas. Liidu seadusandja ei ole delegeerinud kaalutlusõiguse teostamist kriisilahendusnõukogule, kuna kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeem loob õiguslikult siduvaid tagajärgi vaid siis, kui komisjon või nõukogu on selle kinnitanud. Kuna volitus teha otsuseid kaalutlusõiguse alusel hinnangute andmist hõlmavates küsimustes on jäetud komisjonile või nõukogule, kannavad liidu kriisilahenduspoliitika kindlaksmääramise eest õiguslikku ja poliitilist vastutust niisiis viimased.

207 Tuleb märkida, et aluslepingutes ei sisaldu ühtegi sätet, kus oleks ette nähtud volituste andmine liidu organile või asutusele. Ei ELTL artiklis 290, mille kohaselt saab õigusloome seadusandlike aktidega komisjonile delegeerida, ega ka artiklis 291, millega antakse rakendusvolitused liikmesriikidele, komisjonile ja teatavatel piiratud asjaoludel nõukogule, ei ole asutusi mainitud (kohtujurist Jääskineni ettepanek kohtuasjas Ühendkuningriik *vs.* parlament ja nõukogu, C-270/12, EU:C:2013:562, punkt 75).

208 Volituste delegeerimise põhimõtted on seega sõnastatud kohtupraktikas ja eelkõige 13. juuni 1958. aasta kohtuotsuses Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7). Hiljem, 22. jaanuari 2014. aasta kohtuotsuses Ühendkuningriik *vs.* parlament ja nõukogu (C-270/12, EU:C:2014:18) kohaldati neid põhimõtteid olukorra suhtes, kus liidu seadusandja oli asutusele andnud autonoomsed volitused.

209 22. juuni 2014. aasta kohtuotsuse Ühendkuningriik *vs.* parlament ja nõukogu (C-270/12, EU:C:2014:18) punktis 41 märkis Euroopa Kohus, et 13. juuni 1958. aasta kohtuotsuses Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7) rõhutas ta sisuliselt, et volituste delegeerimise tagajärjed on väga erinevad olenevalt sellest, kas see puudutab ühelt poolt täidesaatvaid volitusi, mis on selgelt piiritletud ja mille teostamist saab seetõttu delegeeriva asutuse kehtestatud objektiivsete kriteeriumide alusel põhjalikult kontrollida, või teiselt poolt „kaalutlusõiguse teostamist, millega kaasneb suur hindamisvabadus, mille teostamine võib endast kujutada tegeliku majanduspoliitika rakendamist“.

210 Euroopa Kohus lisas, et märkis 13. juuni 1958. aasta kohtuotsuses Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7) samuti, et esimest liiki delegeerimine ei saa tuntavalt muuta tagajärgi, mille toob kaasa delegeeritavate volituste teostamine, samas kui teist liiki delegeerimise korral asendatakse delegeeriva asutuse valikud volituse saanud asutuse omadega, mistõttu toimub „tegelik vastutuse üleminek“ (22. jaanuari 2014. aasta kohtuotsus Ühendkuningriik *vs.* parlament ja nõukogu, C-270/12, EU:C:2014:18, punkt 42).

211 Kõigepealt tuleb märkida, et määruses nr 806/2014 kriisilahenduse meetmete võtmise menetluse kujundamisel võttis seadusandja arvesse märkusi, mille esitas nõukogu õigustalitus komisjoni määruse ettepanekut käsitlevas 7. oktoobri 2013. aasta arvamuses, mille eesmärk oli hinnata määruse ettepanekus esialgu ette nähtud menetluse kooskõla nende volituste delegeerimise põhimõtetega, mida on tõlgendatud 13. juuni 1958. aasta kohtuotsuses Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7).

212 Algul erines selles arvamuses käsitletud määruse ettepanekus pädevusjaotus komisjoni ja kriisilahendusnõukogu vahel sellest, mis lõpuks määruses nr 806/2014 ette nähti. Eelkõige oli komisjoni pädevuses ettevõtja suhtes kriisilahendusmenetluse algatamine, kriisilahendusvahendite kasutamise raamistiku kehtestamine ning selle otsustamine, kas ja kuidas tuleks kasutada kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õigust, kriisilahendusnõukogu pädevuses oli aga komisjoni kehtestatud raamistikust lähtudes liikmesriikide kriisilahendusasutustele adresseeritud otsuste tegemine.

213 Oma arvamuses märkis nõukogu õigusteenistus, et teatud meetmed, mida kriisilahendusnõukogu kriisilahendusotsusega võis võtta, ei olnud piisavalt täpselt määratletud. Nõukogu õigusteenistus leidis, et lähtudes 13. juuni 1958. aasta kohtuotsuses Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7) antud tõlgendusest, on liidu õigusega kooskõlas määruse ettepaneku üldine ülesehitus ja struktuur, mille kohaselt võtab komisjon vastu kriisilahendust puudutava alusotsuse ning kriisilahendusnõukogu peab tegutsema komisjoni poolt kehtestatud kriteeriumide raames. Ta leidis siiski, et kriisilahendusnõukogu volitused kriisilahendusvahendite rakendamisel ja tema otsused näisid teatud määral hõlmavat kaalutlusõigust ja minevat kaugemale puhtalt tehnilise pädevuse teostamisest. Seetõttu leidis ta, et määrusesse võib olla vaja kas lisada muud sätted, mille eesmärk on korralikult piiritleda, kuidas kriisilahendusnõukogu kriisilahendusvahendeid kohaldab, või kaasata selle pädevuse teostamisse mõni rakendamisvolitusi omav liidu institutsioon.

214 Nõukogu õigusteenistuse arvamust arvesse võttes muutis liidu seadusandja kriisilahenduse meetmete võtmise üle otsustamise korda. Võttes arvesse, et kriisilahenduse meetme võtmise üle otsustamine eeldab kaalutlusõiguse teostamist, andis seadusandja selle pädevuse institutsioonile, mitte kriisilahendusnõukogule.

215 See ilmneb eelkõige määruse nr 806/2014 artiklitest 24 ja 26, kus on märgitud:

„(24) Arvestades, et ainult liidu institutsioonid võivad kehtestada liidu kriisilahenduspoliitika ja kuna iga kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel jääb teatav kaalutlusruum, on vaja sätestada nõukogu ja komisjoni piisav kaasamine institutsioonidena, kes [ELTL] artikli 291 kohaselt võivad teostada rakendusvolitusi. Kriisilahendusnõukogu tehtud kriisilahendusotsuste kaalutlusaspekte peaks hindama komisjon. Arvestades kriisilahendusotsuste märkimisväärset mõju liikmesriikide ja kogu liidu finantsstabiilsusele ning liikmesriikide fiskaalsuveräänsusele, on tähtis, et rakendusvolitused teatavate kriisilahendusega seotud otsuste tegemiseks antaks nõukogule. Seepärast peaks just nõukogu komisjoni ettepaneku alusel teostama tõhusat kontrolli selle üle, kuidas kriisilahendusnõukogu on hinnanud avaliku huvi olemasolu, ning hindama kõiki olulisi muudatusi, mis on tehtud fondist konkreetsele kriisilahenduse meetmele antavas abisummas. […]

(26) […] Kui kriisilahendusnõukogu leiab, et kõik kriteeriumid kriisilahenduse käivitamiseks on täidetud, peaks ta kriisilahendusskeemi vastu võtma. Kriisilahendusskeemi vastuvõtmise menetlus, millesse on kaasatud komisjon ja nõukogu, tugevdab kriisilahendusnõukogu jaoks vajalikku tegevuslikku iseseisvust, olles samas kooskõlas Euroopa Liidu Kohtu tõlgendusega asutustele volituste delegeerimise põhimõtte kohta. Seetõttu sätestatakse käesolevas määruses, et kriisilahendusnõukogu vastuvõetud kriisilahendusskeem jõustub ainult sel juhul, kui nõukogu või komisjon ei esita 24 tunni jooksul pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu selle on vastu võtnud, vastuväiteid või kui selle kriisilahendusskeemi kiidab heaks komisjon. Põhjused, miks nõukogu võib komisjoni ettepaneku põhjal kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemile vastu olla, on rangelt piiratud avaliku huvi olemasoluga ja sellega, kui komisjon on oluliselt muutnud summat, mille kriisilahendusnõukogu on fondist kasutamiseks välja pakkunud. […] Komisjon peaks kriisilahendusnõukogu koosolekute vaatlejana pidevalt kontrollima, et kriisilahendusnõukogu poolt vastuvõetud kriisilahendusskeem vastab täielikult käesolevale määrusele, tagab eri eesmärkide ja kaalul olevate huvide asjakohase tasakaalu, võtab arvesse avalikku huvi ja säilitab siseturu terviklikkuse. Arvestades, et kriisilahendusmeede nõuab väga kiiret otsuste tegemist, peaksid nõukogu ja komisjon tegema tihedat koostööd ja nõukogu ei tohiks juba komisjoni poolt tehtud ettevalmistustööd topelt teha. […]“

216 Vastupidi hagejate väidetule ei tulene määrusest nr 806/2014 ja eelkõige selle põhjendusest 26, et kriisilahendusnõukogule volituste andmisel tekiks volituste delegeerimisega seotud probleeme. Vastupidi, võttes arvesse asjaolu, et otsus võtta ettevõtja suhtes mõni määruse nr 806/2014 alusel vastu võetud kriisilahenduse meede hõlmab majanduspoliitilise valiku tegemist hõlmava kaalutlusõiguse teostamist, on seadusandja selle määruse artikli 18 lõikes 7 ette näinud erilise otsustusmehhanismi.

217 Kriisilahendusmenetluse kohta on määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 7 niisiis sätestatud, et komisjon kas kinnitab kriisilahendusskeemi või esitab sellele vastuväited kaalutlusõigust kätkevates aspektides, ning et kriisilahendusskeem saab jõustuda ainult siis, kui komisjon ega nõukogu ei ole selle kohta 24 tunni jooksul pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu selle edastas, vastuväiteid esitanud.

218 Selleks et kriisilahendusskeem saaks luua õiguslikke tagajärgi, on määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 kohaselt seega vajalik, et liidu institutsioon ehk komisjon või nõukogu kinnitaks kriisilahendusskeemi selle kaalutlusõigust käsitlevates aspektides. Seetõttu on liidu seadusandja

pannud institutsioonile õigusliku ja poliitilise vastutuse liidu kriisilahenduspoliitika kindlaksmääramise eest, vältides seeläbi „tegelikku vastutuse üleminekut“ 13. juuni 1958. aasta kohtuotsuse Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7) tähenduses.

219 Nagu komisjon, parlament ja nõukogu leiavad, ei ole Euroopa seadusandja – nähes määruses nr 806/2014 ette kriisilahenduse meetme vastuvõtmise menetluse ning jättes sellise meetme kaalutlusõigust käsitlevate aspektide üle otsustamise sõnaselgelt liidu institutsioonide pädevusse – delegeerinud kriisilahendusnõukogule autonoomseid volitusi.

220 Nende kaalutluste kontekstis tuleb käsitleda hagejate argumente, mis puudutavad määruse nr 806/2014 artiklitega 18 ja 22 kriisilahendusnõukogule antud volitusi.

221 Esiteks väidavad hagejad, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis c sätestatud tingimus, mille kohaselt peab kriisilahenduse meede olema vajalik avaliku huvi seisukohast, annab kriisilahendusnõukogule laia kaalutlusõiguse, võttes arvesse, et selle tingimuse kohaselt tuleb kriisilahendusnõukogul lahendada erinevate avalike huvide vahelised konfliktid ja anda keerukaid majanduslikke hinnanguid ning seeläbi osaleb ta tegeliku majanduspoliitika rakendamises.

222 Siinkohal tuleb märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 kolmandas lõigus on sõnaselgelt sätestatud, et komisjon võib esitada kriisilahendusskeemi kohta vastuväited, kui see ei vasta avaliku huvi kriteeriumile.

223 See, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis c sätestatud tingimus on täidetud, on ettevõtja suhtes kriisilahendusmenetluse algatamise otsuse tegemise eeldus ning selle kontrollimine, kas meede on avaliku huvi seisukohast vajalik, nõuab avarat kaalutlusruumi hõlmava kaalutlusõiguse teostamist. Sel põhjusel on liidu seadusandja sellele tingimusele vastavuse kontrollimise volituse andnud komisjonile või teatud juhtudel nõukogule.

224 Teiseks väidavad hagejad, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 6 ja artikli 22 kohaselt on kriisilahendusnõukogul avar kaalutlusõigus otsustamaks, millist kriisilahenduse vahendit kasutada. Kriisilahendusnõukogu juhindub määruse nr 806/2014 artiklis 14 määratletud eesmärkidest, mis kätkevad subjektiivseid kriteeriume.

225 Tuleb tähele panna, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 kolmanda lõigu kohaselt hindab komisjon seda, kas kriisilahendusskeem vastab selle artikli lõike 1 punktis c sätestatud avaliku huvi kriteeriumile. Seejuures on määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 5 märgitud, et „[k]äesoleva artikli lõike 1 punkti c kohaldamisel käsitatakse kriisilahenduse meedet avaliku huvi seisukohast vajalikuna, kui see on vajalik ühe või mitme artiklis 14 viidatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamiseks ja see on nende eesmärkidega proportsionaalne ning ettevõtja lõpetamine ja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses ei aitaks kriisilahenduse eesmärke samavõrra saavutada“.

226 Samuti tuleb märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 14 lõikes 1 on märgitud:

„Tegutsedes artiklis 18 osutatud kriisilahendusmenetluse kohaselt, võtavad kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjon ning asjakohasel juhul liikmesriikide kriisilahendusasutused oma vastavate kohustuste puhul arvesse kriisilahenduse eesmärke ning valivad sellised kriisilahenduse vahendid ja õigused, mis nende arvates aitaksid konkreetsel juhul kõige paremini saavutada kriisilahenduse eesmärke.“

227 Määruse nr 806/2014 artiklis 14 nimetatud eesmärkidest ei pea juhinduma seega mitte üksnes kriisilahendusnõukogu, vaid ka komisjon, kui ta peab kriisilahenduse vahendi valiku kinnitama. Sellest tuleneb samuti, et hinnates, kas avaliku huvi kriteerium on täidetud, peab komisjon andma hinnangu sellele, kas valitud kriisilahenduse vahend on sobiv ja proportsionaalne kriisilahenduse eesmärkide suhtes.

228 Seega ei ole kriisilahendusnõukogul autonoomset pädevust otsustamaks, et ettevõtja suhtes tuleb määruse nr 806/2014 artikli 18 alusel läbi viia kriisilahendus ega ka otsustamaks, millist selle määruse artiklis 22 nimetatud kriisilahenduse vahendit kasutada. Vastupidi hagejate väidetule ei too need sätted kaasa kaalutlusõiguse teostamise volituste delegeerimist kriisilahendusnõukogule.

229 Hagejad leiavad ka, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 sätetega, mille kohaselt kinnitab komisjon kriisilahendusskeemi 24 tunni jooksul, on mööda mindud 13. juuni 1958. aasta kohtuotsuses Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7) sõnastatud põhimõtetest. Seda kindlaksmääratud tähtaega arvesse võttes otsustab kriisilahenduspoliitika üle kriisilahendusnõukogu ning komisjonil on üksnes heakskiidu andmise funktsioon.

230 Tuleb märkida, et vastavalt määruse nr 806/2014 artiklile 30 teatab kriisilahendusnõukogu komisjonile kõigist meetmetest, mida ta kriisilahenduse ettevalmistamiseks võtab, et kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjon teevad tihedat koostööd eelkõige kriisilahenduse kavandamise, varajase sekkumise ja kriisilahenduse etappide puhul, ning et nad esitavad üksteisele kogu teabe, mida nad oma ülesannete täitmiseks vajavad. Lisaks on määruse nr 806/2014 artikli 43 lõikes 3 ette nähtud, et komisjon määrab oma esindaja, kellel on õigus osaleda alalise vaatlejana kriisilahendusnõukogu täitevistungitel ja täiskogul, ning et tema esindajal on õigus osaleda aruteludes ja tutvuda kõigi dokumentidega.

231 Neist sätetest tuleneb, et komisjoni teavitatakse ja ta kaasatakse kriisilahenduse meetme vastuvõtmise ettevalmistavatesse etappidesse. Vastupidi hagejate väidetule ei saa komisjon kriisilahendusskeemist esimest korda teada alles pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu on selle vastu võtnud, vaid tal on selle ettevalmistamise käigus piisavalt aega selle kaalutlusõigust kätkevate aspektide hindamiseks.

232 Hagejad ei saa seega väita, et kuivõrd komisjonil on kriisilahendusskeemi kinnitamiseks aega üksnes 24 tundi, tuleb see tal lihtsalt heaks kiita. Kuna vaatlejastaatus võimaldab komisjonil jälgida tegevust erinevates kriisilahendusskeemi vastuvõtmisele eelnevates etappides, ei taandu tema kinnitus pelgalt formaalsuseks.

233 Lisaks sellele ei ole konkreetsel juhul komisjoni otsuse tegemise tinginud asjaolud, mida hagejad mainivad, asjasse puutuvad hinnangu andmisel määruse nr 806/2014 vaidlustatud sätete õiguspärasusele.

234 Seetõttu ilmneb kõigest eeltoodust, et üheksandas väites esitatud määruse nr 806/2014 artiklite 18 ja 22 õigusvastasuse vastuväide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

235 Lisaks tuleb märkida, et repliigis on hagejad esitanud täiendavaid argumente selleks, et teise võimalusena leiaks tuvastamist, et isegi kui määrus nr 806/2014 on 13. juuni 1958. aasta kohtuotsuses Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7) sõnastatud volituste delegeerimist puudutavate põhimõtetega kooskõlas, ei ole käesoleval juhul sellest põhimõttest kinni peetud.

Sisuliselt leiavad nad, et komisjon ei olnud otsuse 2017/1246 tegemisel kriisilahendusskeemi kaalutlusõigust kätkevatest aspektidest teadlik ning kuna kriisilahendusskeemi ei ole õiguspäraselt kinnitatud, on selle vastuvõtmisel rikutud õigusnormi või tehtud ilme hindamisviga.

236 Komisjon ja kriisilahendusnõukogu leiavad, et nende esimest korda repliigis esitatud argumentidega on hagejad esitanud uue väite, mis on vastuvõetamatu.

237 Kohtuistungil kinnitasid hagejad, et selle argumendi näol on tegemist uue väitega.

238 Kodukorra artikli 84 lõike 1 kohaselt on menetluse käigus uute väidete esitamine keelatud, välja arvatud juhul, kui need tuginevad faktilistele ja õiguslikele asjaoludele, mis on tulnud ilmsiks menetluse käigus.

239 Põhjendamaks nende uute argumentide esitamist repliigis väidavad hagejad, et „pärast tähtpäeva“ esitatud dokumentidest ilmneb, et komisjon lihtsalt kinnitas kriisilahendusskeemi ilma seda arutamata. Hagejad tuginevad konkreetse juhtumi asjaoludele ehk sellele, et kriisilahendusskeem edastati komisjonile 7. juunil 2017 kell 5.13 ning viimane kinnitas selle samal päeval kell 6.30 ehk 77 minutit hiljem. Nad leiavad, et sellest tulenevalt ei saanud komisjon määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 kohaselt nõutavat hindamist läbi viia.

240 Sellega seoses tuleb kõigepealt märkida, et hagejad ei ole maininud, millised on need uued dokumendid ega täpsustanud, millal on need koostatud. Lisaks sellele tuleb komisjoni eeskujul tõdeda, et esile toodud faktilised asjaolud olid hagejatele teada hagi esitamise ajal ning neid on hagiavalduses mainitud. Mis puudutab ühelt poolt kriisilahendusskeemi edastamist komisjonile 7. juunil 2017 kell 5.13, siis on hagejad viidanud komisjoni otsusele, mis sisaldub hagiavalduse lisas. Mis teiselt poolt puudutab asjaolu, et kriisilahendusskeem jõustus samal päeval kell 6.30, siis piisab, kui sedastada, et see nähtub kriisilahendusskeemi versioonist, mis on lisatud hagiavaldusele.

241 Sellest tuleneb, et uus väide ei tugine sellistele faktilistele ega õiguslikele asjaoludele, mis on tulnud ilmsiks menetluse käigus, ning see tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata vastavalt kodukorra artikli 84 lõikele 1.

242 Igal juhul, nagu eespool punktidest 230–232 ilmneb, oli komisjon kooskõlas talle määrusest nr 806/2014 tulenevate kohustustega ja tulenevalt oma vaatlejastaatusest kaasatud kriisilahendusskeemi vastuvõtmist ettevalmistavatesse etappidesse. Seega ei saa hagejad väita, et komisjoni tegevus piirdus üksnes ajavahemikuga alates kriisilahendusnõukogu poolt kriisilahendusskeemi edastamisest 7. juunil 2017 kell 5.13 kuni selle kinnitamiseni.

Neljas väide, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 20 rikkumist

243 Hagejad leiavad, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon rikkusid määruse nr 806/2014 artiklit 20, kuna ei taganud seda, et enne vaidlustatud otsuste vastuvõtmist oleks läbi viidud sõltumatu ning „õiglane, hoolikas ja realistlik“ hindamine ega taganud lõpliku järelhindamise läbi viimist. Hagejad tuginevad hinnangu 1 ja hinnangu 2 versioonidele, mille kriisilahendusnõukogu avaldas oma veebisaidil 31. oktoobril 2018.

244 Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 1 on sätestatud:

„Enne kriisilahenduse meetme kohta otsuse tegemist või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamist tagab kriisilahendusnõukogu, et artiklis 2 osutatud ettevõtja vara ja kohustuste väärtust hindab õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult isik, kes on sõltumatu mis tahes ametiasutusest, sealhulgas kriisilahendusnõukogust, liikmesriigi kriisilahendusasutusest ja asjaomasest ettevõtjast.“

245 Käesolev väide jaguneb sisuliselt kolmeks etteheiteks, mis puudutavad hinnangut 1, hinnangut 2 ning lõpliku järelhindamise puudumist.

246 Kõigepealt tuleb meenutada, et Banco Populari väärtuse hindamisel, mis viidi läbi enne kriisilahendusskeemi vastuvõtmist, koostati kaks aruannet, mis on lisatud kriisilahendusskeemile.

247 Hinnangu 1, mis kannab 5. juuni 2017. aasta kuupäeva, koostas kriisilahendusnõukogu vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punktile a ning selle eesmärk oli esile tuua andmed, mille põhjal saab kindlaks teha, kas määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 1 määratletud kriisilahenduse eeltingimused on täidetud.

248 Hinnangu 2, mis kannab 6. juuni 2017. aasta kuupäeva, koostas Deloitte kui sõltumatu ekspert vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikele 10.

249 Kriisilahendusskeemis on märgitud, et kiireloomulisust silmas pidades oli määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 10 kohaselt koostatud hinnangu 2 eesmärgiks hinnata Banco Populari varade ja kohustuste väärtust, anda hinnang sellele, kuidas koheldaks aktsionäre ja võlausaldajaid Banco Populari suhtes tavalise maksejõuetusmenetluse läbiviimise korral ning anda teave, mis võimaldab teha otsuse üleantavate aktsiate ja omandiõiguse instrumentide kohta ning mis võimaldab kriisilahendusnõukogul kindlaks määrata, mida peetakse ettevõtte võõrandamise vahendi rakendamise korral äris tavalisteks tingimusteks.

250 Hinnangus 2 märkis Deloitte, et tugines direktiivi 2014/59 artiklis 36 (mis vastab määruse nr 806/2014 artiklile 20) sätestatud nõuetele ning kriisilahenduse eesmärgil läbi viidavat hindamist ja direktiivis 2014/59 ette nähtud kriisilahenduse tulemusena erineva kohtlemise kindlaksmääramiseks läbi viidavat hindamist käsitlevate Euroopa Pangandusjärelevalve 23. mai 2017. aasta regulatiivsete tehniliste standardite 2017/05 ja 2017/06 (edaspidi „Euroopa Pangandusjärelevalve tehnilised standardid“) lõpliku eelnõu 3. peatükile.

251 Direktiivi 2014/59 artikli 36 lõige 15 lubab Euroopa Pangandusjärelevalvel välja töötada regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu, et täpsustada kriteeriumid, mille alusel tuleb kriisilahendusmenetluse käigus teostatavad hindamised läbi viia.

252 Euroopa Pangandusjärelevalve tehniliste standardite 3. peatükk puudutab kriisilahenduse eesmärgil väärtuse hindamist käsitlevat regulatiivsete tehniliste standardite 2017/05 eelnõud (edaspidi „regulatiivsed tehnilised standardid“) ja sisaldab vastavalt direktiivi 2014/59 artikli 36 lõikele 15 eelkõige komisjoni delegeeritud määruse eelnõud, millega täiendatakse direktiivi 2014/59 seoses regulatiivsete tehniliste standarditega, millega määratakse kindlaks krediidiasutuste ja investeerimisühingute või üksuste varade ja kohustuste väärtuse hindamise lähtealused.

253 Lisaks tuleb märkida, et kriisilahendusskeemi vastuvõtmise ajal ei olnud regulatiivsed tehnilised standardid siduvad, kuna määruse nr 806/2014 artikli 5 lõike 2 teises lõigus on sätestatud, et kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjon on kohustatud Euroopa Pangandusjärelevalve poolt välja töötatud siduvaid regulatiivseid ja rakenduslikke tehnilisi standardeid järgima siis, kui komisjon on need vastu võtnud. Need regulatiivsed tehnilised standardid lisati komisjoni 14. novembri 2017. aasta delegeeritud määrusesse (EL) 2018/345, millega täiendatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/59/EL seoses regulatiivsete tehniliste standarditega, millega määratakse kindlaks krediidiasutuste ja investeerimisühingute või üksuste varade ja kohustuste väärtuse hindamise lähtealused (ELT 2018, L 67, lk 8).

254 Kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemi artiklis 6.3 märkinud, et Banco Populari kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise üle otsustamisel võttis ta aluseks hinnangu 2, mida täiendasid ja toetasid FROB poolt läbi viidud müügiprotsessi tulemused.

255 Kuna hinnang 2 hõlmab keerulisi tehnilisi ja majanduslikke hinnanguid, oli kriisilahendusnõukogul avar kaalutlusõigus asumaks seisukohale, et hinnang 2 on nõuetekohaseks aluseks kriisilahenduse meetmete üle otsustamisel.

256 Lähtudes eespool punktides 106–111 viidatud kohtupraktikast teostab Üldkohus seega piiratud kontrolli, kontrollides üksnes, ega kriisilahendusnõukogu ei ole teinud ilmset hindamisviga, asudes seisukohale, et hinnang 2 vastas määruse nr 806/2014 artikli 20 nõuetele. Hagejad peavad esitama tõendid, mis on piisavad, et muuta hinnang 2 ebausutavaks.

Esimene etteheide, mis puudutab hinnangut 1

257 Hagejad väidavad, et hinnangut 1 ei ole andnud sõltumatu isik, nagu määruse nr 806/2014 artikli 20 lõige 1 seda nõuab. Kuigi määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 3 on sätestatud, et selle hinnangu võib anda kriisilahendusnõukogu, on see lubatav vaid siis, kui sõltumatu hindamine ei ole võimalik. Kuna Deloitte'ilt oli hinnangu 2 ettevalmistamine tellitud 23. mail 2017, oleks hinnangu 1 saanud koostada tema. Kriisilahendusnõukogu ei ole tõendanud, et hinnangu 1 andmine esialgse hinnanguna oleks olnud põhjendatud piisava kiireloomulisusega.

258 Kõigepealt leiab komisjon, et see etteheide on vastuvõetamatu, kuivõrd tegemist on uue väitega, mis on esimest korda esitatud repliigis, kuigi see tugineb asjaoludele, mis olid teada hagiavalduse esitamise ajal. See, et hinnangu 1 koostas kriisilahendusnõukogu ise, tuleneb hagiavaldusele lisatud kriisilahendusskeemist.

259 On tõsi, et kodukorra artikli 84 kohaselt on uute väidete esitamine kohtumenetluse kestel keelatud, välja arvatud juhul, kui need väited tuginevad sellistele õiguslikele ja faktilistele asjaoludele, mis on ilmnenud menetluse käigus.

260 Vastuvõetavaks tuleb siiski tunnistada väide, millega täiendatakse hagiavalduses varem otseselt või kaudselt esitatud väidet ja millel on sellega tihe seos. Lisaks ei saa argumente, mille sisu on tihedalt seotud hagiavalduses esitatud väitega, pidada uuteks väideteks ning neid võib esitada repliigis või kohtuistungil (vt 22. märtsi 2018. aasta kohtuotsus Stavytskyi *vs.* nõukogu, T-242/16, ei avaldata, EU:T:2018:166, punkt 123 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 8. novembri 2018. aasta kohtuotsus „Pro NGO!" *vs.* komisjon, T-454/17, EU:T:2018:755, punkt 70 ja seal viidatud kohtupraktika). Selleks et käsitada uut argumenti varasema väite või etteheite täiendusena, peab

sel olema hagiavalduses esialgu esitatud väidete või etteheidetega piisavalt tihe seos, et neid saaks pidada kohtumenetluses oleva vaidluse loomuliku käigu osaks (vt 8. juuli 2020. aasta kohtuotsus VQ *vs.* EKP, T-203/18, EU:T:2020:313, punkt 56 ja seal viidatud kohtupraktika).

261 Hagiavalduses aga on hagejad väitnud – tõepoolest lühidalt – et kriisilahendusnõukogu ja komisjon ei viinud läbi sõltumatut hindamist. Seega on see etteheide tihedalt seotud hagiavalduses esitatud väitega ning tegemist ei ole uue väitega.

262 Nagu kriisilahendusnõukogu õigesti leiab, tuleb hagejate argumente, mille eesmärk on kahtluse alla seada hinnangu 1 kehtivus, siiski pidada tulemusetuteks.

263 Nimelt hinnang 1, mille eesmärk oli regulatiivsete tehniliste standardite kohaselt teha kindlaks, kas Banco Popular on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv, et tuvastada, kas kriisilahenduse eeltingimused või kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise tingimused on täidetud, ei olnud enam ajakohane pärast seda, kui EKP oli 6. juunil 2017 andnud oma hinnangu Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta.

264 Hinnangus 1 märkis kriisilahendusnõukogu, et hindamisel aluseks võetud kuupäevaks oli 31. märts 2017. Tuleb aga meenutada, et tuginedes sellele, et alates 2017. aasta aprillist ja maist oli Banco Popularist hoiuseid suures mahus välja võetud ning sellele, et viimane ei olnud võimeline uut likviidset vara hankima, asus EKP 6. juunil 2017 seisukohale, et Banco Popular on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv. Hinnangu 1 järeldused ei olnud kriisilahenduse kuupäeval seega enam asjasse puutuvad.

265 Sellest tuleneb, et hagejate argumendid, millega nad soovivad kriisilahendusnõukogule ette heita seda, et viimane on hinnangu 1 ise koostanud, ning repliigis esitatud argumendid, millega soovitakse teise võimalusena väita, et hinnangus 1 ei ole „õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult“ hinnatud Banco Populari varade ja kohustuste väärtust enne kriisilahendust, tuleb tulemusetuse tõttu tagasi lükata.

266 Igal juhul, nagu hagejad ise rõhutavad, tuleneb määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikest 3 koosmõjus sama artikli lõikega 10, et juhul, kui lõike 1 kohane sõltumatu hindamine ei ole kiireloomulisust arvestades võimalik, võib kriisilahendusnõukogu läbi viia ettevõtja varade ja kohustuste esialgse hindamise.

267 Tuleb märkida, et vastupidi hagejate väidetule on kriisilahendusnõukogu hinnangus 1 põhjendanud, miks tuli see hindamine kiiresti läbi viia. Eelkõige on ta märkinud, et tingituna eelnevate päevade jooksul toimunud hoiuste suuremahulisest väljavõtmisest põhjustatud Banco Populari likviidsusmäära kiirest vähenemisest otsustas ta EKPga konsulteerides viia läbi esialgse kiireloomulise hindamise, lähtudes avalikust teabest ja järelevalve raames kättesaadavatest andmetest.

268 Tuleb aga märkida, et nende põhjenduste vaidlustamiseks ei ole hagejad esitanud ühtki argumenti.

269 Seega tuleb esimene etteheide tulemusetuse tõttu tagasi lükata.

Teine etteheide, mis puudutab hinnangut 2

270 Esiteks väidavad hagejad, et hinnangu 2 eesmärgiks oleks pidanud olema kriisilahendusnõukogu suunamine kasutatava kriisilahenduse vahendi valimisel. Kriisilahendusnõukogu oli aga sobiva kriisilahenduse vahendi juba valinud ning andis seega Deloitte'ile ülesande viia läbi hindamine, mis seda valikut kinnitaks. Hinnangu 2 põhiline puudus on see, et see lähtub eeldusest, et mingisugune kriisilahenduse vahend on vajalik ning kriisilahendusnõukogu kasutab ettevõtte võõrandamise vahendit. Hinnang 2 ei ole kooskõlas määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punktiga b ega regulatiivsete tehniliste standarditega. Deloitte jättis arvesse võtmata 2016. aasta kriisilahenduse kava ega käsitlenud ühtki teist kriisilahenduse meedet peale ettevõtte võõrandamise vahendi. See oli vastuolus nõudega, mille eesmärk on esitada erinevad hinnangud, mis kajastavad mitmesuguseid kriisilahenduse vahendeid.

271 Kõigepealt tuleb märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 20 kohaselt viiakse esialgne hindamine läbi kriisilahenduse eesmärgil. Seega ei saa hagejad põhjendatult väita, et hinnangu 2 põhiliseks veaks on see, et hinnang 2 lähtub eeldusest, et mingisugune kriisilahenduse vahend oli vajalik.

272 Sisuliselt leiavad hagejad, et Deloitte ei ole hinnangus 2 käsitlenud mõnda muud kriisilahenduse vahendit peale ettevõtte võõrandamise vahendi, mis on vastuolus määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punktiga b ja regulatiivsete tehniliste standarditega.

273 Tuleb meenutada, et Deloitte on märkinud, et pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist lähtuti hinnangu 2 koostamisel sellest, et kohaldatakse ettevõtte võõrandamise vahendit.

274 Komisjoni ja kriisilahendusnõukogu eeskujul tuleb märkida, et kohaldatava kriisilahenduse meetme valikut puudutava otsuse teeb kriisilahendusasutus, mitte sõltumatu hindaja. Sellega seoses on kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi artiklis 5.3 selgitanud, millistel põhjustel ei oleks teiste määruse nr 806/2014 artiklis 22 sätestatud kriisilahenduse vahendite kohaldamine samavõrra kriisilahenduse eesmärke täitnud.

275 Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punkti b, kus on sätestatud, et kui kriisilahenduse eeltingimused on täidetud, on väärtuse hindamise eesmärk saada teavet selleks, et teha otsus ettevõtja suhtes võetava sobiva kriisilahenduse meetme kohta, tuleb tõlgendada nii, et väärtuse hindamine peab andma kriisilahendusnõukogule tehnilised ja majanduslikud andmed, mis võimaldavad tal tema poolt valitud kriisilahendusvahendit rakendada.

276 Sellest sättest ei tulene, et hindaja peaks ise määratlema, millist kriisilahendusvahendit kohaldada.

277 Ühelt poolt on hindamise eesmärgid määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 5 määratletud lähtudes kohaldatavast kriisilahenduse vahendist. Eelkõige on määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punktis f määratletud, millised on hindamise eesmärgid ettevõtte võõrandamise vahendi kohaldamise korral ning need erinevad sama määruse artikli 20 lõike 5 punktides d ja e nimetatud eesmärkidest, mis on seotud kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendi või sildasutuse vahendi või vara eraldamise vahendi kohaldamisega.

278 Sellest tuleneb, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 5 on sõnaselgelt käsitletud olukorda, kus hindamine viiakse läbi mingit kindlat kriisilahenduse vahendit silmas pidades.

279 Teiselt poolt, mis puudutab seda, millist meetodit hindamisel kasutada tuleb, siis on regulatiivsete tehniliste standardite põhjenduses 6 märgitud, et kriisilahendusasutuse poolt kaalutava konkreetse kriisilahendusmeetme jaoks tuleks valida kõige sobivam mõõtmisalus (hoidmis- või võõrandamisväärtus). See, millist meetodit hindaja ühe või teise kavandatava kriisilahenduse meetme korral kasutama peab, on ära näidatud regulatiivsete tehniliste standardite artikli 11 lõikes 4, mis vastab delegeeritud määruse 2018/345 artikli 11 lõikele 4.

280 Hagejad tuginevad Euroopa Pangandusjärelevalve regulatiivsete tehniliste standardite sissejuhatavas osas „kontekst ja põhjendused“ sisalduvale tekstiosale, kus on märgitud, et „regulatiivsetes tehnilistes standardites sisalduvate kriteeriumite eesmärk on anda suunised erinevate hinnangute andmiseks, mis kajastavad seda, milline mõju on oodatavatele rahavoogudele piisavalt erinevatel meetmetel, mida kriisilahendusasutus võtta saab, sealhulgas, ent mitte üksnes, mis tahes kriisilahenduse strateegial, mida on kirjeldatud kriisilahenduse kavas“.

281 Seda tekstiosa ei saa tõlgendada nii, et hinnangus tuleb igal juhul arvestada mitme kriisilahenduse hüpoteesiga. Seal märgitakse lihtsalt, et regulatiivsete tehniliste standardite eesmärk on määratleda, milliseid asjaolusid ja tegureid peab hindaja sõltuvalt asutuse poolt kavandatavatest kriisilahenduse meetmetest hindamisel arvesse võtma.

282 Seejuures tuleneb regulatiivsete tehniliste standardite artikli 10 lõikest 1, mis vastab delegeeritud määruse 2018/345 artikli 10 lõikele 1, et hindaja peab hindama mõju iga sellise kriisilahendusmeetme hindamisele, mille kriisilahendusasutus võib vastu võtta, et saada teavet otsuste tegemiseks ning et ilma, et see piiraks hindaja sõltumatust, võib kriisilahendusasutus konsulteerida hindajaga, et määrata kindlaks mitmesugused kõnealuse asutuse kaalutavad kriisilahendusmeetmed. Vastavalt regulatiivsete tehniliste standardite artikli 10 lõikele 2, mis vastab delegeeritud määruse 2018/345 artikli 10 lõikele 2, esitab hindaja üksnes vajaduse korral ja kriisilahendusasutusega konsulteerides eraldi hinnangud, mis kajastavad piisavalt erinevate kriisilahendusmeetmete mõju.

283 Regulatiivsete tehniliste standardite kohaselt võis Deloitte seega võtta pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist seisukoha, et hinnangu 2 andmisel arvestatakse kriisilahendusnõukogu poolt kavandatava kriisilahenduse vahendiga ehk ettevõtte võõrandamise vahendiga.

284 Seega ei saa hagejad väita, et hinnangus 2 oleks tulnud lisaks kriisilahendusnõukogu kavandatule arvestada ka teiste kriisilahenduse vahendite kohaldamisega.

285 Asjaolu, et kriisilahendusnõukogu pidas ettevõtte võõrandamise vahendit kriisilahenduse eesmärkide saavutamiseks parimaks ja andis Deloitte’ile ülesande viia läbi selle vahendiga seotud eesmärkidele vastav väärtuse hindamine, ei saa pealegi käsitada Deloitte’i sõltumatuse kahjustamisena.

286 Mis puudutab hagejate argumenti, et Deloitte jättis arvesse võtmata 2016. aasta kriisilahenduse kava, siis piisab, kui sedastada, et kriisilahendusskeemi põhjendustes 44–46 on kriisilahendusnõukogu märkinud põhjused, miks 2016. aasta kriisilahenduse kavas ette nähtud lahendus kriisilahenduse kuupäeval Banco Populari olukorra suhtes kohaldatav ei olnud. Kriisilahendusnõukogu on märkinud, et see kava lähtus hüpoteesist, et Banco Populari maksejõuetus on tingitud kapitalipositsiooni halvenemisest, ent kuivõrd Banco Populari maksejõuetus tulenes tema likviidsuspositsiooni halvenemisest, siis ei oleks 2016. aasta

kriisilahenduse kavas ette nähtud kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahend võimaldanud seda positsiooni taastada ega seega taastada kaugemas perspektiivis tema finantsilist usaldusväärsust ja elujõulisust.

287 Kuna hinnang 2 anti ettevõtte võõrandamise vahendit silmas pidades, siis ei olnud seega vajalik arvesse võtta 2016. aasta kriisilahenduse kava, mille aluseks oli teise kriisilahenduse vahendi kohaldamine.

288 Eeltoodust tuleneb, et kriisilahendusnõukogu ei ole teinud ilmset hindamisviga, asudes seisukohale, et hinnang 2 oli kooskõlas määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punktiga b ning regulatiivsete tehniliste standarditega.

289 Teisena leiavad hagejad, et isegi kui hinnangus 2 võis piirduda hinnangu andmisega ühele ainsale kriisilahenduse vahendile, ei ole seda hinnangut igal juhul antud „õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult“ määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 1 tähenduses. Hinnangus 2 on tehtud hulgaliselt aega ja kättesaadavat teavet puudutavaid reservatsioone.

290 Sellega seoses tuleb märkida, et kirjas, millega hinnang 2 kriisilahendusnõukogule edastati, märkis Deloitte, et Banco Populari keerulist likviidsuspositsiooni arvesse võttes paluti tal oma hinnang anda äärmiselt lühikese tähtaja jooksul. Põhitöö vältas üksnes 12 päeva arvates päevast, mil dokumendid talle kättesaadavaks said, kuigi tavaliselt peaks selline projekt aega võtma kuus nädalat. Deloitte märkis, et kättesaadavates andmetes esines teatud hulk lünki ja ebakõlasid. Deloitte mainis, et hinnangut tuleb käsitada äärmiselt ebakindla ja direktiivi 2014/59 artikli 36 mõistes esialgsena ning et hindamisel on arvesse võetud täiendava kahjumi puhvrit vastavalt direktiivi 2014/59 artikli 36 lõikele 9, mis vastab määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikele 10.

291 Hagejad leiavad, et tõenditest ei nähtu, et olukord oleks olnud piisavalt kiireloomuline selleks, et oleks olnud põhjendatud esialgse hinnangu andmine määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 10 alusel.

292 Siinkohal piisab, kui sedastada, et kriisilahendusskeemis on kiireloomulisust põhjendatud eelkõige Banco Populari likviidsuspositsiooni kiire halvenemisega. Nende kriisilahendusnõukogu põhjenduste vaidlustamiseks ei ole hagejad ühtki argumenti esitanud.

293 Vastupidi hagejate väidetule ei tähenda see, et kriisilahendusnõukogu võttis Deloitte'iga hinnangu 2 koostamiseks ühendust 23. mail 2017, seda, et viimasel oli piisavalt aega Banco Popularile lõpliku hinnangu andmiseks. Tuleb sedastada, et kuna EKP tunnistas Banco Populari maksejõuetuks või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävaks 6. juunil 2017, siis oli Deloitte'il hinnangu 2 andmiseks aega ainult 12 päeva. Ühelt poolt tuleb aga arvesse võtta Banco Populari suurust ja olulisust. Nagu kriisilahendusnõukogu märgib, oli Banco Populari bilansimaht 130 miljardit eurot ning tal oli suurel hulgal varasid, mille väärtuse hindamine oli keeruline, nagu halvad varad, maksuvarad või immateriaalne vara. Teiselt poolt ei olnud teatud andmed ettenähtud aja jooksul kättesaadavad.

294 Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 10 on sõnaselgelt käsitletud olukorda, kus asja kiireloomulisust arvestades ei ole selle artikli lõigetes 7 ja 9 sätestatud nõudeid võimalik täita ehk eelkõige olukorda, mil väärtuse hindamise tulemusele ei ole võimalik lisada mingisugust raamatupidamisarvestuses ja -dokumentides esitatud teavet. Pealegi on selles sättes tõdetud, et igasugune esialgne hinnang on teatud määral ebakindel ning teises lõigus on sätestatud, et hinnangu andmisel tuleb arvesse võtta täiendava kahjumi puhvrit.

295 Peale selle tuleneb määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikest 13, et asja kiireloomulisust arvestades võis kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel lähtuda määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 10 alusel antud hinnangust 2.

296 Kooskõlas määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikega 10 märkis Deloitte seega üksnes, et võttes arvesse vähest aega, mis tal hinnangu andmiseks oli, pidi ta aluseks võtma mittetäielikud andmed ning ta täpsustas, et tema antud hinnangut tuleb käsitada esialgse hinnanguna direktiivi 2014/59 artikli 36 lõike 9 tähenduses.

297 Asjaolu, et Deloitte tõdes, et talle antud aega arvesse võttes oli osa teabest lünklik, ei ole seega piisav, seadmaks kahtluse alla seda, et kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel oli võimalik hinnangule 2 tugineda.

298 Lisaks sellele on hinnanguga 2 lahutamatult kaasnevat ebakindlust rõhutatud regulatiivsetes tehnilistes standardites, kust tuleneb, et hinnates ja diskonteerides rahavoogusid, mida ettevõtja olemasoleva vara ja kohustuste pinnalt oodata võib, peab hindaja lähtuma õiglastest, usaldusväärsetest ja realistlikest eeldustest ning võtma arvesse erinevaid tegureid ja asjaolusid.

299 Konkreetsemalt võõrandamisväärtuse osas on regulatiivsete tehniliste standardite artikli 12 lõikes 5, mis vastab delegeeritud määruse 2018/345 artikli 12 lõikele 5, sätestatud:

„Hindaja määrab võõrandamisväärtuse kindlaks rahavoogude alusel, millest on maha arvatud võõrandamiskulud ja mis tahes antud garantiide eeldatav väärtus, mida üksus võib mõistlikult eeldada hetkel valitsevate turutingimuste alusel varade ja kohustuste nõuetekohase võõrandamise või üleandmise korral. Vajaduse korral, võttes arvesse kriisilahendusskeemi alusel võetavaid meetmeid, võib hindaja määrata võõrandamisväärtuse kindlaks, vähendades võimaliku kiirmüügi allahindlust kõnealuse müügi või üleandmise täheldatava turuhinna puhul. Kui varadel puudub likviidne turg, peab hindaja võõrandamisväärtuse kindlakstegemiseks arvesse võtma täheldatavaid hindu turgudel, kus sarnaste varadega kaubeldakse, või mudelarvutusi, kasutades täheldatavaid turuparameetreid, rakendades mittelikviidsuse puhul vajaduse korral diskonteerimist.“

300 Regulatiivsete tehniliste standardite artikli 12 lõikes 6, mille sisu on korratud delegeeritud määruse 2018/345 artikli 12 lõikes 6, on märgitud erinevad tegurid, mida hindaja arvesse võtma peab ja mis võivad mõjutada võõrandamisväärtusi ja võõrandamisele kuluvat aega.

301 Sellest tulenevalt tugineb hinnang 2 hüpoteesidele ning sõltub paljudest teguritest. Selleks et määrata kindlaks Banco Populari võõrandamisväärtus kriisilahenduse kuupäeval, on Deloitte vastavalt regulatiivsetele tehnilistele standarditele lähtunud hinnangus 2 tulevastele asjaoludele antavatest hinnangutest ja prognoosidest ning esitanud tulemuse väärtusvahemikuna.

302 Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et ajalist survet ning kättesaadavaid andmeid arvesse võttes on teatud ebakindlus ja ligikaudsete hinnangute andmine paratamatu igasuguse määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 10 alusel antud esialgse hinnangu puhul ning Deloitte’i sõnastatud reservatsioonid ei saa tähendada seda, et hinnang 2 ei ole antud „õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult“ määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 1 tähenduses.

303 Kolmandana leiavad hagejad, et hinnangus 2 esitatud halvima ja parima stsenaariumi vahelise vahemiku suurus oleks pidanud andma kriisilahendusnõukogule märku sellest, et see hinnang ei ole eriti usaldusväärne. 31. märtsil 2017 oli Banco Popularil netovara 10,78 miljardit eurot, mida on raske selle vahemikuga kooskõlas olevaks pidada.

304 Siinkohal tuleb tähele panna, et Deloitte on hinnangus 2 märkinud, et tema hindamise tulemus jääb vahemikku 1,3 miljardit ja –8,2 miljardit eurot, kusjuures parim hinnang selles vahemikus on –2 miljardit eurot.

305 Esiteks tuleb märkida, et hagejad on piirdunud selle vahemiku usaldusväärsuse vaidlustamisega, esitamata konkreetseid argumente vaidlustamaks arvutusmeetodeid või tõendamaks, milliseid vigu on tehtud iga varaliigi väärtuse hindamisel.

306 Asjasse puutuv ei ole hagejate esitatud võrdlus Banco Populari netovara väärtusega 31. märtsil 2017, kuna see viimane vastab Banco Populari raamatupidamisväärtusele teatud kuupäeval enne kriisilahendust. Ühelt poolt ei võta see väärtus arvesse asjaolu, et Banco Populari olukord pärast seda kuupäeva oluliselt halvenes. Teiselt poolt kajastab see Banco Populari raamatupidamisväärtust, mitte tema võõrandamisväärtust, mis vastab Banco Populari majanduslikule väärtusele potentsiaalse omandaja jaoks, mida tuli hinnangus 2 hinnata.

307 Teiseks tuleb märkida, et vahemiku ulatus on selgitatav hinnangu 2 andmiseks kasutatud meetodiga.

308 Deloitte on hinnangu 2 andmisel kasutatud metoodika kohta märkinud, et ta kasutas liigipõhist lähenemisviisi, korrigeerides kahjumi ja kasumi hindamiseks iga vara ja kohustuste rühma raamatupidamisväärtust ning tehes muid kohandusi, mida iga omandaja väärtuse osas teinud oleks. Ta on esitanud väärtusvahemiku iga varade ja kohustuste klassi kohta.

309 See meetod on kooskõlas regulatiivsete tehniliste standardite artikli 2 lõikega 3, mille sisu on korratud delegeeritud määruse 2018/345 artikli 2 lõikes 3 ning kus on sätestatud:

„Hindaja peab esitama teatava vara, kohustuse või nende kombinatsiooni väärtuse parima punkthinnangu. Vajaduse korral tuleb hindamistulemused esitada ka väärtuse vahemikena.“

310 Kõigi varade ja kohustuste klasside madalaimate väärtuste summa andis niisiis väärtuse vahemiku madalaima väärtuse ning kõrgeimate väärtuste summa väärtuste vahemiku kõrgeima väärtuse. Selle meetodiga on niisiis selgitatav, miks on hinnangus 2 esitatud väärtuse vahemik nii suur.

311 Lisaks sellele ja nagu kriisilahendusnõukogu rõhutab, vastab vahemiku kahe väärtuse vaheline erinevus üksnes umbes 7%-le bilansist, võttes arvesse Banco Populari bilansi mahtu, mis oli üle 130 miljardi euro. See erinevus kajastab väärtuse hindamisele omast ebakindluse määra.

312 Eeltoodust tuleneb, et kriisilahendusnõukogu ei teinud ilmset hindamisviga, asudes seisukohale, et hinnang 2 oli antud „õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult“ kooskõlas määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikega 10.

313 Seetõttu tuleb teine etteheide tagasi lükata.

Kolmas etteheide, mis puudutab lõpliku järelhindamise puudumist

314 Hagejad heidavad kriisilahendusnõukogule ette, et viimane ei viinud „niipea, kui mõistlikult võimalik“ läbi lõplikku järelhindamist, rikkudes määruse nr 806/2014 artikli 20 lõiget 11, olgugi et puudus sõltumatu hinnang 1, et hinnangud 1 ja 2 olid esialgsed, et nende usaldusväärsus oli

vähene ning sõnaselgelt oli kinnitatud, et neile järgnevad lõplikud järelhindamised. Hagejad märgivad, et asjaolust, et lõplikku järelhindamist läbi ei viida, said nad teada käesolevas kohtumenetluses kriisilahendusnõukogu poolt Üldkohtu küsimusele esitatud vastusest.

315 Vastuseks menetlust korraldava meetme raames esitatud Üldkohtu küsimustele märkis kriisilahendusnõukogu selle kohta 30. juulil 2018 nimelt, et hinnangule 2 lõplikku järelhindamist ei järgne. Ta leidis, et käesoleva juhtumi eripäradest tingituna oli ta jõudnud järeldusele, et lõplikust järelhindamisest ei oleks mis tahes praktilist kasu määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 11 kontekstis ning see ei tooks kaasa sama määruse artikli 20 lõikes 12 sätestatud kompenseeriva otsuse tegemist.

316 Tuleb märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 11 ette nähtud lõplik järelhindamine toimub põhimõtteliselt pärast kriisilahendusskeemi ja komisjoni otsuse vastuvõtmist.

317 Pealegi, nagu eespool punktis 295 märgitud, võib kriisilahendusskeemi vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikele 13 vastu võtta sellise esialgse hinnangu alusel nagu seda on hinnang 2.

318 Piisab, kui meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb liidu õigusakti õiguspärasuse hindamisel lähtuda selle akti vastuvõtmise ajal esinenud faktilistest ja õiguslikest asjaoludest (vt 3. septembri 2015. aasta kohtuotsus Inuit Tapiriit Kanatami jt *vs.* komisjon, C-398/13 P, EU:C:2015:535, punkt 22 ja seal viidatud kohtupraktika). Sellest tulenevalt on liidu õigusakti seaduslikkuse hindamisel välistatud selle õigusakti vastuvõtmise kuupäevast hiljem ilmnenud asjaolude arvesse võtmine (vt 17. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Si.mobil *vs.* komisjon, T-201/11, EU:T:2014:1096, punkt 64 ja seal viidatud kohtupraktika).

319 Sellest järeldub, et lõpliku järelhindamise läbi viimine või läbi viimata jätmine, mis on ilmselgelt kriisilahendusskeemi vastuvõtmisega võrreldes hilisem asjaolu, ei saa vaidlustatud otsuste kehtivust mõjutada. Seega tuleb kolmas etteheide tulemusetuse tõttu tagasi lükata.

320 Kõigest eeltoodust ilmneb, et neljas väide tuleb tagasi lükata.

Viies väide, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktide a ja b rikkumist

321 Hagejad leiavad, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon on rikkunud määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkte a ja b, asudes seisukohale, et neis sätetes seatud tingimused olid täidetud.

322 Määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 1 on sätestatud, et kriisilahendusnõukogu võtab kriisilahendusskeemi vastu ainult siis, kui järgmised tingimused on täidetud:

„a) ettevõtja on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks;

b) võttes arvesse ajastust ja muid asjakohaseid asjaolusid, puudub põhjendatud väljavaade, et mõni ettevõtja suhtes võetav alternatiivne erasektoripoolne meede, sealhulgas krediidiasutuste või investeerimisühingute kaitseskeemi meetmed, või järelevalvemeede, sealhulgas varase sekkumise meetmed või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamine või konverteerimine kooskõlas artikliga 21, aitaks ettevõtja maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida;

c) kriisilahendusmeede on vajalik avaliku huvi seisukohast vastavalt lõikele 5.“

323 Käesolev väide jaguneb kaheks osaks, mis puudutavad kahte tingimust, mis on sätestatud vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktides a ja b.

Esimene osa, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti a rikkumist

324 Hagejad leiavad, et kriisilahendusskeemis esile toodud asjaolud ei ole piisavad tõendamaks, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis a sätestatud tingimus oli täidetud. Nad väidavad, et kriisilahenduse kuupäeval oli Banco Popularil hoiuste väljavõtmisest tingitud ajutine likviidsusprobleem, mitte aga maksevõime probleem. Kriisilahendusskeemist ilmneb, et EKP järeldus, et see tingimus oli täidetud, lähtus asjaolust, et likviidsuse seisukohast halvenes Banco Populari olukord kiiresti. Hagejate tsiteeritud eksperdi hinnangul ei olnud ajutine likviidsuskriis piisav tõendamaks, et Banco Popular oli maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv.

325 Esiteks tuleb meenutada, et 6. juunil 2017 hindas EKP pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 teisele lõigule, kas Banco Popular on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv. Võttes arvesse eelkõige hoiuste liigset väljavoolu, panga likviidse vara vähenemise kiirust ja seda, et viimane ei suutnud uut likviidset vara leida, leidis EKP seda hinnangut andes, et olemasolevad objektiivsed tõendid näitasid, et Banco Popular ei ole lähitulevikus tõenäoliselt võimeline tähtaegselt oma võlgu tasuma või muid kohustusi täitma. EKP järeldas, et vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktile a ja lõike 4 punktile c oli Banco Popular maksejõuetu või igal juhul lähitulevikus tõenäoliselt maksejõuetuks jääv.

326 Hagejate poolt hagiavalduses tsiteeritud väljavõttes EKP järelevalvenõukogu presidendi 25. juuli 2017. aasta kirjast ühele parlamendi liikmele on seejuures väidetud vaid seda, et EKP tuvastas Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise tema likviidsuspositsiooni, mitte aga bilansilise maksevõimetuse tõttu. Selles kirjas on selgitatud järgmist:

„EKP otsus, et pank on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks, tehti lähtudes likviidse vara ebapiisavusest. Otsuse tegemise ajal ei olnud EKP-l piisavalt objektiivseid tõendeid asumaks seisukohale, et pank on maksejõuetu või tõenäoliselt muutub maksejõuetuks oma kapitalipositsiooni tõttu. Mõistagi jälgis EKP pingsalt lisaks likviidsuspositsioonile ka panga kapitalipositsiooni. Panga struktuursed probleemid (suur halbade varade maht, kattevara vähesus ja vähene rentaablus) kajastuvad vastavates EKP poolt kehtestatud omakapitali nõuetes.“

327 Teiseks teatas Banco Populari juhatus 6. juuni 2017. aasta kirjas EKP-le, et jõudis järeldusele, et pank jääb tõenäoliselt maksejõuetuks.

328 EKP-le 6. juuni 2017 saadetud kirjas viitab Banco Popular määruse nr 575/2013 artikli 414 alusel EKP-le esitatud teatele, mis käsitles mittevastavust likviidsuskatte nõudele ning osutas lisas sisalduvale oma juhatuse hinnangule, mille kohaselt oli Banco Popular maksejõuetu, samuti teabele ja analüüsidele, millele tuginedes viimane sellele seisukohale asus.

329 Selles kirjas on märgitud:

„Vastavalt Hispaania seaduse 11/2015 artiklile 21.4 ja [komisjoni 23. märtsi 2016. aasta] delegeeritud määruse (EL) 2016/1075 [millega täiendatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/59/EL seoses regulatiivsete tehniliste standarditega, millega määratakse kindlaks

finantsseisundi taastamise kavade, kriisilahenduse kavade ja konsolideerimisgrupi kriisilahenduse kavade sisu, miinimumkriteeriumid, mille alusel peab pädev asutus finantsseisundi taastamise kavu ja konsolideerimisgrupi finantsseisundi taastamise kavu hindama, konsolideerimisgrupi finantstoetuse andmise tingimused, sõltumatute hindajate suhtes kohaldatavad nõuded, allahindamise ja konverteerimise õiguse lepingukohane tunnustamine, teavitamisnõuete ja peatamisteate menetlused ja sisu ning kriisilahenduse kolleegiumide tegevus (ELT 2016, L 184, lk 1)] artiklitele 45 ja 46 teatab Banco Popular käesolevaga, et tema juhatuse hinnangul jääb pank tõenäoliselt maksejõuetuks."

330 Kolmandaks osutas kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi artiklis 2 EKP hinnangu kokkuvõttele ning asus artiklis 2.2 EKP järeldusest juhindudes seisukohale, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis a sätestatud tingimus oli täidetud.

331 Seega leidis Banco Populari maksejõuetus või tõenäoline maksejõuetuks jäämine tuvastamist määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 4 punkti c alusel, mille kohaselt käsitatakse ettevõtjat selle artikli lõike 1 punkti a kohaldamisel maksejõuetuna või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, kui tema puhul esineb järgmine olukord:

„ettevõtja ei suuda või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et ettevõtja lähiajal ei suuda oma võlgu või muid kohustusi tasuda nende sissenõutavaks muutumisel".

332 Esimesena tuleb märkida, et ei EKP ega kriisilahendusnõukogu ei ole tuginenud tõenäoliselt maksejõuetuks jäämisele määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 4 punkti b alusel, mille kohaselt käsitatakse ettevõtjat maksejõuetuna või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, kui „ettevõtja vara ei kata kohustusi või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et ettevõtja vara ei kata lähiajal kohustusi".

333 Ettevõtja maksevõimetus ei ole niisiis tingimus, mis peab olema täidetud tuvastamaks, et ettevõtja on määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 4 punkti c tähenduses maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv ega seega ka tingimus, mis peab olema täidetud kriisilahendusskeemi vastuvõtmiseks.

334 Seejuures on määruse nr 806/2014 põhjenduses 57 sätestatud:

„Ettevõtja kriisilahendusmenetluse algatamise otsus tuleks teha enne, kui finantseerimisüksus on bilansi järgi maksevõimetu ja siis, kui tal on veel omakapitali. Kriisilahendusmenetlus tuleks algatada pärast seda, kui tehakse kindlaks, et krediidiasutus ja investeerimisühing on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv ja ükski alternatiivne erasektoripoolne meede ei aitaks krediidiasutuse ja investeerimisühingu maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida. […]"

335 Seega, vastupidi hagejate väidetule ei pidanud Banco Popular olema maksevõimetu selleks, et teda saaks käsitada maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti a tähenduses. Asjaolu, et ettevõtja on oma bilansi kohaselt maksevõimeline, ei tähenda nimelt, et tal on piisavalt likviidset vara ehk kasutatavat raha oma võlgade tasumiseks ja muude sissenõutavaks muutuvate kohustuste täitmiseks.

336 Teisena tuleb märkida, et kriisilahendusskeemi põhjenduses 23 on kriisilahendusnõukogu EKP antud hinnangule viidates sedastanud, et Banco Populari rahaline olukord halvenes kõigis kliendisegmentides toimunud hoiuste väljavoolu tõttu märkimisväärselt alates 2016. aasta oktoobrist. Ta järeldas sellest, et pangal ei olnud piisavalt võimalusi oma likviidsuspositsiooni taastamiseks, et tagada enda stabiilne positsioon oma kohustuste tähtaegseks täitmiseks.

337 Kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemis loetlenud erinevad sündmused, mis tõid alates 2017. aasta veebruarist kaasa Banco Populari likviidsuspositsiooni kiire halvenemise. Eelkõige viitab kriisilahendusnõukogu sellele, et 2017. aasta veebruaris avaldati Banco Populari 2016. aasta majandusaasta aruanne, kus teatati 3,485 miljardi euro suurusest kahjumist, vajadusest 5,7 miljardi euro ulatuses erakorraliste reservide järele ja uue presidendi ametisse nimetamisest, ning sellele, et 2017. aasta mais avaldati 2017. aasta esimese kvartali finantsaruanne, kus teatati turul oodatust halvematest tulemustest. Kriisilahendusnõukogu mainis Banco Populari reitingute alandamist erinevate agentuuride poolt 2017. aasta veebruaris, aprillis ja juunis. Samuti tõi ta esile, et finantstulemusi ning Banco Populari peatset maksejõuetust või likviidsuse kadumist puudutava pideva negatiivse meediakajastusega kaasnes hoiuste väljavoolu suurenemine.

338 Lisaks sellele märkis kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis, et 12. mail 2017 langes Banco Populari likviidsuskate määruse nr 575/2013 artikli 460 lõike 2 punktis c sätestatud 80%-sest minimaalsest lävendist madalamale ning kriisilahendusskeemi kuupäevaks ei olnud Banco Popularil õnnestunud uuesti selle lävendini jõuda.

339 Määruse nr 575/2013 artikli 412 lõikes 1 on likviidsuskatte nõue määratletud järgmiselt:

„Krediidiasutustel ja investeerimisühingutel peab olema likviidseid varasid, mille väärtuse summa katab likviidsete vahendite väljavoolu miinus likviidsete varade sissevoolu stressiolukorras, tagamaks et krediidiasutused ja investeerimisühingud säilitavad likviidsuspuhvrite tasemed, mis on piisavad selleks, et toime tulla mis tahes võimalike tasakaalustamatustega likviidsete vahendite sissevoolu ja väljavoolu vahel pingelistes stressiolukordades 30-päevase perioodi jooksul. Stressiolukorras võivad krediidiasutused ja investeerimisühingud kasutada oma likviidseid varasid likviidsete vahendite netoväljavoolu katmiseks.“

340 Neist asjaoludest tuleneb, et vastupidi hagejate väidetule ei saanud EKP hinnangu andmise päeval pidada Banco Populari likviidsusprobleemi üksnes ajutiseks. Liiati kinnitab seda ka asjaolu, et samal päeval teatas pank ise EKP-le, et ta on likviidsusprobleemide tõttu maksejõuetu.

341 Pealegi kajastuvad need erinevad asjaolud, nagu kriisilahendusnõukogu märgib, Euroopa Pangandusjärelevalve 6. augusti 2015. aasta suunistes erinevate asjaolude tõlgendamise kohta, mille puhul peetakse krediidiasutust või investeerimisühingut direktiivi 2014/59/EL artikli 32 lõike 6 kohaselt maksejõuetuks või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävaks (EBA/GL/2015/07) (edaspidi „Euroopa Pangandusjärelevalve suunised“).

342 Nende 1. jaanuarist 2016 kohaldatavate suuniste eesmärk on tuua esile kõik sellised objektiivsed asjaolud, mille abil saab kindlaks teha, kas ettevõtja on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks lähtudes direktiivi 2014/59 artikli 32 lõike 4 punktides a–c sätestatud tingimustest. Direktiivi 2014/59 artikli 32 lõike 4 punkt c on sõnastatud samamoodi nagu määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 4 punkt c.

343 Määruse nr 806/2014 artikli 5 lõike 2 teises lõigus on sätestatud, et kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjon teevad kõik endast oleneva, et järgida kõiki Euroopa Pangandusjärelevalve välja antud suuniseid ja soovitusi, mis puudutavad neile antud ülesandeid.

344 Euroopa Pangandusjärelevalve suuniste kohaselt tuleb ettevõtjat käsitada direktiivi 2014/59 artikli 32 lõike 4 punkti c tähenduses maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, kui ta ei vasta õigusaktidest tulenevatele likviidsusnõuetele, kui ta ei suuda tähtaegselt tasuda oma võlgu ja täita kohustusi või kui esinevad objektiivsed asjaolud, mille pinnalt saab järeldada, et see lähitulevikus juhtub.

345 Arvesse võetavate asjaoludena on Euroopa Pangandusjärelevalve suunistes eelkõige mainitud esiteks olulisi ebasoodsaid sündmusi, mis mõjutavad ettevõtja likviidsuspositsiooni muutumist ja selle rahastamise profiili jätkusuutlikkust ning selle vastavust määruses nr 575/2013 kehtestatud likviidsuse miinimumnõuetele ja kõnealuse määruse artikli 105 alusel kehtestatud täiendavatele nõuetele või mis tahes riiklikele likviidsuse miinimumnõuetele; teiseks ettevõtja praeguste ja tulevaste kohustuste olulist ebasoodsat muutumist, mille hindamisel tuleb vajaduse korral arvesse võtta eeldatavaid ja erakorralisi likviidsuse väljavoogusid, sealhulgas märke pankadest hoiuste massilise väljavõtmise kohta; kolmandaks sündmusi, mis võivad oluliselt kahjustada ettevõtja mainet, eelkõige olulised reitingu alandamised ühe või mitme reitinguagentuuri poolt, kui need põhjustavad olulise kapitali väljavoolu või suutmatuse saada uut rahastamist või välisreitingutel põhinevate lepingutingimuste aktiveerimise.

346 Erinevad asjaolud, mida EKP ja kriisilahendusnõukogu vastavalt Euroopa Pangandusjärelevalve suunistele arvesse võtsid ja mida hageja liiati ei vaidlusta, lubasid järeldada, et kriisilahendusskeemi vastuvõtmise ajal oli Banco Popular määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 4 punkti c tähenduses maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv.

347 Kolmandana ei saa hagejad väita, et kuivõrd kriisilahendusnõukogu ja komisjon keeldusid endi poolt aluseks võetud dokumentide hagejatele kättesaadavaks tegemisest, ei olnud hagejatel võimalik tõhusalt esitada argumente vaidlustamaks seda, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis a sätestatud tingimus oli täidetud.

348 Tuleb nimelt sedastada, et EKP hinnangule ja eelkõige määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 4 punktile c on viidatud selles kriisilahendusskeemi versioonis, mis on lisatud hagiavaldusele. Pealegi oli EKP hinnangu mittekonfidentsiaalne versioon viimase veebisaidil kättesaadav 14. augustil 2017 ehk enne repliigi esitamist.

349 Seega, nagu kriisilahendusnõukogu märgib, olid need objektiivsed asjaolud, mille alusel olid antud hinnangud, kus leiti, et Banco Popular oli oma likviidsuspositsiooni tõttu maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv, kajastatud kriisilahendusskeemis ja EKP hinnangus, mis olid hagejatele kättesaadavad vähemalt enne repliigi esitamist.

350 Pealegi, nagu kriisilahendusnõukogu väidab ja nagu Banco Santander kohtuistungil märkis, oli ühele hagejatest kui Banco Populari juhatuse liikmele Banco Populari finantsolukorra arenguid puudutav teave vahetult kättesaadav.

351 Sellest järeldub, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon ei ole teinud ilmset hindamisviga, asudes seisukohale, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis a sätestatud tingimus oli täidetud.

352 Seetõttu tuleb esimene osa tagasi lükata.

Teine osa, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti b rikkumist

353 Hagejad leiavad, et kriisilahendusskeemis kajastatud asjaolud ei ole piisavad tõendamaks, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis b sätestatud tingimus oli täidetud. Nende hinnangul oli lisaks kriisilahendusele olemas selliseid eraõiguslikke või järelevalvemeetmeid, mida kriisilahendusnõukogu ja komisjon oleksid pidanud hindama.

354 Võttes arvesse EKP hinnangut on kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi artiklis 3 asunud seisukohale, et puudusid alternatiivsed meetmed, mis oleksid võinud mõistliku aja jooksul Banco Populari maksejõuetust ära hoida ning et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis b sätestatud tingimus oli täidetud.

355 Konkreetsemalt on kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi artiklis 3.2 märkinud, et puudus põhjendatud väljavaade, et muud eraõiguslikku laadi meetmed aitaksid Banco Populari maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida. Selliste meetmete puudumist võis järeldada eelkõige järgmistest asjaoludest:

– pank ise oli EKP-le 6. juunil 2017 saadetud kirjas tunnistanud, et jääb tõenäoliselt maksejõuetuks;

– eraõiguslik müügiprotsess ei olnud andnud positiivset tulemust sellise aja jooksul, et pangal oleks olnud võimalik tähtaegselt oma võlad tasuda ja muud kohustused täita;

– oli vähetõenäoline, et pank oleks suuteline vajaliku aja jooksul hankima piisavalt täiendavat likviidset vara turutehingute või keskpanga operatsioonide või oma reservfondides ja taastamiskavades ette nähtud meetmetega;

– likviidsuspositsiooni halvenemise kiirust silmas pidades oleks erakorraline likviidsusabi olnud ebapiisav.

356 Kriisilahendusskeemi artiklis 3.3 on kriisilahendusnõukogu leidnud, et puudub põhjendatud väljavaade, et järelevalvemeetmed, sealhulgas varase sekkumise meetmed, aitaksid Banco Populari maksejõuetust ära hoida. Kriisilahendusnõukogu on märkinud, et maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist käsitlevas hinnangus kinnitas EKP, et puuduvad sellised võimalikud järelevalvemeetmed või varase sekkumise meetmed, millega saaks kohe taastada panga likviidsuspositsiooni ja mis võiksid anda pangale piisavalt aega ettevõtte võõrandamise tehingu tegemiseks või mõne muu lahenduse ellu viimiseks. Meetmed, mida saanuks pädeva asutusena võtta EKP kui pädev asutus vastavalt normidele, millega on liikmesriigi õigusesse üle võetud direktiivi 2013/36 artikkel 104 ning direktiivi 2014/59 artiklid 27–29 või vastavalt määruse nr 1024/2013 artiklile 16, ei oleks saanud tagada panga suutlikkust tasuda oma võlad ja täita muud kohustused tähtaegselt, võttes arvesse täheldatud likviidsuspositsiooni halvenemise ulatust ja kiirust.

357 Kriisilahendusskeemi artiklis 3.4 on kriisilahendusnõukogu asunud seisukohale, et puudus ka mõistlik väljavaade, et Banco Populari maksejõuetust oleks aidanud mõistliku aja jooksul ära hoida kapitaliinstrumentide allahindamine või konverteerimine kooskõlas määruse nr 806/2014 artikliga 21. Võttes arvesse, et Banco Populari maksejõuetus või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämine oli tingitud tema likviidsuspositsioonist, leidis kriisilahendusnõukogu eelkõige, et kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine ei olnuks panga likviidsuspositsiooni taastamiseks piisav.

358 Hagiavalduses on hagejad väitnud, et info, mis sisaldub kriisilahendusnõukogu poolt avaldatud kriisilahendusskeemi versioonis ja eelkõige artiklites 3.1–3.4, on suures osas tsenseeritud ja seega ebapiisav tõendamaks, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis b sätestatud tingimus oli täidetud.

359 Siinkohal piisab, kui märkida, et vähem tsenseeritud versioonides, mille kriisilahendusnõukogu avaldas oma veebisaidil üksteise järel 2. veebruaril ja 31. oktoobril 2018 ehk enne repliigi esitamist, sisalduvad need punktid tervikuna.

360 Repliigis väidavad hagejad, et kuivõrd kriisilahendusnõukogu ja komisjon keeldusid neile endi poolt aluseks võetud dokumentide kättesaadavaks tegemisest, ei olnud neil võimalik vastata kostja vastuses esitatud argumentidele. Hagejad ei ole siiski täpsustanud, millistele argumentidele nad vastata ei saanud.

361 Esimesena väidavad hagejad, et seda, et mis tahes eraõiguslikud meetmed puudusid, on kriisilahendusnõukogu teatud teguritest lihtsalt „järeldanud“, mis on määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktist b tulenevate nõuete täitmiseks ebapiisav. Esimene selline tegur on Banco Populari 6. juuni 2017. aasta kiri EKP-le, kus ta leidis, et jääb tõenäoliselt maksejõuetuks. Sellele kirjale tuginedes ei saa väita, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis b sätestatud tingimus oli täidetud. Teine selline tegur on väide, et eraõiguslikku müügiprotsessi ei oleks olnud võimalik lõpule viia piisavalt kiiresti selleks, et Banco Popularil oleks olnud võimalik tähtaegselt oma võlad tasuda ja muud kohustused täita. Lõpule poleks seda protsessi aga jõutud viia kriisilahendusnõukogu tõttu, kelle presidendi avaldused suurendasid Banco Populari likviidsusprobleeme.

362 Mis puudutab eespool punktides 328 ja 329 osundatud Banco Populari 6. juuni 2017. aasta kirja EKP-le, siis tunnistavad hagejad, kirjeldades selle kirja sisu oma vastuses menetlusse astujate seisukohtadele, et Banco Populari juhatus oli jõudnud järeldusele, et pangal on tõsised likviidsusprobleemid ning et pank on tõenäoliselt maksejõuetuks jääv.

363 Tuleb asuda seisukohale, et teatades EKP-le, et Banco Popular on tõenäoliselt maksejõuetuks jääv, möönis juhatus igal juhul, et enam ei olnud ühtki sellist lahendust, mis oleks võimaldanud seda olukorda vältida. Vastupidi hagejate väidetule on selle kirja sisu seega asjasse puutuv hinnangu andmisel sellele, kas määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis b sätestatud tingimus oli täidetud.

364 Mis puudutab kriisilahendusskeemis sedastatut, et eraõiguslik müügiprotsess ei päädinud positiivse tulemusega sellise aja jooksul, et pangal oleks olnud võimalik tähtaegselt oma võlad tasuda ja muud kohustused täita, siis on samuti tegemist faktilise asjaoluga, mis lubas kriisilahendusnõukogul asuda seisukohale, et sellise müügi näol ei olnud tegemist eraõigusliku meetmega, millega oleks määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti b tähenduses saanud Banco Populari maksejõuetust ära hoida.

365 Seoses hagejate argumendiga, et seda eraõiguslikku müüki ei oleks olnud võimalik lõpule viia kriisilahendusnõukogu ja eelkõige kriisilahendusnõukogu presidendi avalduste tõttu, siis piisab, kui sedastada, et see argument tugineb üksnes tõendamata väitel ning igal juhul on see tulemusetu. Nimelt pidi kriisilahendusnõukogu määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti b kohaselt tuvastama kriisilahenduse kõrval alternatiivsete eraõiguslike lahenduste puudumise ning ta tõi objektiivselt esile selle, et Banco Populari algatatud eraõiguslik müügiprotsess ei olnud tulemust andnud. Põhjused, miks see eraõiguslik lahendus mõeldav ei olnud, ei olnud seejuures asjasse puutuvad.

366 Lisaks sellele, vastupidi hagejate väidetule nähtub kriisilahendusskeemi artiklitest 3.1–3.4, et järeldust, et mis tahes muu eraõigusliku meetme kasutamise võimalus puudub, ei teinud kriisilahendusnõukogu mitte üksnes nende kahe asjaolu alusel. Kriisilahendusnõukogu tuvastas

ka, et oli vähetõenäoline, et pank olnuks suuteline hankima vajaliku aja jooksul piisavalt täiendavat likviidset vara turutehingute, keskpanga operatsioonide või oma reservfondides ja taastamiskavades ette nähtud meetmetega ning likviidsuspositsiooni halvenemise kiirust silmas pidades oleks erakorraline likviidsusabi olnud ebapiisav.

367 Teisena leiavad hagejad, et kriisilahendusnõukogu ei ole esitanud ühtki tõendit, mis kinnitaks kriisilahendusskeemis esitatud väidet, et puudus põhjendatud väljavaade, et järelevalvemeetmed, sealhulgas varase sekkumise meetmed oleksid võinud Banco Populari maksejõuetuks jäämise ära hoida. Kriisilahendusnõukogu ei arvestanud võimalusega anda erakorralist likviidsusabi, mis oleks andnud piisavalt aega eraõigusliku müügiprotsessi lõpule viimiseks või veendumiseks selles, et puudusid mingisugused teised eraõiguslikud meetmed, nagu varade müümine või kapitali suurendamine. Hagiavalduse lisas sisalduva eksperdi arvamuse kohaselt oli Banco Popularil piisavalt tagatisi selleks, et erakorralise likviidsusabi andmine oleks olnud põhjendatud ning kriisilahendust oleks olnud võimalik vältida.

368 Hagejad väidavad, et kahest Hispaania Panga 5. juuni 2017. aasta kirjast EKP-le nähtub, et Banco Popular oli andnud tagatise, millega oli põhjendatav kogu taotletud erakorralise likviidsusabi summa välja maksmine. Hispaania Pank on märkinud, et see erakorraline likviidsusabi oleks lühiajaliselt olnud Banco Populari likviidsusvajaduste rahuldamiseks piisav. EKP kiitis taotletud erakorralise likviidsusabi andmise heaks ning selle summa oleks Banco Popularil võimaldanud müügiprotsessi või oma kapitali suurendamise kava lõpuni viia. Hagejad märgivad, et neile ei ole teada, mis põhjusel erakorralist likviidsusabi, mille andmise olid Hispaania Pank ja EKP heaks kiitnud, ei antud. Nad märgivad, et omapoolse heakskiidu selle erakorralise likviidsusabi andmisele võttis Hispaania Pank tagasi alles pärast seda, kui EKP oli tunnistanud Banco Populari maksejõuetuks või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävaks.

369 Tuleb märkida, et Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist puudutavas hinnangus märkis EKP 6. juunil 2017, et kuigi Banco Popular oli selle hinnangu andmisele eelnenud nädalatel välja töötanud mitu täiendava likviidse vara leidmisele suunatud meedet ning asunud neid ellu viima, ei olnud juba sisenenud ja eeldatavalt veel sisenevate rahavoogude maht hinnangu andmise ajaks Banco Populari likviidsuspositsiooni parandamiseks piisav. Samuti märkis EKP, et isegi juhul, kui kasutada erakorralist likviidsusabi, millele EKP juhatus 5. juunil 2017 vastuväiteid ei esitanud, ei oleks likviidsuspositsioon selleks ajaks piisavalt soodne, et tagada Banco Populari suutlikkus täita oma kohustusi hiljemalt 7. juunil 2017.

370 Kriisilahendusskeemi põhjenduse 26 punktis c on kriisilahendusnõukogu sedastanud, et Banco Popular sai esimese erakorralise likviidsusabi 5. juunil 2017, pärast seda kui EKP sellele vastuväiteid ei esitanud, ent täiendavat likviidsusabi ei olnud Hispaania Pangal talle võimalik anda.

371 Siinkohal tuleb märkida, et 5. juuni 2017. aasta kirjas palus Hispaania Pank EKP-lt nõusolekut erakorralise likviidsusabi andmiseks Banco Popularile, et viimane tuleks toime teda vaevanud tõsise likviidsuskriisiga. Samal päeval saatis Hispaania Pank EKP-le ka uue kirja, milles taotleti Banco Popularile erakorralise likviidsusabi andmise tähtaja pikendamist, kuna viimane oli teatanud väga suuremahulistest likviidse vara liikumistest. Need kaks EKP-le samal päeval edastatud kirja näitavad seda, kui kiiresti Banco Populari likviidsuspositsioon halvenes.

372 Seetõttu sedastas kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi artikli 3.2 punktis d, et Banco Populari likviidsete vahendite mahu vähenemise kiirust arvestades oleks erakorraline likviidsusabi olnud ebapiisav.

373 Tuleb märkida, et esimese erakorralise likviidsusabi saamisele järgneval päeval ehk 6. juunil 2017 saavutasid EKP ja Banco Populari juhatus likviidsete vahendite väljavõtmise ulatusest ja kiirusest tingituna üksmeele selles, et 7. juunil 2017 ei ole pank suuteline tähtaegselt oma võlgu tasuma ega muid kohustusi täitma. Kuna oli tuvastatud, et Banco Popular on maksejõuetu, ei olnud täiendava erakorralise likviidsusabi andmine enam mõeldav.

374 Lisaks sellele tuleb meenutada, et erakorralise likviidsusabi andmisel, mis kuulub liikmesriikide keskpankade pädevusse, ei ole kriisilahendusnõukogul mis tahes rolli.

375 Seega sai kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis üksnes sedastada ühelt poolt, et EKP oli Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist puudutavas hinnangus leidnud, et tema heakskiidu saanud erakorraline likviidsusabi ei võimaldanuks Banco Populari likviidsuskriisi lahendada, ning teiselt poolt ei andnud Hispaania Pank Banco Popularile täiendavat likviidsusabi.

376 Seega ei saanud kriisilahendusnõukogu arvestada lahendusega, mis ei kuulunud tema pädevusse ja mis ei olnud mõeldav alates hetkest, kui EKP ja Banco Popular ise olid asunud seisukohale, et pank on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv.

377 Sellest tuleneb, et hagejad ei saa kriisilahendusnõukogule ette heita seda, et viimane ei arvestanud võimalusega anda erakorralist likviidsusabi, mis oleks andnud piisavalt aega kas eraõiguslike meetmete võtmiseks, eraõigusliku müügiprotsessi lõpule viimiseks või muude eraõiguslike meetmete puudumises veendumiseks.

378 Mis puudutab hagejate argumenti, et neile ei ole teada, miks Hispaania Pank täiendavat erakorralist likviidsusabi ei andnud, siis piisab, kui märkida, et see argument on tulemusetu. Kuna kriisilahendusnõukogu sai üksnes tõdeda, et Hispaania Pank Banco Popularile täiendava erakorralise likviidsusabi andmisest keeldus, siis ei ole selle keeldumise põhjused vaidlustatud otsuste õiguspärasuse hindamise seisukohast asjasse puutuvad.

379 Samuti tuleneb sellest, et asjasse puutuv ei ole ka hagiavaldusele lisatud 3. augusti 2017. aasta eksperdi aruanne, kus on analüüsitud kriisilahendusskeemi ning mis tõendab hagejate väitel seda, et Banco Popularil oli piisavalt tagatisvara erakorralise likviidsusabi saamiseks.

380 Seega, vastupidi hagejate väidetule ei olnud erakorralise likviidsusabi andmine kriisilahendusega võrreldes alternatiivseks meetmeks.

381 Kolmandana leiavad hagejad, et oli selliseid eraõiguslikke lahendusi, millega oleks saanud Banco Populari likviidsusprobleemid lahendada ja mida oleks saanud rakendada mõistliku aja jooksul. Nad loetlevad teatud hulga meetmeid ja väidavad, et neid oleks saanud rakendada, kui Hispaania Pangal oleks lubatud anda kogu taotletud erakorraline likviidsusabi.

382 Nagu Banco Santander rõhutab, lähtuvad need lahendused väärast eeldusest, et Banco Popular oleks võinud 6. juunil 2017 täiendavat erakorralist likviidsusabi saada.

383 Tuleb asuda seisukohale, et kuivõrd leidis tuvastamist, et kriisilahendusnõukogu sai kriisilahendusskeemis üksnes tõdeda, et Hispaania Pangal ei olnud Banco Popularile võimalik täiendavat erakorralist likviidsusabi anda, siis ei ole hagejad tõendanud, et nende osutatud eraõiguslikud lahendused oleksid olnud teostatavad.

384 Igal juhul ei ole hagejad tõendanud, et nende osutatud lahendused oleks olnud võimalik ellu viia piisavalt kiiresti selleks, et Banco Popularil oleks olnud võimalus oma likviidsusprobleemid lahendada ja 6. juunil 2017 enda maksejõuetuks või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävaks tunnistamist vältida.

385 Esiteks väidavad hagejad, et 10. aprillil 2017 toimunud aastakoosolekul kiitsid Banco Popular aktsionärid heaks juhatusele volituse andmise kapitali suurendamiseks kuni 50% ulatuses panga aktsiakapitalist. Hagejad tuginevad ka hagiavaldusele lisatud dokumentidele, eelkõige kahe hageja, A. Del Valle Ruizi ja C. Ruiz Sacristáni, avaldusele, mille kohaselt olid olulised huvitatud isikud valmis tegema märkimisväärseid kapitalisissemakseid, et aidata Banco Popularil lühiajaliselt likviidsusprobleemid ületada. Need sissemaksed oleksid taastanud usalduse panga vastu ning andnud rohkem aega eraõigusliku müügiprotsessi läbi viimiseks.

386 Nad märgivad ka, et 2017. aasta mais hindas Deutsche Bank, et Banco Popular vajab 4 miljardi euro suurust kapitalisissemakset ning A. Del Valle Ruiz ja teised investorid olid valmis osalema kuni 50% ulatuses sellest summast, et Barclays Bank tegi 3. juunil 2017 Banco Popularile ettepaneku kapitali suurendamises osalemiseks ning 5. juunil 2017 teatas Deutsche Bank Banco Popularile, et on huvitatud kapitali suurendamises osalemisest kuni 2 miljardi euro ulatuses. Lisaks sellele võttis Pacific Investment Management Company (PIMCO) 2017. aasta mai lõpus kohustuse panustada kapitali suurendamise korral kuni 300 miljonit eurot.

387 Hagiavaldusele lisatud A. Del Valle Ruizi ja C. Ruiz Sacristáni avaldusega seoses piisab, kui sedastada, et neist nähtuvalt oli Banco Populari aktsionäride aktsiakapitali suurendamise kava kriisilahenduse kuupäeval alles ettevalmistamise etapis. Hagejad on hagiavalduses maininud ühte väljavõtet A. Del Valle Ruizi avaldusest, kus ta märgib, et 2. juunil 2017 arutasid tema ja üks teine investor kapitali suurendamise paremat struktureerimist puudutava nõupidamise korraldamist ühe investeerimispangaga ning see nõupidamine pidi toimuma 5. juunil 2017.

388 Mis puudutab Barclays Banki ja Deutsche Banki kirja, siis neis ei ole need pangad võtnud ühtki siduvat kohustust Banco Populari kapitali suurendamises osalemiseks, vaid need kajastavad üksnes võimalikku tulevast kapitali suurendamist puudutanud arutelusid. Neist kirjadest ilmneb, et nende saatmise ajal oli Banco Populari kapitali suurendamise kava väljatöötamine alles päris algusjärgus.

389 Banco Popularile 3. juunil 2017 saadetud kirjas, millest tehtud väljavõte on lisatud repliigile, viitab Barclays Bank üksnes hiljutistele aruteludele seoses kapitali suurendamisega, mille eesmärgiks Banco Populari jaoks oli täiendava rahastamisvajaduse rahuldamine ning märksa suurema kapitaliseerituse saavutamine selleks, et vähendada väljakutseid, mis tulenesid tema jaoks kinnisvara ja muude halbade varadega seotud riskide võimalikust realiseerumisest. Seega ühelt poolt ei viita selles kirjas miski sellele, et Barclays Bank oli valmis kapitali suurendamises osalema ning teiselt poolt ei ole seal mainitud Banco Populari likviidsuskriisi ega pakutud välja ühtki lahendust selle leevendamiseks.

390 Kirjaga, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 7. oktoobril 2019, esitasid hagejad kodukorra artikli 85 lõike 3 alusel uue tõendi, milleks oli selle kirja tervikversioon.

391 Kodukorra artikli 85 lõike 3 kohaselt võivad kohtuasja pooled erandkorras esitada tõendeid või taotluse nende kogumiseks enne menetluse suulise osa lõppemist tingimusel, et nende hiline esitamine on õigustatud.

392 Hagejad põhjendavad selle dokumendi esitamisega viivitamist 7. oktoobri 2019. aasta kirjas asjaoluga, et see avaldati ajakirjanduses ning on sestpeale avalikult kättesaadav, ent ei olnud seda veel 30. septembril 2019, mil nad pidid esitama oma märkused menetlusse astujate seisukohtade kohta.

393 Tuleb aga märkida, et hagejad ei ole täpsustanud, millal see dokument ajakirjanduses avaldati. Sellega seoses on kriisilahendusnõukogu uue tõendi esitamist puudutavates märkustes märkinud, et selle kirja tsenseerimata versioon avaldati Diario16 veebisaidil 9. aprillil 2019.

394 Sellest tuleneb, et vastupidi hagejate väidetule oli Barclays Banki kirja tsenseerimata versioon avalikult kättesaadav enne seda, kui hagejad esitasid oma märkused menetlusse astujate seisukohtade kohta. Sellest tuleneb, et hagejad ei ole põhjendanud selle dokumendi esitamisega viivitamist ning see tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata, ilma et oleks vaja hinnata selle tõendusväärtust.

395 Igal juhul tuleb märkida, et selle kirja sisu ei kinnita hagejate argumenti, et kapitali suurendamine oleks olnud elujõuline alternatiiv ega tõenda seda, et Barclays Bank kavatses Banco Populari tulevases kapitali suurendamises sissemakse tegemisega osaleda. Selles kirjas kinnitas Barclays Bank tõesti oma toetust Banco Popularile ning väitis, et on valmis teda selle suure tehingu tegemisel abistama. Barclays Bank näitas üles oma huvi märkida globaalse peakorraldaja või *bookrunner*'ina 50% tehingust turutingimustel. Ta esitas õiguslikud reservatsioonid, mida kinnitab saatev elektronkiri, märkides, et „mis tahes seda liiki aktsiate märkimisega seotud kohustuse võtmine või pakkumuse esitamine tähendaks eraldi lepingu või lepingute sõlmimist [tema] ja Banco Populari vahel, kui turutingimused on rahuldavad, kui eelkontroll on andnud häid tulemusi, kui pooled on selleks kuupäevaks tingimustes ja hindades kokkuleppe saavutanud […] ning kui kõik nõutavad sisemised load on saadud". Viimaks rõhutas Barclays Bank, et see kiri ei ole käsitatav pakkumusena tehingus osalemiseks ega mis tahes finantseerimiseks ning et selle eesmärk ei ole õigussuhte loomine tema ja Banco Populari vahel.

396 Deutsche Bank viitab 5. juunil 2017 Banco Popularile saadetud kirjas, mis on lisatud repliigile, üksnes oma huvile tagada 50% võimalikust kapitali suurendamisest 4 miljardi euro võrra. Deutsche Bank märgib üksnes, et „on mõistagi teatud tingimused, ent see kiri tugineb meie veendumusele, et asjaoludel, mis meie arvates on realistlikult saavutatavad, võiks olla teostatav kapitali suurendamine, mis panga stabiliseeriks". Seda kirja ei saa niisiis tõlgendada Deutsche Banki poolt siduva kohustuse võtmisena ning see ei puuduta lahendust, mille eesmärk olnuks Banco Populari likviidsuskriisi lahendamine.

397 Mis puudutab hagejate väidet seoses PIMCO osalemisega kapitali suurendamises, siis selle aluseks on tsitaat El Mundo 11. detsembri 2017. aasta artiklist. Piisab, kui komisjoni eeskujul sedastada, et selles artiklis on ka märgitud, et PIMCO ei kinnitanud oma tegevusi Banco Popularga seoses.

398 Teiseks väidavad hagejad, et Banco Popular valmistas ette ka oma mittestrateegiliste varade müüki.

399 Piisab, kui sedastada, et seda hagiavalduses esitatud väidet ei kinnita ükski tõend, kuna repliigile lisatud dokumendid, millele hagejad viitavad, ei puuduta varade müügi kavasid. Igal juhul, nagu hagejad märgivad, oli tegemist üksnes kavadega. Seega ei ole hagejad tõendanud, et selline varade müük, mis oli alles ettevalmistamisel, oleks olnud võimalik läbi viia vähem kui paari nädalaga ning oleks saanud toimuda piisavalt kiiresti selleks, et Banco Popular oleks saanud võimaluse leida piisavalt likviidset vara oma kohustuste täitmiseks 7. juunil 2017.

400 Kolmandaks väidavad hagejad ühelt poolt, et BBVA soovis teha Banco Populari omandamiseks pakkumuse, ent kriisilahendusnõukogu ja FROB ei andnud talle piisavalt aega konkureeriva pakkumuse esitamiseks ning vaidlustatud otsused takistasid konkurentsile avatud müüki.

401 See argument ei ole asjasse puutuv, kuivõrd Banco Populari müügiprotsess, mida hagejad mainivad, ei ole seotud mõne kriisilahendusega võrreldes alternatiivse lahendusega, vaid jutt on FROB poolt kriisilahendusmenetluse raames korraldatud müügiprotsessist.

402 Teiselt poolt leiavad hagejad, et kogu taotletud erakorralise likviidsusabi andmise korral oleks Banco Populari omandamiseks tehtud parem pakkumus ning et Banco Santander oli valmis maksma 200 miljonit eurot, ent ta võttis oma pakkumuse tagasi, kui sai teada, et on ainus pakkuja.

403 Piisab, kui tõdeda, et see argument tugineb vääral eeldusel, et Banco Popularile oleks erakorralist likviidsusabi antud. Lisaks sellele ei ole tõendatud väide, et Banco Santander oli valmis tegema kõrgema pakkumuse ning et teda teavitati sellest, et ta oli ainus pakkuja, enne FROB poolt korraldatud müügiprotsessi lõppu.

404 Eeltoodust tuleneb, et hagejad ei ole tõendanud, et nende osutatud alternatiivseid meetmeid oleks olnud võimalik kiiresti rakendada ja need oleksid võimaldanud piisavalt kiiresti taastada Banco Populari likviidsuspositsiooni, ning seega ei ole nad tõendanud, et kriisilahendusnõukogu tegi ilmse hindamisvea, leides, et 6. juunil 2017 puudusid kriisilahendusega võrreldes alternatiivsed meetmed, millega oleks saanud Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist ära hoida.

405 Lisaks sellele ei saa hagejad kriisilahendusnõukogule ette heita seda, et viimane nende osutatud alternatiivsete meetmetega ei arvestanud. Nagu komisjon ja kriisilahendusnõukogu märgivad, võis viimane õiguspäraselt hindamisel piirduda vaid selliste meetmetega, mida oli asjasse puutuvaid asjaolusid ja ette nähtud tähtaegu silmas pidades võimalik tõhusalt ellu viia.

406 Kriisilahendusnõukogu ei pidanud niisiis arvestama meetmetega, mis ei oleks võimaldanud lahendada panga maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise põhjuseks olevat kiireloomulist probleemi, mis puudutas Banco Populari likviidsuspositsiooni kiiret halvenemist.

407 Eeltoodust tuleneb, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon ei ole teinud ilmset hindamisviga leides, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis b sätestatud tingimus oli täidetud.

408 Seega tuleb teine osa ning seega viies väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kuues väide, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 21 lõike 1 rikkumist

409 Hagejad leiavad, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon on rikkunud määruse nr 806/2014 artikli 21 lõiget 1, asudes seisukohale, et asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õiguse kasutamist puudutavad tingimused olid täidetud. Hagejad viitavad viienda väite raames esitatud argumentidele.

410 Piisab, kui komisjoni, kriisilahendusnõukogu ja Hispaania Kuningriigi eeskujul märkida, et käesoleva väite raames on hagejad piirdunud viitamisega viienda väite raames esitatud argumentidele ega ole konkreetselt määruse nr 806/2014 artikli 21 lõike 1 rikkumise tõendamiseks esitanud ühtki uut argumenti.

411 Kuna viies väide on tagasi lükatud, tuleb seega põhjendamatuse tõttu tagasi lükata ka kuues väide.

Teine väide, mis puudutab harta artiklite 41 ja 47 rikkumist

412 Hagejad väidavad, et vaidlustatud otsused rikuvad harta artiklites 41 ja 47 ette nähtud ärakuulamisõigust ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele.

Esimene etteheide, mis puudutab ärakuulamisõigust

413 Hagejad väidavad, et vaidlustatud otsuseid ei tehtud neile teatavaks ning neile ei antud enne nende otsuste vastuvõtmist võimalust olla ära kuulatud. Vaidlustatud otsustega on hagejad aga ilma jäetud omandiõigusest ning neil oleks olnud võimalus esitada oma seisukohad kriisilahendusega võrreldes alternatiivsete järelevalvemeetmete või eraõiguslike meetmete olemasolu kohta. Nad lisavad, et kui neil oleks olnud võimalus menetluse kestel oma seisukohad esitada, on tõenäoline, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon oleksid võtnud teistsuguse seisukoha seoses küsimusega, kas kriisilahenduse tingimused olid täidetud ning seoses hinnanguga Banco Populari väärtusele.

414 Esmalt ilmneb esimese väite esimest osa puudutavast analüüsist, et see, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 ei ole kriisilahenduse meetme subjektiks oleva ettevõtja aktsionäride ärakuulamist ette nähtud, kujutab endast ärakuulamisõiguse piirangut, mis on vastavalt harta artikli 52 lõikele 1 ühelt poolt põhjendatav üldist huvi pakkuva eesmärgiga ehk määruse nr 806/2014 artiklis 14 nimetatud eesmärgiga tagada finantsturgude stabiilsus, mida aitab saavutada ka eesmärk kindlustada ettevõtja kriitiliste funktsioonide jätkuvus, ja vajadusega teha – juhul, kui kriisilahenduse tingimused on täidetud – otsus kiiresti, ning teiselt poolt kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega.

415 Eespool punktides 121 ja 122 osundatud kohtupraktikast tuleneb siiski, et ärakuulamisõiguse tagamise kohustus kohaldub kõigis menetlustes, mis võivad lõppeda isiku õigusi piirava akti andmisega, ka siis, kui kohaldatavates õigusaktides ei ole sellist vorminõuet sõnaselgelt ette nähtud.

416 Kõigepealt tuleb meenutada, et kriisilahendusnõukogu poolt määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud menetluse tulemusel vastu võetud kriisilahendusskeem käsitleb Banco Populari kriisilahendust. Kriisilahendusskeemi ainsaks adressaadiks on FROB ning Banco Populari tuleb käsitada isikuna, kelle suhtes võetakse vastu üksikmeede ning kellele on harta artikli 41 lõike 2 punktis a tagatud õigus olla ära kuulatud.

417 Arvesse tuleb võtta niisiis seda, et hagejad kui Banco Populari aktsionärid või võlakirjade omanikud, ei ole adressaadiks ei kriisilahendusskeemi puhul, mis ei ole nende suhtes tehtud üksikotsus, ega otsuse 2017/1246 puhul, millega see kriisilahendusskeem heaks kiideti.

418 Tuleb siiski märkida, et vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 21 lõikele 1 kasutas kriisilahendusnõukogu Banco Populari kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õigust.

419 Seega, kuigi menetlus, mille tulemusel kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi vastu võtab, ei ole käsitatav isiklikult hagejate suhtes algatatud menetlusena, võib see lõppeda nende kui Banco Populari aktsionäride või võlakirjade omanike huve kahjustada võiva meetme vastuvõtmisega.

420 Eespool punktis 121 tsiteeritud Euroopa Kohtu kohtupraktikas on aga ärakuulamisõigust tõlgendatud laialt ehk nii, et see on tagatud igaühele menetluses, mis võib lõppeda tema õigusi piirava aktiga.

421 Tuleb siiski meenutada, et vastavalt eespool punktis 131 tsiteeritud harta artikli 52 lõikele 1 ja eespool punktis 132 mainitud kohtupraktikale võib – eeldusel, et hagejad võivad Banco Populari kriisilahendusmenetluses hartaga tagatud ärakuulamisõigusele tugineda – seda õigust piirata. Eelkõige võib olla põhjendatud see, et kas kriisilahendusnõukogu või komisjon jätab hagejad kui Banco Populari aktsionärid või võlakirjade omanikud kriisilahendusmenetluses ära kuulamata.

422 Käesoleval juhul on kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi artiklis 4.2 märkinud, et Banco Populari kriisilahendus oli vajalik ja proportsionaalne, et saavutada kaks määruse nr 806/2014 artikli 14 lõikes 2 sätestatud eesmärki ehk vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele ning tagada Banco Populari kriitiliste funktsioonide jätkuvus.

423 Sellega seoses on kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi artiklis 4.4.2 selgitanud, et asus erinevatele asjaoludele tuginedes seisukohale, et Banco Populari olukord tekitaks järjest suurema ohu selleks, et Hispaania finantsstabiilsusele avalduvad olulised negatiivsed mõjud. Nende asjaolude hulgas on esiteks Banco Populari suurus ja olulisus, kuna see on Hispaania kuuenda panganduskontserni emaettevõtja, mille varade kogumaht on 147 miljardit eurot ning mille Hispaania Pank määras 2017. aastal süsteemselt oluliseks ettevõtjaks. Kriisilahendusnõukogu on eelkõige märkinud, et Banco Popular oli üks Hispaania peamisi turuosalisi, kellel oli märkimisväärne turuosa väikeste ja keskmiste ettevõtjate (VKE) segmendis ning suhteliselt suur hoiuste turuosa (umbes 6%) ja suur hulk jaekliente (umbes 1,4 miljonit) üle kogu Hispaania. Teiseks võttis kriisilahendusnõukogu arvesse Banco Populari tegevuse laadi, mille keskmes olid kommertspanga tegevused ja mis keskendus peamiselt finantseerimisteenuste pakkumisele, varahaldusele ning üksikisikutele, perekondadele ja ettevõtjatele (eelkõige VKEd) pakutavatele teenustele. Kriisilahendusnõukogu hinnangul võis see, et Banco Populari ettevõtlusmudel sarnanes teiste Hispaania kommertspankade omaga, soodustada võimalikku raskuste kaudset ülekandumist neile pankadele, mida oleks võidud näha pankadena, kellel tekivad samasugused raskused.

424 Kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemi artiklis 4.4 määratlenud kolm Banco Populari kriitilist funktsiooni delegeeritud määruse 2016/778 artikli 6 tähenduses, milleks on hoiuste võtmine majapidamistelt ja mittefinantsettevõtjatelt, laenude andmine VKEdele ning sularahamaksete teenused.

425 Tuleb märkida, et viiendas väites osutasid hagejad määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktide a ja b rikkumisele, ent ei vaidlustanud seda, et kriisilahendusskeem oli vajalik avalikes huvides selle määruse artikli 18 lõike 1 punkti c tähenduses.

426 Määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 5 kohaselt aga käsitatakse kriisilahenduse meedet avaliku huvi seisukohast vajalikuna, kui see on vajalik ühe või mitme artiklis 14 viidatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamiseks ja see on nende eesmärkidega proportsionaalne ning ettevõtja lõpetamine ja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses ei aitaks kriisilahenduse eesmärke samavõrra saavutada.

427 Hagejad ei ole vaidlustanud seda, et kriisilahendusskeem oli vajalik ja proportsionaalne selleks, et vältida Banco Populari maksejõuetuse negatiivset mõju liidu finantsstabiilsusele ning tagada selle kriitiliste funktsioonide täitmise jätkuvus.

428 Seega oli Banco Populari kriisilahendusskeemi eesmärk finantsturgude stabiilsuse tagamine, mis on esimese väite esimest etteheidet puudutava analüüsi kohaselt käsitatav üldist huvi pakkuva eesmärgina, millega saab harta artikli 52 lõike 1 kohaselt olla põhjendatav hagejate ärakuulamisõiguse piiramine.

429 Peale selle ilmneb esimest väidet puudutavast analüüsist, et juhul, kui ettevõtja vastab kriisilahenduse meetme vastuvõtmise eelduseks olevatele tingimustele, tuleb vastav otsus määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatu kohaselt vastu võtta väga lühikese aja jooksul.

430 Käesoleval juhul tuli kriisilahendusskeem seega vastu võtta võimalikult kiiresti pärast seda, kui EKP oli tuvastanud, et Banco Popular on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv ning kui kriisilahendusnõukogu oli leidnud, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud tingimused on täidetud.

431 Otsuse kiire vastuvõtmine oli põhjendanud vajadusega tagada Banco Populari kriitiliste funktsioonide jätkuvus ja vältida viimase olukorra olulist negatiivset mõju finantsturgudele, ennetades eelkõige edasikandumise riske. Kuna käesoleval juhul tekkis Banco Populari maksejõuetus nädala sees, oli menetlus vaja lõpule viia ja otsus vastu võtta enne turgude avamist 7. juuni 2017. aasta hommikul.

432 Nagu kohtujurist Campos Sánchez-Bordona liidetud kohtuasjades ABLV Bank jt *vs.* EKP esitatud ettepaneku (C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:16) punktis 80 esile tõi, on kiirus, millega peavad need liidu institutsioonid ja asutused otsuseid tegema, vajalik selleks, et vältida pangandusasutuse kriisilahenduse negatiivset mõju finantsturgudele ning selle kiiruse tõttu peab neil olema *de facto* otsus „valmis“ enne menetluse käivitamist, et kasutada ära väärtpaberiturgude sulgemist.

433 Seega ei saa hagejad piirduda väitega, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon ei ole põhjendanud vaidlustatud otsuste vastuvõtmisega kiirustamist.

434 Lisaks sellele tuleb tähele panna, et sellega, kui hagejad oleks enne ära kuulatud, teavitades neid võimalikust viivitamatust kriisilahenduse meetmest, oleks kaasnenud risk, et nad kohandavad oma käitumist turul nii, et see muudab Banco Populari finantsolukorra veel raskemaks. Ärakuulamine võinuks niisiis kahjustada kavandatava kriisilahenduse meetme tõhusust.

435 Seega tuleb asuda seisukohale, et hagejate ärakuulamine enne kriisilahendusskeemi või enne otsuse 2017/1246 vastuvõtmist oleks kaasa toonud menetluse olulise aeglustumise ning kahjustanud seeläbi kriisilahendusega taotletud eesmärkide saavutamist ja kriisilahenduse tõhusust.

436 Eeltoodust tuleneb, et vaidlustatud otsuste tegemisele eelnenud menetluses hagejate ära kuulamata jätmise näol oli tegemist ärakuulamisõiguse piiranguga, mis oli finantsstabiilsuse tagamise eesmärgi seisukohast põhjendatud ja vajalik ning kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega vastavalt harta artikli 52 lõikele 1.

437 Käesoleval juhul tuleneb aga viienda väite analüüsist, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon ei teinud ilmset hindamisviga, asudes seisukohale, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktides a ja b sätestatud tingimused olid täidetud ehk et Banco Popular oli maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv ning puudus põhjendatud väljavaade, et mõni alternatiivne erasektoripoolne meede või järelevalvemeede aitaks tema maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära

hoida. Sellest ja eelkõige viienda väite teise osa analüüsist tuleneb, et hagejad ei ole tõendanud, et oli selliseid alternatiivseid meetmeid, millega oleks saanud Banco Populari likviidsusprobleemid lahendada ja seega kriisilahendust ära hoida.

438 Seega ei saa hagejad väita, et kui neil oleks olnud võimalus esitada menetluse jooksul järelevalvemeetmete või erasektoripoolsete meetmete kohta oma seisukohad, siis ei oleks kriisilahendusskeemi vastu võetud.

439 Mis puudutab hagejate argumenti, et nad oleks tulnud ära kuulata, kuna vaidlustatud otsustega jäeti nad ilma omandiõigusest, siis piisab, kui meenutada, et eespool punktides 160–162 osundatud kohtupraktikast tuleneb, et asjaomase ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate omandiõiguse piiramisega ei saa olla põhjendatav kohustus tagada neile ärakuulamisõigus.

440 Eeltoodust tuleneb, et esimene etteheide tuleb rahuldamata jätta.

Teine etteheide, mis puudutab õigust tõhusale kohtulikule kaitsele

441 Hagejad väidavad, et ELTL artiklis 263 sätestatud kaebetähtaegu arvesse võttes olid nad sunnitud hagi esitama ilma, et nad oleksid saanud vaidlustatud otsuste tegemise aluseks olnud tõendeid, mis on vastuolus tõhusa kohtuliku kaitse põhimõttega. Repliigis märgivad nad, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon ei nõustunud jätkuvalt hagejatele kättesaadavaks tegema dokumente, millele nad vaidlustatud otsustes ja kostja seisukohtades tuginenud olid, mis ei võimalda hagejatel korralikult teostada oma kaebeõigust ega Üldkohtul oma kohtulikku kontrolli.

442 Tuleb meenutada, et tõhusa kohtuliku kaitse põhimõttega seoses on harta artikli 47 esimeses lõigus sätestatud, et igaühel, kelle liidu õigusega tagatud õigusi või vabadusi rikutakse, on nimetatud artiklis kehtestatud tingimuste kohaselt õigus tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus. Euroopa Kohtu kohtupraktikast tuleneb, et selle sättega tagatud kohtuliku kontrolli tõhusus nõuab eelkõige, et huvitatud isik saaks kaitsta oma õigusi parimatel võimalikel tingimustel ja otsustada täielikult informeerituna, kas teatava üksuse vastu on otstarbekas esitada hagi pädevasse kohtusse (vt 29. aprilli 2021. aasta kohtuotsus Banco de Portugal jt, C-504/19, EU:C:2021:335, punkt 57 ja seal viidatud kohtupraktika). Liidu õigusnormide järgimist tagava tõhusa kohtuliku kontrolli olemasolu on õigusriigi olemuslik tunnus (vt 6. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus Bank Refah Kargaran *vs.* nõukogu, C-134/19 P, EU:C:2020:793, punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika).

443 Oluline on rõhutada, et harta artikliga 47 tagatud kohtuliku kontrolli tõhususe eelduseks on see, et asjasse puutuv isik saab tutvuda tema suhtes tehtud otsuse põhjendustega, lugedes kas otsust ennast või saades oma sellekohase taotluse põhjal teada selle põhjendused, kusjuures pädev kohus võib asjaomaselt ametiasutuselt nõuda kõnealuste põhjenduste teatavaks tegemist, et võimaldada asjaomasel isikul kaitsta oma õigusi parimates võimalikes tingimustes ja otsustada täielikult informeerituna, kas on otstarbekas pöörduda pädevasse kohtusse, kui ka täielikult võimaldada viimati nimetatud kohtul kontrollida käsitletava riigisisese otsuse seaduslikkust (vt 26. aprilli 2018. aasta kohtuotsus Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika; 24. novembri 2020. aasta kohtuotsus Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 ja C-226/19, EU:C:2020:951, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 3. veebruari 2021. aasta kohtuotsus Ramazani Shadary *vs.* nõukogu, T-122/19, ei avaldata, EU:T:2021:61, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika).

444 Käesoleval juhul tuleb tähele panna, et kriisilahendusskeemi mittekonfidentsiaalne versioon avaldati kriisilahendusnõukogu veebisaidil 11. juulil 2017 ning otsus 2017/1246 avaldati *Euroopa Liidu Teatajas* 11. juulil 2017. Hagejad, kellele olid need kättesaadavad, said need Üldkohtus käesoleva ELTL artikli 263 alusel esitatud hagiga vaidlustada, mis tõendab, et neil oli õigus tõhusale õiguskaitsevahendile.

445 Lisaks sellele tuleb tähele panna, et kriisilahendusnõukogu avaldas hinnangu 1 ning kriisilahendusskeemi ja hinnangu 2 vähem tsenseeritud versiooni oma veebisaidil 2. veebruaril ja 31. oktoobril 2018 ehk enne repliigi esitamist. Nende avaldamise eesmärk oli teha avalikkusele kättesaadavaks dokumentide need osad, mida esialgu peeti konfidentsiaalseteks. Seega oli hagejatel võimalik oma argumente neist avaldatud dokumentidest tulenevat uut teavet silmas pidades täiendada.

446 Kõigepealt heidavad hagejad kriisilahendusnõukogule ette seda, et viimane ei võimaldanud neil tutvuda kriisilahendusskeemi ja hinnangu 2 tervikversiooniga.

447 Siinkohal tuleb tähele panna, et hagejad ei olnud kriisilahendusskeemi adressaadid, kuna see oli adresseeritud FROB-le. Hagejaid tuleb käsitada kolmandate isikutena ning seega ei ole neil õigust kriisilahendusskeemi teatavakstegemisele.

448 Vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 29 lõikele 5 avaldab kriisilahendusnõukogu oma ametlikul veebisaidil kriisilahendusskeemi koopia või kokkuvõtva teate kriisilahenduse meetme mõju kohta, eelkõige selle mõju kohta jaeklientidele.

449 Käesoleval juhul avaldas kriisilahendusnõukogu 7. juunil 2017 oma veebisaidil teatise, milles teavitati kriisilahendusskeemi vastuvõtmisest ning millele oli lisatud kriisilahenduse mõjusid kokkuvõttev dokument vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 29 lõikele 5. 11. juulil 2017 avaldas kriisilahendusnõukogu ka kriisilahendusskeemi mittekonfidentsiaalse versiooni. Lisaks sellele avaldas kriisilahendusnõukogu oma veebisaidil 2. veebruaril 2018 ja seejärel 31. oktoobril 2018 kriisilahendusskeemi ning hinnangu 1 ja hinnangu 2 vähem tsenseeritud mittekonfidentsiaalse versiooni.

450 Lisaks sellele on määruse nr 806/2014 artikli 88 lõikes 5 sätestatud:

„Enne mis tahes teabe avalikustamist tagab kriisilahendusnõukogu, et see ei sisalda konfidentsiaalset teavet, eelkõige hinnates mõju, mida avalikustamine võib avaldada avalikele huvidele seoses finants-, rahandus- ja majanduspoliitikaga, füüsiliste ja juriidiliste isikute ärihuvidele ning kontrollimiste, uurimiste ja auditite eesmärgile. Teabe avalikustamise mõju kontrollimise menetlusega tagatakse, et eraldi hinnatakse sisu ja üksikasjade avalikustamise mõju artiklites 8 ja 9 osutatud kriisilahenduse kavade, artikli 10 kohaste hindamiste tulemuste ja artiklis 18 osutatud kriisilahendusskeemi puhul.“

451 Selles sättes on sõnaselgelt sätestatud kriisilahendusnõukogu kohustus tagada enne kriisilahendusskeemi avaldamist või kolmandatele isikutele teatavakstegemist, et see ei sisaldaks konfidentsiaalset teavet. See kohustus kohaldub ka hinnangu 2 suhtes, mis on kriisilahendusskeemi lisaks ning kriisilahendusskeemi artikli 12.2 kohaselt selle lahutamatuks osaks.

452 Siinkohal tuleb märkida, et Euroopa Kohus on juba leidnud, et komisjoni otsus, milles tehakse järeldus kaebuse esitaja poolt teatatud väidetava riigiabi puudumise kohta, võib ärisaladuse hoidmise kohustust silmas pidades olla piisavalt põhjendatud, sisaldamata kõiki arvandmeid, millele selle institutsiooni arutluskäik tugineb (vt selle kohta 1. juuli 2008. aasta kohtuotsus

Chronopost ja La Poste *vs.* UFEX jt, C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, punktid 108–111). Seega piisab sellel institutsioonil lasuva põhjendamiskohustuse täitmiseks sellise otsuse mittekonfidentsiaalsest versioonist, kui sellest ilmneb selgelt ja üheselt kõnealuse institutsiooni arutluskäik ning tema poolt kasutatud metoodika, mis võimaldab huvitatud isikutel mõista selle põhjusi ja Üldkohtul neid kontrollida (vt selle kohta 21. detsembri 2016. aasta kohtuotsus Club Hotel Loutraki jt *vs.* komisjon, C-131/15 P, EU:C:2016:989, punkt 55).

453 Lisaks sellele, mis puudutab majanduslikke andmeid, mida Deloitte kasutas hinnangus 2 ja mida kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis arvesse võttis, siis ei saa eitada, et need on seotud keeruliste tehniliste hinnangute andmisega. Kuna kriisilahendusskeemist nähtub selgelt kriisilahendusnõukogu arutluskäik, mis võimaldab seda hiljem tõhusalt pädevas kohtus vaidlustada, oleks ülemäärane nõuda, et eraldi oleks põhjendatud iga tehnilist valikut või iga arvnäitajat, millele see arutluskäik tugineb (vt analoogia alusel 1. juuli 2008. aasta kohtuotsus Chronopost ja La Poste *vs.* UFEX jt, C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkt 108 ja seal viidatud kohtupraktika).

454 Ühelt poolt ei ole hagejad vaidlustanud seda, et kriisilahendusskeem ja hinnang 2 sisaldavad konfidentsiaalset teavet, mida kriisilahendusnõukogu peab kaitsma. Teiselt poolt ei ole nad täpsustanud, kuidas olid need majanduslikud andmed, mis kriisilahendusskeemi ja hinnangu 2 mittekonfidentsiaalses versioonis varjatuks jäid, vajalikud selleks, et mõista kriisilahendusskeemi ja teostada õigust tõhusale õiguskaitsevahendile.

455 Seega tuleb asuda seisukohale, et hagejad ei saa tugineda õigusele, et neile tehtaks teatavaks kriisilahendusskeemi ja hinnangu 2 tervikversioon.

456 Vaidlustades selle, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon ei teinud enne vaidlustatud otsuste vastuvõtmist hagejatele teatavaks vaidlustatud otsuste tegemisel aluseks võetud dokumente, leiavad hagejad teisena, et seeläbi rikuti neile harta artikli 41 lõike 2 punktiga b tagatud õigust tutvuda toimikuga.

457 Harta artikli 41 lõike 2 punktis b, mis käsitleb õigust heale haldusele, on sätestatud, et see õigus kätkeb igaühe õigust tutvuda teda puudutavate andmetega, võttes samal ajal arvesse konfidentsiaalsuse ning ameti- ja ärisaladusega seotud õigustatud huve

458 Õigus tutvuda toimikuga on ette nähtud määruse nr 806/2014 artikli 90 lõikes 4, kus on sätestatud:

„Isikutel, kelle suhtes kohaldatakse kriisilahendusnõukogu otsuseid, on õigus tutvuda kriisilahendusnõukogu toimikuga, võttes arvesse teiste isikute õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi. Toimikuga tutvumise õigus ei hõlma konfidentsiaalset teavet ega kriisilahendusnõukogu asutusesiseseks kasutuseks ettenähtud ettevalmistavaid dokumente.“

459 Esiteks tuleb siinkohal meenutada, et konkurentsiasjades on toimikuga tutvumise võimaldamise eesmärk võimaldada vastuväiteteatise adressaatidel tutvuda komisjoni toimikus sisalduvate tõenditega, et adressaadid saaksid avaldada tõhusalt arvamust järelduste kohta, milleni komisjon on nende tõendite alusel vastuväiteteatises jõudnud. Õigus tutvuda toimikuga tähendab seda, et komisjon annab asjaomasele ettevõtjale võimaluse analüüsida kõiki uurimistoimikus sisalduvaid dokumente, mis võivad olla tema kaitse jaoks olulised. Need hõlmavad nii süüstavaid kui ka õigustavaid dokumente, välja arvatud teiste ettevõtjate ärisaladused, komisjoni sisedokumendid ja muu konfidentsiaalne teave (vt 14. mai 2020. aasta kohtuotsus NKT Verwaltung ja NKT *vs.* komisjon, C-607/18 P, ei avaldata, EU:C:2020:385, punktid 261 ja 262 ning seal viidatud kohtupraktika).

460 Teiseks on Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt komisjoni menetluses, mille ese on ettevõtjale konkurentsieeskirjade rikkumise eest trahvi määramine, kaitseõiguste tagamiseks nõutav, et puudutatud ettevõtjale on antud võimalus esitada tõhusalt oma seisukoht nende väidetavate faktiliste asjaolude ja dokumentide tõelevastavuse ning asjakohasuse kohta, millele komisjon viitab, et põhjendada oma väidet rikkumise toimepanemise kohta. Kaitseõigused on sätestatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 41 lõike 2 punktides a ja b (vt 28. novembri 2019. aasta kohtuotsus Brugg Kabel ja Kabelwerke Brugg *vs.* komisjon, C-591/18 P, ei avaldata, EU:C:2019:1026, punkt 26 ja seal viidatud kohtupraktika).

461 Kolmandaks, mis puudutab üldisemalt harta artikli 41 lõikes 2 sätestatud kaitseõiguste järgimist, siis need õigused kätkevad endas õigust olla ära kuulatud ja õigust tutvuda andmetega, võttes arvesse konfidentsiaalsusega seotud õigustatud huve (vt 18. juuli 2013. aasta kohtuotsus komisjon jt *vs.* Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 99 ja seal viidatud kohtupraktika; 2. detsembri 2020. aasta kohtuotsus Kalai *vs.* nõukogu, T-178/19, ei avaldata, EU:T:2020:580, punkt 73).

462 Neljandaks tuleb märkida, et see, kui rikutakse õigust tutvuda otsusele eelnevas menetluses toimikuga, võib üldjuhul kaasa tuua selle otsuse tühistamise, kui on kahjustatud kaitseõigusi (vt 25. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Solvay *vs.* komisjon, C-109/10 P, EU:C:2011:686, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 15. juuli 2015. aasta kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, T-47/10, EU:T:2015:506, punkt 349 (ei avaldata) ja seal viidatud kohtupraktika).

463 Eespool punktides 459–462 osundatud kohtupraktikast tuleneb, et nii harta artikli 41 lõike 2 punktis b ette nähtud õigus tutvuda toimikuga kui ka konkreetsemalt toimikuga tutvumise võimalus konkurentsiasjades puudutab isikuid või ettevõtjaid, kelle suhtes on algatatud menetlus või kelle suhtes tehakse otsus.

464 Käesoleval juhul aga tuleneb ühelt poolt määruse nr 806/2014 artikli 90 lõikest 4, et õigus tutvuda toimikuga puudutab ettevõtjat, kelle suhtes kriisilahendust läbi viiakse ehk Banco Populari, mitte aga selle aktsionäre või võlausaldajaid. Teiselt poolt ilmneb esimese etteheite käsitlusest, et hagejatel ei olnud kriisilahendusskeemi vastuvõtmisele eelnenud menetluses õigust olla ära kuulatud.

465 Seetõttu ei saa hagejad toimikuga tutvumise õigusele tugineda.

466 Lisaks sellele on nii harta artikli 41 lõike 2 punktis b kui ka määruse nr 806/2014 artikli 90 lõikes 4 sätestatud, et teatud andmeid võib kaitsta, kui need on konfidentsiaalsed.

467 Hagejad ei saa seega väita, et harta artikli 41 lõike 2 punktis b ette nähtud õigust tutvuda toimikuga rikkus see, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon ei teinud kriisilahendusskeemi vastuvõtmisele eelnenud haldusmenetluse ajal hagejatele teatavaks endi poolt aluseks võetud dokumente.

468 Kolmandana väidavad hagejad sisuliselt, et nad ei saanud teostada oma õigust tõhusale õiguskaitsevahendile, kuna nad ei saanud tutvuda kriisilahendusnõukogu ja komisjoni poolt vaidlustatud otsuste tegemisel aluseks võetud dokumentidega pärast nende otsuste vastuvõtmist. Nad heidavad kriisilahendusnõukogule ja komisjonile ette seda, et viimased ei lisanud neid dokumente kostja vastusele ega selgitanud, miks on need dokumendid konfidentsiaalsed. Nad leiavad, et isegi kui need dokumendid sisaldavad konfidentsiaalset teavet, võiksid hagejate esindajad käesolevas menetluses saada õiguse nendega tutvuda.

469 Tuleb märkida, et ükski säte ei taga hagejatele õigust tutvuda kriisilahendusskeemi ja hinnangu 2 tervikversiooniga ega muude dokumentidega, millele kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel tugines, kuna viimasel on kohustus kaitsta teatud andmete konfidentsiaalsust.

470 Vastavalt ELL artiklile 339, harta artikli 41 lõike 2 punktile b ning määruse nr 806/2014 artikli 88 lõigetele 1 ja 3 on kriisilahendusnõukogul ja komisjonil nimelt kohustus kaitsta kõigi ettevõtjate konfidentsiaalseid andmeid, sealhulgas ärisaladusi.

471 Pealegi on Euroopa Kohus seoses Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. aprilli 2004. aasta direktiiviga 2004/39/EÜ finantsinstrumentide turgude kohta, millega muudetakse nõukogu direktiive 85/611/EMÜ ja 93/6/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2000/12/EÜ ja tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 93/22/EMÜ (ELT 2004, L 145, lk 1), leidnud, et liikmesriigisisesel järelevalvel ja eri liikmesriikide pädevate asutuste omavahelisel teabevahetusel põhineva investeerimisühingute tegevuse kontrollisüsteemi tõhus toimimine eeldab, et nii kontrollitavad äriühingud kui ka pädevad asutused saavad olla kindlad, et jagatud konfidentsiaalne teave jääb põhimõtteliselt konfidentsiaalseks (vt 19. juuni 2018. aasta kohtuotsus Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punkt 31 ja seal viidatud kohtupraktika).

472 Euroopa Kohus on leidnud, et kui taoline usaldus puudub, kahjustab see pädevale asutusele järelevalve teostamiseks vajaliku konfidentsiaalse teabe sujuvat üleandmist. Seega näeb direktiivi 2004/39 artikli 54 lõige 1 ette ametisaladuse hoidmise kohustuse kui üldreegli mitte ainult asjaomaste äriühingute erihuvide, vaid samuti liidu finantsinstrumentide turu nõuetele vastavas toimimises seisneva üldise huvi kaitseks (19. juuni 2018. aasta kohtuotsus Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punktid 32 ja 33 ning seal viidatud kohtupraktika).

473 Tuleb märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 88 lõikes 1, mis puudutab kriisilahendusnõukogu liikmete ametisaladuse nõuet, sisaldub samasugune säte nagu direktiivi 2004/39 artikli 54 lõikes 1.

474 Pealegi tuleneb määruse nr 806/2014 artikli 34 lõikest 1, et kõnealuses määruses osutatud ülesannete täitmiseks võib kriisilahendusnõukogu liikmesriikide kriisilahendusasutuste kaudu või – pärast nende teavitamist, kasutades kogu EKP-le või liikmesriikide pädevatele asutustele kättesaadavat teavet – vahetult nõuda, et eelkõige kriisilahenduse meetme subjektiks olevad ettevõtjad esitaksid kogu teabe, mis on vajalik selle määrusega kriisilahendusnõukogule pandud ülesannete täitmiseks. Selle artikli lõikes 2 on täpsustatud, et ametisaladuse hoidmise nõuded ei vabasta neid ettevõtjaid ega isikuid kohustusest esitada sellist teavet. Määruse nr 806/2014 artikli 34 lõikes 4 on sätestatud, et kriisilahendusnõukogul peab olema võimalik saada igasugust teavet, sealhulgas pidevalt, mida tal on vaja oma käesoleva määruse kohaste ülesannete täitmiseks, eelkõige sellise krediidiasutuse või investeerimisühingu kapitali, likviidsuse, vara ja kohustuste kohta, kelle puhul tal on kriisilahendusõigused.

475 Dokumendid, millele kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel tugines, eelkõige dokumendid, mis puudutavad Banco Populari likviidsuspositsiooni, tema taotlust erakorralise likviidsusabi saamiseks ning EKP poolt tema maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta esitatud hinnangut, sisaldavad aga konfidentsiaalseid andmeid ja eelkõige ärisaladust, mida kriisilahendusnõukogu peab kaitsma.

476 Sellest tuleneb, et hagejatel ei olnud õigust tutvuda kõigi dokumentidega, millele kriisilahendusnõukogu ja komisjon vaidlustatud otsuste tegemisel tuginesid, kuivõrd need dokumendid võivad sisaldada konfidentsiaalseid andmeid, mida hagejad ei vaidlusta. Seega ei saa hagejad väita, et nende dokumentidega tutvumise võimaluse andmisest keeldumine rikub nende õigust tõhusale kohtulikule kaitsele.

477 Lisaks sellele on hagejad seoses nende hinnangul vaidlustatud otsuste ja kostja vastuste aluseks olevate dokumentidega viidanud hagiavalduse lisas oma erinevatele taotlustele, mille nad eelkõige Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mail 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT 2001, L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331) alusel komisjonile, kriisilahendusnõukogule ja EKP-le esitasid. Repliigis on nad viidanud vastustele, millega kriisilahendusnõukogu ja komisjon on neis menetlustes keeldunud neile taotletud dokumentidega tutvumise võimaldamisest.

478 Piisab, kui sedastada, et vastused neile teabega tutvumise taotlustele on Üldkohtule esitatud eraldi hagi esemeks.

479 Samuti on hagejad viidanud endi poolt 9. oktoobril 2018. aastal kodukorra artikli 88 alusel Üldkohtu kantseleisse esitatud menetlust korraldavate meetmete võtmise taotlusele, milles nad soovisid, et Üldkohus kohustaks kriisilahendusnõukogu ja komisjoni esitama teatud hulga dokumente, mille loetelu on lisatud taotlusele.

480 Kodukorra artikli 91 punkti b ja artikli 92 lõike 3 alusel on Üldkohtul vastavalt kas menetlust korraldava meetme või menetlustoiminguga õigus nõuda kriisilahendusnõukogult kõiki dokumente, mida ta vaidluse lahendamise seisukohast asjasse puutuvaks peab. Kodukorra artikli 103 lõike 1 kohaselt võib Üldkohus siiski võtta seisukoha, et neis dokumentides sisalduv teatav teave on konfidentsiaalne, ning otsustada, et seda teavet teistele pooltele, ja eelkõige hagejatele, ei avaldata.

481 Sellest järeldub, et Üldkohtu otsus nõuda dokumentide esitamist ei taga hagejatele õigust kõigi nende dokumentidega tutvuda, kui Üldkohus leiab, et need sisaldavad konfidentsiaalseid andmeid.

482 Pealegi pani Üldkohus 21. mail 2021 menetlustoimingu määrusega kriisilahendusnõukogule kohustuse esitada teatud dokumendid, sealhulgas kriisilahendusskeemi, hinnangu 2 ning Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist puudutava EKP hinnangu konfidentsiaalne versioon. Kodukorra artikli 103 alusel leidis Üldkohus, et need osad neist dokumentidest, mis olid kriisilahendusnõukogu ja EKP veebisaidil avaldatud versioonis varjatud, ei ole vaidluse lahendamise seisukohast asjasse puutuvad. Seetõttu eemaldas Üldkohus 16. juuni 2021. aasta kohtumäärusega nende dokumentide konfidentsiaalsed versioonid toimikust.

483 Viimaks, mis puudutab hagejate argumenti seoses kohtuliku kontrolli puudumisega kriisilahendusmenetluse vältel, siis piisab, kui meenutada, et see argument on esimese väite teise osa analüüsimisel tagasi lükatud.

484 Seetõttu tuleb teine etteheide ja seega teine väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide, mis puudutab omandiõiguse rikkumist

485 Hagejad väidavad, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon on ilma seda põhjendamata ja ebaproportsionaalselt rikkunud hagejatele harta artikli 17 lõikega 1 tagatud omandiõigust. Nad leiavad, et Banco Populari aktsiakapitali allahindamine ning kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine võtsid neile kuulunud Banco Populari aktsiatelt ja võlakirjadelt igasuguse majandusliku väärtuse.

486 Komisjon, kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik ja Banco Santander leiavad sisuliselt, et harta artikliga 17 tagatud omandiõigus ei ole absoluutne õigus ning kooskõlas harta artikli 52 lõikega 1 võib seda üldist huvi pakkuvatel eesmärkidel piirata. Vaidlustatud otsused teenivad üldist huvi pakkuvat eesmärki tagada finantssüsteemi stabiilsus ning sellega on põhjendatav hagejate omandiõiguse piiramine.

487 Harta artikli 17 lõikes 1 on sätestatud:

„Igaühel on õigus vallata, kasutada, käsutada ja pärandada oma seaduslikul teel saadud omandit. Kelleltki ei tohi tema omandit ära võtta muidu kui üldistes huvides ja seaduses ettenähtud juhtudel ja tingimustel ning õigeaegse ja õiglase hüvituse eest. Omandi kasutamist võib reguleerida seadusega niivõrd, kui see on vajalik üldistes huvides.“

488 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei ole harta artikli 17 lõikega 1 tagatud õigus omandile absoluutne õigus ja selle teostamisele võidakse kehtestada piiranguid, mis on põhjendatavad liidu taotletavate üldise huvi eesmärkidega. Seetõttu, nagu tuleneb ka harta artikli 52 lõikest 1, saab omandiõiguse kasutamisele seada piiranguid tingimusel, et need piirangud vastavad tegelikult taotletud üldise huvi eesmärkidele ega kujuta endast seda eesmärki silmas pidades ülemäärast ja lubamatut sekkumist, mis rikuks sel viisil tagatud õiguse olemust (vt 20. septembri 2016. aasta kohtuotsus Ledra Advertising jt *vs.* komisjon ja EKP, C-8/15 P – C-10/15P, EU:C:2016:701, punktid 69 ja 70 ning seal viidatud kohtupraktika; 16. juuli 2020. aasta kohtuotsus Adusbef jt, C-686/18, EU:C:2020:567, punkt 85, ja 23. mai 2019. aasta kohtuotsus Steinhoff jt *vs.* EKP, T-107/17, EU:T:2019:353, punkt 100).

489 Sellest nähtub, et omandiõigus ei ole absoluutne õigus, vaid vastavalt harta artikli 52 lõikele 1, mida on tsiteeritud eespool punktis 131, võib seda piirata, kui piirangud tulenevad kehtivast õigusest, on vajalikud üldise eesmärgi saavutamiseks ja selle eesmärgi suhtes proportsionaalsed.

490 Tuleb tähele panna, et kriisilahendusnõukogu otsustas kriisilahendusskeemi artiklis 6 määruse nr 806/2014 artikli 21 alusel Banco Populari kapitaliinstrumendid alla hinnata ja konverteerida eespool punktis 73 selgitatud korras.

491 Lisaks nähtub ühelt poolt määruse nr 806/2014 põhjendusest 61, et aktsionäride ja võlausaldajate õiguste kitsendamine peaks olema kooskõlas harta artikli 52 lõikes 1 ette nähtud põhimõtetega, ja teiselt poolt sama määruse põhjendusest 62, et sekkumine omandiõigusesse ei tohiks olla ebaproportsionaalne.

492 Määruse nr 806/2014 artikli 15 lõike 1 punkt a, mis käsitleb kriisilahenduse üldpõhimõtteid, näeb ette, et kriisilahendusmenetluse esemeks oleva krediidiasutuse kahjumi katavad esimeses järjekorras aktsionärid.

493 Euroopa Kohus on pankade aktsionäride osas seejuures leidnud, et vastavalt aktsiaseltside aktsionäride staatuse suhtes kohaldatavale üldisele korrale võtavad nad endale oma investeeringu ulatuses täisriski (19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 73).

494 Riigiabi valdkonnas on Euroopa Kohus leidnud, et kuna aktsionärid vastutavad panga võlgade eest panga aktsiakapitali ulatuses, siis ei saa pidada nende omandiõigust kahjustavaks komisjoni teatise riigiabieeskirjade kohaldamise kohta alates 1. augustist 2013 finantskriisi kontekstis pankade kasuks võetavate toetusmeetmete suhtes („Pangandusteatis“) (ELT 2013, C 216, lk 1) punktides 40–46 kehtestatud nõuet, et panga omakapitali puudujäägi kõrvaldamiseks peavad aktsionärid enne riigiabi saamist panustama panga kahjumi katmisesse samas ulatuses, milles nad peaksid seda tegema riigiabi puudumisel (19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 74).

495 Analoogia alusel tuleb asuda seisukohale, et põhjuseks, miks tehti kriisilahendusskeemis otsus hagejatele kuulunud Banco Populari kapitaliinstrumendid alla hinnata ja konverteerida, on asjaolu, et ettevõtja aktsionärid peavad kandma oma investeeringutega lahutamatult seotud riskid, ning asjaolu, et kuna ettevõtja suhtes viiakse läbi tema maksejõuetusest tingitud kriisilahendust, peavad selle majanduslikud tagajärjed katma nemad.

496 Üldkohus seejuures varem leidnud, et meede, milleks oli ühe Küprose panga aktsiate nimiväärtuse vähendamine, oli selle meetmega taotletava eesmärgi suhtes proportsionaalne. Kõigepealt märkis Üldkohus, et selle meetme eesmärk oli aidata kaasa panga rekapitaliseerimisele ning see meede oli sobiv, et saavutada eesmärk tagada Küprose finantssüsteemi ja kogu euroala stabiilsus. Seejärel sedastas Üldkohus, et see meede ei läinud kaugemale sellest, mis oli selle eesmärgi saavutamiseks sobiv ja vajalik, võttes arvesse, et vähem piiravad alternatiivid ei olnud kas realiseeritavad või ei võimaldanud saavutada loodetud tulemusi. Viimaks leidis ta, et taotletava eesmärgi tähtsust arvestades ei tekitanud kõnealune meede ebaproportsionaalselt negatiivseid tagajärgi. Seejuures osutas ta sellele, et panga aktsionärid võtavad oma investeeringute puhul põhimõtteliselt täisriski (13. juuli 2018. aasta kohtuotsus K. Chrysostomides & Co. jt *vs.* nõukogu jt, T-680/13, EU:T:2018:486, punkt 330).

497 Neil asjaoludel asus Üldkohus seisukohale, et selle panga aktsiate nimiväärtuse vähendamist ei saa käsitada ebaproportsionaalse ja lubamatu sekkumisena, mis kahjustab aktsionäride omandiõiguse põhisisu (13. juuli 2018. aasta kohtuotsus K. Chrysostomides & Co. jt *vs.* nõukogu jt, T-680/13, EU:T:2018:486, punkt 331).

498 Pealegi tuleb meenutada, et eespool punktis 137 osutatud kohtupraktika järgi on finantsteenustel keskne roll liidu majanduses ning ühe või mitme panga maksejõuetuse puhul on oht, et see levib kiiresti teistele pankadele kas asjaomases liikmesriigis või teistes liikmesriikides.

499 Euroopa Kohus on juba leidnud, et arvestades eesmärki tagada euroala pangandussüsteemi stabiilsus ja vahetut rahalise kahju ohtu, mis oleks asjasse puutuvate pankade hoiustajatele nende pankade pankroti korral tekkinud, võivad mõned omandiõiguse piirangud olla põhjendatud (vt selle kohta 20. septembri 2016. aasta kohtuotsus Ledra Advertising jt *vs.* komisjon ja EKP C-8/15 P – C-10/15 P, EU:C:2016:701, punkt 74).

500 Samuti on Euroopa Kohus leidnud, et ehkki on olemas selge üldine huvi tugeva ja järjepideva investorite kaitse vastu kogu liidus, ei saa seda huvi pidada kõikides olukordades tähtsamaks kui üldine huvi nende muudatustega loodud finantssüsteemi stabiilsuse tagamise vastu (19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 91, ja 8. novembri 2016. aasta kohtuotsus Dowling jt, C-41/15, EU:C:2016:836, punkt 54).

501 Tuleb aga märkida, et kriisilahendusnõukogu leidis kriisilahendusskeemi artiklis 4.2, et Banco Populari kriisilahendus oli vajalik ja proportsionaalne, et saavutada määruse nr 806/2014 artikli 14 lõike 2 punktides a ja b sätestatud eesmärgid, ehk tagada kriitiliste funktsioonide jätkuvus ja vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele, eelkõige hoides ära finantsraskuste ülekandumise, sealhulgas turuinfrastruktuuridele, ja säilitades turudistsipliini. Ta märkis, et Banco Populari likvideerimise korral tavalises maksejõuetusmenetluses ei oleks olnud neid eesmärke samavõrra võimalik saavutada. Otsuses 2017/1246 kiitis komisjon sõnaselgelt heaks kriisilahendusnõukogu välja toodud põhjused, mis õigustasid kriisilahendusmeedet avaliku huvi tõttu.

502 Seega vastab kriisilahendusskeem osas, milles selle eesmärk oli säilitada või taastada Banco Populari rahaline olukord – eriti arvestades, et selle puhul oli tegemist alternatiiviga likvideerimisele – üldist huvi pakkuvale eesmärgile harta artikli 52 lõike 1 tähenduses, milleks on finantsturgude stabiilsuse tagamine.

503 Kriisilahendusskeemis kajastuvad Banco Populari kapilatiinstrumentide allahindamise ja konverteerimise meetmed on aga selle eesmärgiga kooskõlas.

504 Hagejad märgivad, et nad ei sea kahtluse alla määruses nr 806/2014 ette nähtud ühtse kriisilahenduskorra kooskõla harta artikliga 17. Nad leiavad, et vaidlustatud otsused piiravad nende omandiõigust põhjendamatult ning esitavad kolm etteheidet. Esiteks ei ole vaidlustatud otsused kooskõlas „seaduses ettenähtud tingimustega“, teiseks lähevad need vastuollu omandiõiguse olemusega, kuna neis ei ole ette nähtud hüvitamist, ning kolmandaks on see piirang ebaproportsionaalne.

505 Esimeses etteheites leiavad hagejad, et nende omandiõiguse riive ei olnud kooskõlas seaduses ettenähtud tingimustega. Seejuures ostavad nad sellele, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktides a ja b sätestatud tingimused ei olnud täidetud, sellele, et täidetud ei olnud sama määruse artikli 21 lõikes 1 sätestatud tingimused, sellele, et läbi ei viidud nõuetekohast väärtuse hindamist vastavalt selle määruse artiklile 20 ja asjaolule, et vaidlustatud otsused võeti vastu ilma nõuetekohast menetlust puudutavate korralike kaitsemeetmeteta ning nad viitavad teises, neljandas, viiendas ja kuuendas väites esitatud argumentidele.

506 Piisab, kui meenutada, et teises, neljandas, viiendas ja kuuendas väites esitatud argumendid on tagasi lükatud. Neid väiteid puudutavast analüüsist tuleneb nimelt, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon ei teinud määruse nr 806/2014 artiklite 18, 20 ja 21 kohaldamisel ilmset hindamisviga ning hagejate ärakuulamisõigust ei rikutud.

507 Seega tuleb esimene etteheide tagasi lükata.

508 Teises etteheites väidavad hagejad, et neilt omandi võtmine ilma seda hüvitamata on vastuolus nende omandiõiguse olemusega. Nad väidavad, et läbi viimata jäeti nii sõltumatu väärtuse hindamine kui ka määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 11 sätestatud lõplik järelhindamine, mille näol on tegemist kahe „kaitsemeetmega“, mis on määruses nr 806/2014 ette nähtud selleks, et

tagada harta artikli 17 kaitse, võimaldades tagada neile õiglase hüvitise maksmise. Nad väidavad, et sõltumatut ja igakülgset *ex ante* väärtuse hindamist, mis võimaldab hinnata ettevõtja varade ja kohustuste väärtust, läbi ei viidud ning väärtuse hindamisel ei võinud lähtuda sellest, et üks kriisilahenduse vahend oli juba välja valitud. Nad leiavad, et kuivõrd määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 11 sätestatud lõplikku järelhindamist ei toimunud, eirati „kaitsemeetmed", mis olid mõeldud kaitsma aktsionäride õigust hüvitisele. Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 16 ette nähtud hinnangul 3 olid teistsugused eesmärgid ning kriisilahendusnõukogu ei saa väita, et sellest hinnangust piisab.

509 Esimesena tuleb märkida, et hagejate argumendid, mille kohaselt ei antud hinnangut 2 „õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult" määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 1 tähenduses ja mille kohaselt tuli selles hinnangus arvestada mitme võimaliku kriisilahenduse stsenaariumiga, on neljanda väite analüüsimisel juba tagasi lükatud. Järgnevalt tuleb tähele panna, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 13 kohaselt võis kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel tugineda esialgsele hinnangule. Viimaks tuleneb neljanda väite analüüsist, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 11 nimetatud lõpliku järelhindamise puudumine vaidlustatud otsuste kehtivust mõjutada ei saa.

510 Teisena on määruses nr 806/2014 ette nähtud kriisilahenduse subjektiks oleva ettevõtja aktsionäridele ja võlausaldajatele hüvitise maksmise mehhanism, mille aluseks on määruse nr 806/2014 artikli 15 lõike 1 punktis g sätestatud põhimõte, et ükski võlausaldaja ei kata suuremat kahjumit kui see, mida ta oleks katnud juhul, kui kriisilahenduse subjektiks olev ettevõtja oleks likvideeritud tavalises maksejõuetusmenetluses.

511 Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 16 on sätestatud, et hindamaks, kas aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud paremini, kui asjaomase ettevõtja suhtes oleks läbi viidud tavaline maksejõuetusmenetlus, viiakse pärast kriisilahendust läbi hindamine. Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 17 kohaselt tehakse selle hindamise käigus kindlaks, kas see, kuidas oleks aktsionäre ja võlausaldajaid koheldud juhul, kui ettevõtja suhtes oleks kriisilahenduse meedet käsitleva otsuse tegemise ajal algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus, erineb sellest, kuidas neid kriisilahenduse käigus tegelikult koheldi.

512 Juhuks, kui selle hindamise tulemusena leiab tuvastamist, et aktsionärid või võlausaldajad on kriisilahenduse raames katnud suurema kahjumi kui see, mille nad oleksid pidanud katma tavalise maksejõuetusmenetluse raames toimuva likvideerimise korral, on määruse nr 806/2014 artikli 76 lõikes 1 sätestatud, et kriisilahendusnõukogu võib kasutada kriisilahendusfondi vahendeid neile hüvitise maksmiseks.

513 Sellest tuleneb, et määrus nr 806/2014 loob mehhanismi, mille eesmärk on tagada kriisilahenduse esemeks oleva ettevõtja aktsionäridele või võlausaldajatele õiglane hüvitis vastavalt harta artikli 17 lõike 1 nõuetele.

514 Sellega seoses tuleb märkida, et hagejate tehtud viited komisjoni mõjuanalüüsile kinnitavad, et see mehhanism on harta artikli 17 lõike 1 nõuetega kooskõlas. Selle mõjuanalüüsi tekstis, mida hagejad repliigis tsiteerinud on, on märgitud järgmist:

„Omandiõiguse piirang ei ole ebaproportsionaalne, kuna raamistikus on ette nähtud puudutatud aktsionäride ja võlausaldajate õigus saada hüvitist. Aktsionäridel ja võlausaldajatel on õigus sellele, et neile hüvitatakse nende aktsiate või nõuete väärtus, millele neil oleks olnud õigus äriühingu tavalise likvideerimise korral. Täiendavaks tagatiseks on nõuded, mille kohaselt tuleb hüvitise suurus kindlaks määrata lähtudes ettevõtte väärtusest, mida hindab sõltumatu ekspert. Lisaks sellele peaks hüvitamine

tagama, et aktsionäridele ja võlausaldajatele ei saa kriisilahenduse vahendi kohaldamise või kriisilahendusvolituste kasutamise korral osaks halvem kohtlemine kui see, mis oleks neile osaks saanud siis, kui seda vahendit või neid volitusi ei oleks kasutatud ning kui kogu krediidiasutuse suhtes oleks läbi viidud maksejõuetusmenetlus vastavalt liikmesriigi kehtivale õigusele. Eelkõige, kui võlausaldaja nõue jääb sellisesse krediidiasutusse, mille varad, õigused või kohustused kanti üle mõnele teisele ettevõtjale ja kui seda krediidiasutust käitav ettevõtja likvideeriti, tuleb võlausaldajale hüvitist maksta juhul kui summa, mille ta likvideerimisel sai, on väiksem kui summa, mille ta oleks saanud maksejõuetus[menetluses] juhul, kui varade õiguste või kohustuste ülekandmist ei oleks toimunud.

Hüvitise maksmist käsitlevad eelviidatud eeskirjad kaitsevad omandiõiguse olemust. Juhul kui kriisilahendusvolitusi ei oleks teostatud, oleks maksejõuetu äriühingu suhtes nimelt läbi viidud maksejõuetusmenetlus. Pankrotiõiguse kohaselt on võlausaldajatel õigus proportsionaalsele väljamaksele panga varade müügist saadud tulemist ning aktsionäridel on õigus väljamaksele varast, mis on alles pärast väljamaksete tegemist kõigile võlausaldajatele. See põhisisu on hüvitamist reguleerivate põhimõtete kohaselt kaitstud. Seetõttu ei piira piirangud omandiõigust ebaproportsionaalselt.“

515 Pealegi, vastupidi sellele, mida näivad väitvat hagejad, ei piisa nende omandiõiguse rikkumise tuvastamiseks asjaolust, et neile ei makstud kriisilahendusskeemi rakendamise ajal hüvitist, kuna harta artikli 17 lõige 1 ei näe ette hüvitise maksmist samal ajal omandiõiguse piiramisega, nõudes vaid selle maksmist õigeaegselt.

516 Argumendiga, et nende omandiõiguse tagamiseks oleks vajalik olnud määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 11 ette nähtud lõpliku järelhindamise läbi viimine, näivad hagejad leidvat, et aktsionäridele maksmisele kuuluva hüvitise suurus tuleb arvutada lõpliku järelhindamise tulemustest lähtudes. Nad väidavad, et lõpliku järelhindamise eesmärk on teha kindlaks ettevõtja varade ja kohustuste väärtus enne kriisilahenduse meetme võtmist puudutava otsuse tegemist ning selle eesmärgid erinevad määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 16 ette nähtud hinnangu 3 eesmärkidest.

517 Käesoleval juhul tuleb tähele panna, et juhul kui kriisilahendusskeemi ei oleks vastu võetud, oleks alternatiiv olnud Banco Populari likvideerimine tavapärases maksejõuetusmenetluses.

518 Sellega seoses tuleb märkida, et riigiabi valdkonnas on Euroopa Kohus leidnud, et raskustes pankade aktsionäride kahju on igal juhul sama suur, olenemata sellest, kas nende nõue tekib riigiabi andmata jätmise tõttu tehtud pankroti väljakuulutamise kohtuotsusest või kulude jagamise eeltingimusest sõltuvast riigiabi andmise menetlusest (19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 75).

519 Euroopa Kohus märkis, et pangandussektorit käsitleva teatise punktis 46 on märgitud, et „tuleks jälgida võlausaldajate olukorra halvendamise vältimise põhimõtet“ ning et „allutatud võlausaldajad [ei tohiks] saada majanduslikus mõttes vähem kui nende instrumentide väärtus siis, kui riigiabi ei oleks antud“ (19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 77).

520 Euroopa Kohtu hinnangul tuleneb sellest punktist, et kulude jagamise meetmed – mis on omakapitali puudujäägiga pangale riigiabi andmise tingimus – ei saa allutatud võlausaldajate omandiõigusele tekitada kahju, mis ei oleks neile tekkinud selle abi mittesaamisele järgnenud pankrotimenetluses. Neid asjaolusid arvestades ei saa põhjendatult väita, et sellised kulude

jagamise meetmed nagu need, mis on ette nähtud pangandusteatises, on käsitatavad aktsionäride ja allutatud võlausaldajate omandiõiguse riivena (19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punktid 78 ja 79).

521 Lisaks, mis puudutab väärtpabereid, siis määratakse maksmisele kuuluva hüvitise summa väärtpaberi tegeliku turuväärtuse alusel vaidlusaluste õigusnormide vastuvõtmise ajal, mitte aga selle nimiväärtuse alusel või summa põhjal, mida tema omanik lootis väärtpaberi omandamise ajal saada (vt 13. juuli 2018. aasta kohtuotsus K. Chrysostomides & Co. jt *vs.* nõukogu jt, T-680/13, EU:T:2018:486, punkt 314).

522 Seega tuleb analoogia alusel asuda seisukohale, et eespool punktis 510 mainitud määruse nr 806/2014 artikli 15 lõike 1 punktis g sätestatud võlausaldajate halvema kohtlemise välistamise põhimõtte kohaldamine tagab kriisilahenduse subjektiks oleva ettevõtja võlausaldajatele õiglase hüvitise vastavalt harta artikli 17 lõike 1 nõuetele.

523 Vastupidi hagejate väidetule ei tule nende investeeringute väärtuse arvutamisel lähtuda kriisilahendusskeemi vastuvõtmisele eelnenud olukorrast, mida võiks kajastada lõplik järelhindamine, vaid see vastab väärtusele, mis oleks neil investeeringutel olnud siis, kui kriisilahendusskeemi ei oleks vastu võetud, mis vastab olukorrale, kus Banco Popular oleks likvideeritud.

524 Lisaks sellele on – nagu hagejad möönavad – määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 11 ette nähtud lõplik järelhindamine ja selle määruse artikli 20 lõikes 16 ette nähtud hinnang 3 kaks eri asja. Lõpliku järelhindamise läbiviimisest ei ole kasu hinnangu 3 eesmärkide seisukohast, kuna viimase eesmärk on võrrelda seda, milline kohtlemine sai reaalselt Banco Populari aktsionäridele osaks kriisilahenduse tulemusel ning seda, milline kohtlemine oleks neile osaks saanud hüpoteetilise maksejõuetusmenetluse korral. Seega ei saa hagejad väita, et ilma lõpliku järelhindamiseta ei olnud kriisilahendusnõukogul ja komisjonil mis tahes alust väita, et makstav hüvitis on mõistlik.

525 Seega, vastupidi hagejate väidetule ei riku nende omandiõigust asjaolu, et kriisilahendusnõukogu märkis, et käesoleval juhul lõplikku järelhindamist läbi ei viida.

526 Lisaks sellele tuleb märkida, et hagejate argumentatsioon tugineb väärale eeldusele, et nad oleksid käesoleval juhul võinud saada hüvitist vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 12 punktile a.

527 Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 12 punktis a on sätestatud:

„Juhul kui lõpliku järelhindamise tulemusel on artiklis 2 osutatud ettevõtja vara hinnanguline netoväärtus suurem kui selle ettevõtja väärtuse esialgse hindamise tulemusel saadud vara hinnanguline netoväärtus, võib kriisilahendusnõukogu paluda liikmesriigi kriisilahendusasutusel teha järgmist:

a) kasutada õigust suurendada nõudeõiguste teisendamise vahendi raames võlausaldajate või asjaomaste kapitaliinstrumentide omanike alla hinnatud nõuete väärtust.

[…]“.

528 Piisab, kui sedastada, et see säte kuulub kohaldamisele juhul, kui kohaldatavaks kriisilahenduse vahendiks on määruse nr 806/2014 artiklis 27 nimetatud kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahend. Käesoleval juhul see nii ei ole.

529 Seega tuleb teine etteheide tagasi lükata.

530 Kolmandas etteheites leiavad hagejad, et sõltumata sellest, kas nende omandiõiguse riive on selle õiguse olemusega vastuolus või mitte, on see igal juhul ebaproportsionaalne.

531 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt nõuab liidu õiguse üldpõhimõtete hulka kuuluv proportsionaalsuse põhimõte, et liidu institutsioonide tegevus ei läheks kaugemale sellest, mis on asjaomaste õigusnormidega taotletavate õiguspäraste eesmärkide saavutamiseks sobiv ja vajalik, kusjuures olukorras, kus on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb valida kõige vähem piirav meede, ning tekitatud piirangud peavad olema vastavuses seatud eesmärkidega (vt 30. aprilli 2019. aasta kohtuotsus Itaalia *vs.* nõukogu (Vahemere mõõkkala püügikvoodid), C-611/17, EU:C:2019:332, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 6. mai 2021. aasta kohtuotsus Bayer CropScience ja Bayer *vs.* komisjon, C-499/18 P, EU:C:2021:367, punkt 166 ja seal viidatud kohtupraktika). Sellele põhimõttele on osutatud nii ELL artikli 5 lõikes 4 kui ka EL lepingule ja EL toimimise lepingutele lisatud protokolli subsidiaarsuse ja proportsionaalsuse põhimõtte kohaldamise kohta artiklis 1.

532 Esiteks väidavad hagejad, et nende omandiõiguse piiramine on ebaproportsionaalne, kuna vaidlustatud otsused on vastu võetud ilma neid eelnevalt ära kuulamata.

533 Nagu kriisilahendusnõukogu märgib, on ärakuulamisõigus autonoomne menetluslik õigus, mille rikkumine ei tähenda automaatselt harta artikli 17 lõikega 1 tagatud omandiõiguse rikkumist.

534 Siinkohal tuleb meenutada, et teise väite analüüsist ja eelkõige eespool punktidest 160 ja 161 tulenevalt on Üldkohus juba asunud seisukohale, et EIÕK protokolli nr 1 artiklis 1 sätestatud omandiõiguse kaitset ei saa tõlgendada nii, et asjaomane isik peab igal juhul saama enne tema omandiõigust piirava meetme võtmise otsustamist esitada pädevatele asutustele oma seisukoha.

535 Pealegi tuleb tõdeda, et hagejad ei ole esitanud ühtki argumenti selgitamaks, kuidas mõjutas nende omandiõigust see, et kriisilahendusnõukogu neid enne kriisilahendusskeemi vastu võtmist ära ei kuulanud.

536 Teiseks, mis puudutab hagejate argumenti, et nende omandiõiguse piiramine oli ebaproportsionaalne, kuna neil ei olnud õigust saada hüvitist, siis piisab, kui viidata teist etteheidet puudutavale analüüsile.

537 Kolmandaks piirduvad hagejad üksnes väitega, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon ei ole tõendanud, et vastu võetud kriisilahenduse vahend, millega kaasnes kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine, oli kõige vähem piirav lahendus õiguspärase eesmärgi saavutamiseks.

538 Piisab, kui sedastada, et see seisukoht ei tugine mis tahes argumentatsioonile ning on seega põhjendamatu.

539 Seetõttu tuleb kolmas etteheide tagasi lükata.

540 Kõigest eeltoodust nähtub, et esiteks oli Banco Popular maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv, samuti ei olnud alternatiivseid meetmeid, mis võinuks seda olukorda vältida, teiseks, kui kriisilahendusskeemi ei oleks vastu võetud, oleks Banco Populari suhtes algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus, ning kolmandaks pidid Banco Populari aktsionärid kandma oma

investeeringutest tulenevat riski ja määrus nr 806/2014 näeb ette võimaliku hüvitise maksmise lähtuvalt põhimõttest, et ühtegi võlausaldajat ei kohelda halvemini. Seega tuleb järeldada, et kriisilahendusskeemis tehtud otsus Banco Popular kapitaliinstrumendid alla hinnata ja konverteerida ei kujuta endast ebaproportsionaalset ja talumatut sekkumist, mis kahjustab hagejate omandiõiguse põhisisu, vaid seda tuleb pidada nende omandiõiguse piiranguks, mis on õigustatud ja proportsionaalne ning kooskõlas harta artikli 17 lõikega 1 ja artikli 52 lõikega 1.

541 Seetõttu tuleb kolmas väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Seitsmes väide, mis puudutab põhjendamiskohustuse rikkumist

542 Hagejad väidavad, et komisjon ja kriisilahendusnõukogu on rikkunud põhjendamiskohustust, jättes esile toomata need erilised ja konkreetsed põhjused, miks nad vaidlustatud otsused vastu võtsid.

543 Harta artikli 41 lõike 2 punktis c, mis puudutab õigust heale haldusele, on sätestatud, et see õigus kätkeb asutuste kohustust oma otsuseid põhjendada.

544 Vastavalt Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktikale peab ELTL artiklis 296 nõutud põhjendus vastama asjaomase akti laadile ning sellest peab selgelt ja üheselt nähtuma akti vastu võtnud institutsiooni arutluskäik, mistõttu huvitatud isikutel oleks võimalik mõista võetud meetme põhjendusi ja pädeval kohtul teha oma kontrolli. Ei ole nõutud, et põhjenduses oleks esile toodud kõik asjasse puutuvad faktilised ja õiguslikud asjaolud, kuna kontrollides akti põhjenduse vastavust ELTL artikli 296 nõuetele tuleb lisaks akti sõnastusele arvestada akti konteksti ja kõiki asjasse puutuvaid õigusnorme (vt 8. mai 2019. aasta kohtuotsus Landeskreditbank Baden-Württemberg *vs.* EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punktid 85 ja 87 ning seal viidatud kohtupraktika, ja 21. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus EKP *vs.* Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:845, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika).

545 Lisaks peab otsuse põhjenduste täpsuse aste olema proportsioonis materiaalsete võimaluste ja tehniliste tingimuste või tähtaegadega, millest kinni pidades see tuleb teha (vt 6. novembri 2012. aasta kohtuotsus Éditions Odile Jacob *vs.* komisjon, C-551/10 P, EU:C:2012:681, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 23. mai 2019. aasta kohtuotsus KPN *vs.* komisjon, T-370/17, EU:T:2019:354, punkt 139 ja seal viidatud kohtupraktika; 27. jaanuari 2021. aasta kohtuotsus KPN *vs.* komisjon, T-691/18, ei avaldata, EU:T:2021:43, punkt 162).

546 Seoses kriisilahendusskeemiga väidavad hagejad esimesena, et kriisilahendusnõukogu esitas üksnes kriisilahendusskeemi tsenseeritud versiooni ega esitanud selle skeemi aluseks olevaid tõendeid. Repliigis lisavad hagejad, et nad ei saa tõhusalt teostada oma kaebeõigust, kuna kriisilahendusnõukogu keeldus neile kättesaadavaks tegemast oma põhjenduste osaks olevaid võtmetähtsusega dokumente, sealhulgas kriisilahendusskeemi mittetsenseeritud versiooni.

547 Tuleb märkida, et hagejad ei ole viidanud kriisilahendusskeemi sisule ega selgitanud, millises osas on see selle ulatuse mõistmiseks ebapiisav. Nad ei ole näidanud, milline osa kriisilahendusskeemis esitatud kriisilahendusnõukogu arutluskäigust ei ole piisavalt selge.

548 Seega tuleb asuda seisukohale, et nende argumentidega vaidlustavad hagejad seda, et neile ei tehtud teatavaks kriisilahendusskeemi tervikversiooni ning selle aluseks olevaid dokumente. Need argumendid on aga esitatud juba teise väite teises etteheites, mis puudutab seda, et rikuti õigust tõhusale kohtulikule kaitsele.

549 Siinkohal piisab, kui meenutada, et teise väite teist etteheidet puudutavast analüüsist tuleneb, et hagejad ei saa tugineda õigusele saada kriisilahendusskeemi, hinnangu 2 või teiste kriisilahendusnõukogu poolt kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel aluseks võetud dokumentide tervikversioone.

550 Seoses otsusega 2017/1246 väidavad hagejad teisena, et komisjon on oma otsuses lihtsalt öelnud, et ta nõustub kriisilahendusnõukogu seisukohtadega, olemata selgitanud, mida ja kuidas ta kontrollis, veendumaks, et kohaldamisele kuuluvad tingimused olid täidetud ning et kriisilahendusnõukogu poolt pakutud kriisilahenduse vahend oli kõige sobivam ja proportsionaalne.

551 Tuleb meenutada, et otsuse 2017/1246 põhjenduses 4 on märgitud:

„Komisjon nõustub kriisilahendusskeemiga. Eelkõige nõustub ta Ühtse Kriisilahendusnõukogu esitatud põhjendustega selle kohta, miks kriisilahendus on avalikes huvides vajalik, vastavalt [määruse nr 806/2014] artiklile 5.“

552 Peale selle on komisjon ühelt poolt otsuse 2017/1246 põhjenduses 2 viidanud asjaolule, et kriisilahendusnõukogu märkis kriisilahendusskeemis, et Banco Populari puhul olid täidetud kõik määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 esimeses lõigus sätestatud kriisilahenduse eeltingimused ning et kriisilahendusnõukogu oli hinnanud, miks kriisilahenduse meede on vajalik avalikes huvides. Teiselt poolt on komisjon otsuse 2017/1246 põhjenduses 3 märkinud, et kriisilahendusskeemiga algatatakse vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikele 6 Banco Populari kriisilahenduse menetlus ja määratakse kindlaks, kuidas kasutada ettevõtte võõrandamise vahendit, ning seal on põhjendatud, miks kõik need elemendid on nõuetekohased.

553 Sellest nähtub, et komisjon on otsuses 2017/1246 sõnaselgelt viidanud põhjendustele, millega kriisilahendusnõukogu põhjendas oma hinnangut, et kriisilahendusskeemi vastuvõtmise tingimused on täidetud ning et kohaldada tuleb ettevõtte võõrandamise vahendit. Seega kriisilahendusskeemile antud heakskiitu, mis sisaldub otsuse 2017/1246 põhjenduses 4, tuleb teistest selle otsuse põhjendustest lähtudes mõista selliselt, et komisjon on nõustunud kõigi kriisilahendusskeemi põhjendustega. Nimetatud põhjenduses on komisjon sõnaselgelt märkinud, et ta nõustub põhjendustega, millega on kriisilahendusskeemis põhjendatud Banco Populari suhtes kriisilahenduse meetme vastuvõtmist, eelkõige mis puudutab avaliku huviga seotud kriteeriumi.

554 Seega tuleb asuda seisukohale, et kriisilahendusskeem ja selle põhjendused on osaks otsuse 2017/1246 vastuvõtmise kontekstist eespool punktis 544 osundatud kohtupraktika tähenduses.

555 Nagu aga eespool punktis 547 sedastatud, ei ole hagejad esitanud ühti argumenti tõendamaks, et kriisilahendusskeem on ebapiisavalt põhjendatud.

556 Peale selle tuleb tähele panna, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 kohaselt komisjon kas kinnitab kriisilahendusskeemi või esitab selle kohta vastuväiteid kaalutlusõigust kätkevates aspektides.

557 Sellest tuleneb, et kui – nagu käesoleval juhul – komisjon kriisilahendusskeemi kinnitab, võivad tema otsuse põhjendused piirduda selle ära märkimisega, et ta nõustub kriisilahendusskeemis sisalduvate põhjendustega. Igasugused muud täiendavad põhjendused saaksid seisneda pelgalt kriisilahendusskeemis juba esile toodud asjaolude kordamises. Määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 kohaselt ei pea komisjon aga oma otsuses kriisilahendusnõukogu analüüsi kordama, vaid selle üksnes kinnitama.

558 Lisaks sellele tuleb eespool punktis 545 osundatud kohtupraktika kohaselt arvesse võtta, et pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemi edastanud, on komisjonil määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 kohaselt väga vähe aega oma otsuse vastuvõtmiseks.

559 Seetõttu tuleb seitsmes väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kaheksas väide, mis puudutab proportsionaalsuse põhimõtte ja õiguspärase ootuse põhimõtte rikkumist

560 Hagejad väidavad, et kui määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud tingimused on täidetud, siis teise võimalusena on kriisilahendusnõukogu ja komisjon, valides ettevõtte võõrandamise vahendi ja jättes ilma seda põhjendamata kõrvale 2016. aasta kriisilahenduse kava, rikkunud proportsionaalsuse põhimõtet ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtet.

561 Hagiavalduses on nad märkinud, et neil ei ole võimalik käesolevat väidet põhjendada, kuna neile ei ole kättesaadav asjasse puutuv teave ehk kriisilahendusskeemi tsenseerimata versioon ja Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist puudutav EKP hinnang. Repliigis on hagejad märkinud, et nad ei ole võimelised seda väidet puudutavaid argumente esitama. Kriisilahendusnõukogu ja komisjon ei ole selgitanud oma otsust mitte tegutseda vastavalt 2016. aasta kriisilahenduse kavale, ega seda, mis põhjustel ei andnud nad Deloitte'ile ülesannet seda küsimust käsitleda.

562 Kodukorra artikli 76 kohaselt tuleb hagiavalduses märkida eelkõige esitatud väited ja argumendid ning lühiülevaade nendest väidetest. Hagiavaldusest peab seetõttu selgelt ilmnema, milles seisneb väide, millel hagi põhineb, ning ainuüksi selle abstraktne äramärkimine ei vasta kodukorra nõuetele. Lisaks sellele peab selline ülevaade olema piisavalt selge ja täpne, et kostja saaks end kaitsta ja Üldkohus saaks vajaduse korral hagi lahendada ilma täiendavat teavet küsimata. Õiguskindluse ja korrakohase õigusemõistmise tagamiseks peavad selleks, et hagi, või täpsemalt hagi aluseks olev väide oleks vastuvõetav, hagi aluseks olevad põhilised faktilised ja õiguslikud asjaolud nähtuma ühtselt ja arusaadavalt hagiavaldusest endast (vt 12. septembri 2018. aasta kohtuotsus De Geoffroy jt *vs.* parlament, T-788/16, ei avaldata, EU:T:2018:534, punktid 72 ja 73 ning seal viidatud kohtupraktika, ja 8. mai 2019. aasta kohtuotsus PT *vs.* EIP, T-571/16, ei avaldata, EU:T:2019:301, punkt 109 ja seal viidatud kohtupraktika).

563 Tuleb sedastada, et nagu hagejad ise hagiavalduses ja repliigis märgivad, ei ole proportsionaalsuse põhimõtte ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte rikkumist puudutavat väidet mitte kuidagi argumenteeritud. Seega tuleb see väide, kuna see ei ole selge, vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

564 Seoses õiguspärase ootuse põhimõttega tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast igal juhul, et sellele põhimõttele saab tugineda juhul, kui liidu pädevad asutused on andnud huvitatud isikule volitatud ja usaldusväärsetest allikatest pärit täpseid, tingimusteta ning ühtelangevaid tagatisi. Nimelt on see õigus igal õigussubjektil, kellele liidu institutsioon, organ või asutus on konkreetseid kinnitusi andes tekitanud põhjendatud lootusi (vt 19. juuli 2016. aasta kohtuotsus

Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 62 ja seal viidatud kohtupraktika; vt selle kohta ka 16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus nõukogu jt *vs.* K. Chrysostomides & Co. jt, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P ja C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punkt 178 ja seal viidatud kohtupraktika).

565 Piisab aga, kui märkida, et hagejad ei ole tõendanud ühtki sellist konkreetset kinnitust, mis saanuks anda lootust 2016. aasta kriisilahenduse kava kohaldamiseks.

566 Lisaks sellele, kui tõlgendada repliigis sisalduvat hagejate väidet, et kriisilahendusnõukogu ja komisjon ei ole selgitanud oma otsust 2016. aasta kriisilahenduse kavast mitte lähtuda, argumendina, mis puudutab põhjendamiskohustuse rikkumist, siis piisab, kui viidata komisjoni, kriisilahendusnõukogu ja Hispaania Kuningriigi eeskujul kriisilahendusskeemi põhjendustes 19–22 esitatud põhjendustele, mida hagejad vaidlustanud ei ole.

567 Seetõttu tuleb kaheksas väide vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Menetlust korraldavate meetmete võtmise taotlus

568 Üldkohtu kantseleisse 9. oktoobril 2018. aastal saabunud kirjas on hagejad esitanud Üldkohtule taotluse nõuda kodukorra artikli 88 alusel menetlust korraldavate meetmetega kriisilahendusnõukogult ja komisjonilt, et nad esitaksid teatud hulga dokumente, mille loetelu on lisatud taotlusele. Hagejad on märkinud, et taotletud dokumendid on seotud kriisilahendusnõukogu ja komisjoni kostja vastustes esitatud faktiväidetega ning tuleb avalikustada selleks, et neile väidetele oleks võimalik vastata. Nende dokumentide puudumise korral ei ole hagejatel võimalik kostja vastustele vastata ega Üldkohtul vaidlustatud otsuste õiguspärasust hinnata.

569 Komisjon ja kriisilahendusnõukogu leiavad, et see taotlus ei vasta kodukorra artikli 88 lõike 2 nõuetele, kuivõrd hagejad ei ole põhjendanud, miks nad ei saanud seda taotlust esitada varem ning kuivõrd nad ei ole täpselt esile toonud põhjendusi, miks on taotletud dokumendid vaidluse lahendamiseks vajalikud.

570 Tuleb meenutada, et 21. mai 2021. aasta menetlustoimingu määrusega nõudis Üldkohus kodukorra artikli 91 punkti b, artikli 92 lõike 3 ja artikli 103 alusel kriisilahendusnõukogult eespool punktis 95 nimetatud dokumentide esitamist. 16. juuni 2021. aasta määruses asus Üldkohus seisukohale, et kriisilahendusnõukogu esitatud dokumentide konfidentsiaalsed versioonid ei ole vaidluse lahendamise seisukohast asjasse puutuvad. Seevastu edastati pooltele Banco Populari 6. juuni 2017. aasta kiri EKP-le ilma selle lisata.

571 Menetlust korraldavate meetmete võtmise või menetlustoimingute tegemise taotluste osas tuleb märkida, et Üldkohus on ainupädev otsustama, kas tema menetluses olevas kohtuasjas temale esitatud teavet on vaja täiendada (vt 26. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus Mamoli Robinetteria *vs.* komisjon, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punkt 117 ja seal viidatud kohtupraktika; 12. novembri 2020. aasta kohtuotsus Fleig *vs.* SEAE, C-446/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:918, punkt 53).

572 Oluline on tähele panna, et selleks, et Üldkohus saaks teha kindlaks, kas menetluse läbiviimiseks on tarvilik nõuda teatud dokumentide esitamist, peab taotluse esitanud pool nimetama taotletavad dokumendid ja esitama Üldkohtule vähemalt minimaalsed asjaolud, mis kinnitavad kõnealuste dokumentide tarvilikkust kohtuasja jaoks (vt 28. juuli 2011. aasta kohtuotsus Diputación Foral de Vizcaya jt *vs.* komisjon, C-474/09 P – C-476/09 P, ei avaldata,

EU:C:2011:522, punkt 92 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 20. märtsi 2019. aasta kohtuotsus Hércules Club de Fútbol *vs.* komisjon, T-766/16, EU:T:2019:173, punkt 29 ja seal viidatud kohtupraktika).

573 Käesoleval juhul tuleb märkida, et toimikus sisalduvad andmed koos kohtuistungil antud selgitustega on piisavad, et Üldkohus saaks teha otsuse, sest tal on olnud võimalik asi lahendada menetluse käigus esitatud nõuete, väidete ja argumentide alusel ning võttes arvesse poolte esitatud dokumente.

574 Sellest järeldub, et hagejate taotlused menetlust korraldavate meetmete võtmiseks tuleb rahuldamata jätta, ilma et oleks vaja võtta seisukohta küsimuses, kas need on kodukorra artikli 88 lõike 2 kohaselt vastuvõetavad.

575 Tuleb asuda seisukohale, et hagi tuleb tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

576 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hagejad on kohtuvaidluse kaotanud ning komisjon, kriisilahendusnõukogu ja Banco Santander on kohtukulude hüvitamist nõudnud, tuleb vastavalt nende nõuetele jätta hagejate kohtukulud nende endi kanda ning mõista komisjoni, kriisilahendusnõukogu ja Banco Santanderi kohtukulud välja hagejatelt.

577 Kodukorra artikli 138 lõike 1 alusel kannavad menetlusse astunud liikmesriigid ja institutsioonid ise oma kohtukulud. Seega jäävad Hispaania Kuningriigi, parlamendi ja nõukogu kohtukulud nende endi kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kolmas koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**

2. **Jätta Antonio Del Valle Ruízi ja teiste hagejate, kelle nimed on esitatud lisas, kohtukulud nende endi kanda ning mõista neilt välja Euroopa Komisjoni, Ühtse Kriisilahendusnõukogu ja Banco Santander, SA kohtukulud.**

3. **Jätta Hispaania Kuningriigi, Euroopa Parlamendi ja Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud nende endi kanda.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 1. juunil 2022 Luxembourgis.

Allkirjad

Sisukord

Õiguslik raamistik 2

Vaidluse taust ja pärast hagi esitamist aset leidnud asjaolud 6

Banco Populari olukord enne kriisilahendusskeemi vastuvõtmist 6

Muud kriisilahendusskeemi vastuvõtmisele eelnenud asjaolud 8

Banco Populari 7. juuni 2017. aasta kriisilahendusskeem 11

Pärast kriisilahendusotsuse tegemist aset leidnud asjaolud 12

Menetlus ja poolte nõuded 13

Õiguslik käsitlus 15

Esimene väide, mille kohaselt on määruse nr 806/2014 artikkel 18 õigusvastane, kuna see rikub harta artiklites 41 ja 47 nimetatud ärakuulamisõigust ja õigust tõhusale õiguskaitsevahendile ning proportsionaalsuse põhimõtet 17

Esimene osa, mis puudutab seda, et määruse nr 806/2014 artikkel 18 rikub ärakuulamisõigust 17

Teine osa, mis puudutab seda, et määruse nr 806/2014 artikkel 18 rikub õigust tõhusale õiguskaitsevahendile 27

Kolmas osa, mis puudutab seda, et määruse nr 806/2014 artikkel 18 rikub proportsionaalsuse põhimõtet 28

Üheksas väide, mille kohaselt on määruse nr 806/2014 artiklid 18 ja 22 õigusvastased, kuna need on vastuolus volituste delegeerimist puudutavate põhimõtetega 29

Neljas väide, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 20 rikkumist 34

Esimene etteheide, mis puudutab hinnangut 1 36

Teine etteheide, mis puudutab hinnangut 2 38

Kolmas etteheide, mis puudutab lõpliku järelhindamise puudumist 42

Viies väide, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktide a ja b rikkumist 43

Esimene osa, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti a rikkumist 44

Teine osa, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti b rikkumist 47

Kuues väide, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 21 lõike 1 rikkumist 54

Teine väide, mis puudutab harta artiklite 41 ja 47 rikkumist 55

Esimene etteheide, mis puudutab ärakuulamisõigust 55

Teine etteheide, mis puudutab õigust tõhusale kohtulikule kaitsele 58

Kolmas väide, mis puudutab omandiõiguse rikkumist 64

Seitsmes väide, mis puudutab põhjendamiskohustuse rikkumist 71

Kaheksas väide, mis puudutab proportsionaalsuse põhimõtte ja õiguspärase ootuse põhimõtte rikkumist 73

Menetlust korraldavate meetmete võtmise taotlus 74

Kohtukulud 75